

Orijinal adı: LE BAL DE LA COMTESSE ADLER

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**KONTES ADLER'İN
BALOSU**

Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık

I. BÖLÜM

Doktor Virgil Nagel sık çam ormamnda soluk soluğa koşuyordu. Buz tutmuş toprak, Rus malı ayakkabılarının ince tabanlarında çatırdıyor, ince paltosu onu Sibirya soğuşuna karşı yeterince koruyamıyordu. Isı, en azından sıfırın altında 15 derece olmalıydı.

Soluğu kesilen doktor bir ağacın önünde durdu ve etrafı dinledi. Ağzından çıkan buhar, dondurucu havada büyük halkalar oluştuyordu. Timiçul'dan en falda iki kilometre uzaklıkta olmalıydı. Nehrin öbür yakası Yugoslavya idi. Burası kendisi için kurtuluş demekti. Timiçul'u gece buz üstünde yürüyerek geçecekti. Nehri gündüz geçmesi imkânsızdı. Çünkü, herbiri seçkin birer nişancı olan sınır muhafızları geçiş noktalarını gözlüyorlardı. Daha güneyde ise, Tuna aşılmaz doğal bir sınır oluştuyordu. Virgil Nagel girişimi için, Timisoara'nın batısındaki oldukça تنها bir bölgeyi seçmişti. Aslında vakti olsaydı, geçişi önceden ayarlayabilir, hatta uçakla bile gidebilirdi. Ama vakti yoktu. Bir adamın hayatı onun başarısına bağılıydı.

Uzaktan bir ısıık sesi duyar gibi oldu ve tekrar koşmaya başladı. Yüreğı deli gibi çarpıyor, boğazı yanıyordu. Hava kararmadan bir barınak bulup peşindekilerden kurtulması gerekiyordu. Gözünün önüne, Çaykova Köyü'nün çıkışında Volksvvagen'ini farkedenden kalın yeşil paltolarına gömülmüş iki muhafızın kuşukulu yüzleri geldi. Arabası Bükreş plaka-

Türkçesi:
ÖmerUFUK

Dizgi: Pano Grafik/ Film'. Gümüş Reprodüksivon
Baskı:Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

lıydı ve bu onlara tuhaf gelmiş olmalıydı. Eğer muhafızlar alarm vermişlerse arabasını bulmaları zor olmayacaktı. Bu arada ancak iki kilometre kadar uzaklaşabümişti...

Ah, biraz daha vakti olsaydı! Romanya'dan çıkış için çok daha emin yollar vardı.

Uzaklarda bir silah patladı. Belki de sınırı gündüz geçmeye çalışan bir çılgını vurmuşlardı...

Birden, ağaçların arasında bir ev göründü. Virgil bacadan çıkan dumanı farkettil. Bir kütüğün arkasına çömelerek evi gözetlemeye başladı. Küçük bir çiftliğe benziyordu. Çamlar, evin biraz ilersinde seyrekleşiyordu. Doktor karla kaplı"bir tarla farkettil.

Virgil Nagel yavaş yavaş kendine geldi. Karar vermesi gerekiyordu. Geriye dönmesi söz konusu olamazdı. Ormanda beklerse, canlı canlı donacaktı. Tehlikeyi göze alması gerekiyordu.

—Tanrı kahretsin! diye söylendi kendi kendine.

Ayağa kalkıp pantolonundaki karları silkeledi. Eliyle saçlarını düzelttikten sonra gizlenmeden patikada ilerlemeye başladı. Yaklaşınca, içerde bir ışığın yandığını farkettil. Tahta kapıya sertçe vurdu.

Virgil Nagel öylesine gergindi ki, kapı gıcırdayarak açıldığında irkildi. Eşikte uzun boylu bir kadın duruyordu. Alnı kıvrıcık siyah saçların altında kayboluyordu. Sivri bir çenesi vardı. Ağzı geniş ve etkileyiciydi. İnce burnunun üstündeki iri siyah gözleri pırıl pırıldı. Sertçe sordu:

—Ne istiyorsunuz?

Genç kadın kuşkuyla karşısındaki adamı

inceliyordu. Virgil zorlukla gülümsedi.

—Doktorum ben. Arabam arızalandı. Yolumu kaybettim. Isınmak için biraz içeri girebilir miyim?

—Yolunuzu mu kaybettiniz? diye yavaşça tekrarladı kadın.

.Sesi kuşku doluydu. Virgil Nagel gülümseyişini belirginleştirmek için acıyan dudaklarını zorladı.

—Ormandaki bir hastayı görecektim ve yolumu kaybettim. Hava korkunç soğuk.

Kadın cevap vermeden önce onun şehir işi paltosuna ve ince ayakkabılarına baktı..

—Girin, doktor.

—Sağolun! diye mırıldandı Virgil.

Gerçekten güzel bir kadındı bu. Dişlerini takırdatarak alevlerin önüne çömeldi. Hiçbir zaman kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Hatta yazın Mamaia Plajı'nda bile. İçerde tavuk çorbasıyla, tuzlu peynir kokusu vardı. Bu onun karnını acıktırdı.

Sert bir tıkırtıyla irkildi. Arkasına baktığında genç kadının, kocaman bir anahtarı cebine soktuğunu gördü. Genç kadın kulübenin tek kapısını kilitlemişti.

—Hiç kaçmaya kalkışmayın, bayım! dedi genç kadın sert bir sesle. Kocam uzakta değil, bağırır sam sesimi duyar...

Doktor Virgil Nagel yeniden her yanının buz kestiğini hissettil.

—Ne demek istiyorsunuz? diye kekeledi. Hırsız filan değilim ben... Doktorum.

—Yolunuzu kaybetmediniz, diye sözünü kesti kadın. Çaykova'dan bu yana çevrede başka ev yok, üstelik doktoru da tanıyorum. Sınırı geçmeye çalışıyorsunuz siz.

Genç kadın elleri belinde, nefretle onu süzüyordu. Virgil Nagel kendini savunmak istedi...

—Ben bir uzman hekimim, diye itiraz etti. Bir hastayı görmek için Bükreş'ten geliyorum.

Kadın sırtıttı. —Kocam sınır muhafızıdır. Bana sizin gibi insanlardan sık sık söz etmişti. Eğer vicdanınız rahatsa, o zaman onu bekleyin.

Virgil Nagel içinden kendine lanetler yağdırıyordu. Gece oluncaya kadar ormanda beklemeliydi. Tek şansı pencereydi. Kapıya doğru bir adım attı, ama genç kadın onu öylesine sert itti ki, az daha şömineye düşüyordu.

—Olduğunuz yerde kalın, doktor!

Genç kadın bir hamlede yerden koca bir odun aldı. Boyu doktorunki kadar vardı. Virgil Nagel dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Eğer sınır muhafızı gelirse işi bitikti. Silahı olmadığından fazla dayanamazdı. Sının geçmesi gerekiyordu. Yeri doldurulmaz bir adamın hayatı buna bağlıydı...

—Dinleyin, dedi doktor yalvaran bir sesle. Sınırı geçmek istediğim doğru. Ama kimseye kötülük yaptığım yok. Bırakın gideyim..

—Hayır! ..

Bir an karşılıklı bakıştılar. Genç kadın odunu sağ eliyle sıkıca kavramış, Virgil Nagel'in yapacağı en küçük hareketi kolluyordu.

Birden, doktor kadının bileğim yakaladı ve bütün gücüyle bükerek midesine diziyle sertçe vurdu. Ama sınır muhafızının karısı şaşılacak derecede dayanıklıydı. Nefes alabilmek için ağzını açtı ve elindeki odunu doktorun

omzuna indirdi. Virgil Nagel acıyla bağırdı. Genç kadın kin dolu bakışlarla elindeki odunla geriledi ve haykırdı.

—Gregori!

Virgil Nagel delice bir öfkeye kapıldı. İçgüdüsel olarak iki eliyle kadının boynuna vapiştı.

—Kaltak!

Omuzlarına inen odunlara aldırmadan bütün gücüyle kadının boynunu sıkmaya başladı ve üzerine abanarak vücudunu geriye masaya devirdi. Kadının dolgun göğüsleri vücuduna yapıştığında, Virgil Nagel bir an ona tecavüz etmeyi düşündü. Birden, ensesine sert bir darbe indi ve kadını bırakmak zorunda kaldı.

Kadın yine odunla vurmuştu. Virgil öfkeden köpürerek tekrar üstüne yürüdü. Kadının artık vuracak gücü kalmamıştı. Ama doktorun yeniden üstüne geldiğini görünce, olanca kuvvetiyle haykırdı:

—Gregori!

Sesi bir sis düdüğü kadar kuvvetliydi.

Virgil Nagel umutsuz bir hamleyle kadının saçlarına yapıştı. Genç kadın karşı koydu, ama doktorun sert yumruğunu çenesine yiyince yere düştü. Emekleyerek Virgil Nagel'in bir bacağına yakaladıktan sonra doğrulmayı başardı. Ağzından kan akıyordu. -Yeniden odanın içinde boğuşmaya başladılar. Virgil Nagel kadını omuzlarından yakalayarak yüzünü alevlere doğru itti. Kadının delice debelenmesine rağmen doktor onu bırakmadı. Ata biner gibi kadının sırtına oturdu. Genç kadının sesi kısa sürede kesildi ve kımıldamaz oldu.

Virgil Nagel titreyerek ayağa kalktı.

Alnından akan terleri sildi. Odayı yanık et kokusu kaplamıştı. Bir an, bu cinayetin sorumlularına lanetler yağdırdı. Onlar binlerce kilometre uzaklıktaki konforlu bürolarında hayal ürünü olaylarla oyalanıyorlardı. Oysa o, Bükreş'in saygıdeğer hekimi Doktor Virgil Nagel az önce bir kadını korkunç bir şekilde öldürmüştü.

Cesedi döndürdü ve kararıp yanmış yüzü görmemek için kafasını çevirdi. Kavrulmuş dudaklarda hüznü bir gülümseme okunuyordu.

Virgil Nagel çabucak elini kadının cebine daldırdı ve anahtarı aldı. Şimdi evde geçecek her saniye, onu ölüm tehlikesine daha da yaklaşıtıyordu. Kapıya doğru koştu ve kilidi açtı. Patika ıssızdı. Çıkacağı sırada etajerin birinde bir şişe "Zuika"* gördü ve hemen aldı. Gece oluyordu. Koşarak batıya doğru hareket etti.

*

**

Donmuş nehir ay ışığında hafifçe parlıyordu. Bulutsuz gökyüzündeki yıldızlar ıslık ısıldı. Virgil Nagel kulak kabartınca uzaklardaki köpek havlamalarını duydu. Buz tutmuş toprakta sürünerek Timiçul'a yaklaşmaya çalıştı.

Muhafızlar sol tarafta, yüz metre kadar uzaktaydılar. Nehrin kıyısına gelince derin bir soluk aldı. Sonra birden nehre atıldı. Bir, iki çatırtı oldu, ama buz dayandı. Korkudan ölecek gibi olan Virgil Nagel dirsek ve dizleriyle olabildiğince hızlı sürünüyordu. Eğer

buz çökerse mahvolmuştu. Solunda bir çığlık duyduğunda, nehrin tam ortasında bulunuyordu.

—Lumina!*

Hemen hemen aynı anda Romanya tarafında bir projektör yandı. Işık yavaş yavaş üzerine yaklaşarak buzı taramaya başladı.

Virgil Nagel'in ilk düşüncesi ayağa kalkıp koşmak oldu. Işığa yakalanmadan Yugoslavya kıyısına ulaşmak için yeterince zamanı vardı.

Ama dizleri üstünde doğrulduğunda korkunç bir çatırtı oldu ve sol dizi buza gömüldü. Buzlu sudan kurtulunca hızla sürünmeye devam etti. Sırt kasları, sanki kurşunları durdurmak için olabildiğince kasılmıştı.

Projektör onu tam Yugoslavya kıyısına ulaştığı anda yakaladı. Muhafızın haykırışını duydu.

—Stai! stai!**

Bir Çek makineli silahın sert takırtısıyla sağırlaşan Virgil Nagel ileri atıldı. Ama kurşunlar biraz ilersine saplandı. Son bir gayretle çam ağaçlarına ulaştı ve soluk alabilmek için kendini yüzükoyun ağaçlardan birinin arkasına attı.

Sonra emekleyerek devam etti. Yeni bir yayılım ateşi daha oldu, ama kurşunlar üstünden geçiyordu. Muhafızlar nehri geçemezlerdi. Bu onun tek şansıydı.

Bitip tükenmiş bir halde bir iki saniye durdu, sonra koşarak tekrar yoluna devam etti.

{*}Işık!

{**}Dur!Dur!

(*) Bir çeşit Romen rakısı

II. BÖLÜM

Kış tam anlamıyla gelmiş sayılmazdı, ama Liezen'de hava hayli soğuktu.

Malko dizlerinin üstündeki gazeteyi açtıktan sonra Alexandra'ya gülümsedi.

—Şu okuduğum şeyi bitirmeliyim...

Alexandra'nın güzel yüzü anında öfkeyle diken diken oldu. Kurier'in bir makalesine tercih edilmek hiç hoş değildi. Üstelik tarihi de eskiydi!

—İlginç bir şey var, diye ekledi Malko. Gel beraber okuyalım.

Alexandra farkedilmesi güç bir duraksamadan sonra buna uydu ve onun dizlerine oturdu. Malko dikkatle Kurier'in üçüncü sayfasını okuyordu. Makalenin başlığı şöyleydi: BATI İÇİN ÇALIŞAN BİR SOVYET, MOSKOVA' DA KURŞUNA DİZİLDİ.

Tass Ajansı, Albay Poreski'nin gizli görülen bir dava sonunda, casusluk suçundan ölüme mahkûm edildiğini ve Moskova yakınlarındaki Kodimka kışlasında kurşuna dizildiğini bildiriyordu.

Tass'a göre diğer tutuklamaların da eli kulağmdaydı ve Poreski, Gedeon ismi altında tanıdığı batılı bir ajana kadar uzanan zincirin en önemli halkasıydı. Yine Tass'a göre Albay Poreski ölmeden önce, Sovyet Birliği'ne karşı yürüttüğü iğrenç davranışından içtenlikle pişmanlık duymuş ve suç ortaklarını ele vermekte hiç direnmemişti.

Malko Kurier'i yerine koydu. Yüksek

rütbeli bir Rusun ihanet etmesi oldukça az rastlanan bir olaydı.

— Ne düşünüyorsun? diye sordu Alexandra.

Malko parmaklarının ucunu genç kadının baldırına koydu ve dolgun hattı dize kadar izledi. Bu hareketine idam mangasının önündeki yalnız adamı düşünmemek için gerek duymuştu. Albay Poreski'yi tanımamasına rağmen, kendini bu Rus subayına yakın hissediyordu. Aslında, her ikisi de aynı acımasız dünyaya aittiler...

Malko birden kulağının arkasına konan sıcak dudakları hissetti. Vücudunu elektrik akımı gibi bir arzu dalgası kapladı. Eli, isteği dışında Alexandra'nın kalçalarına gitti. Kütüphanedeki ilk sevişmeleri değildi bu. Ne zaman Alexandra ile inzivaya çekilmek istese odadaki telefonun fişini çıkarttırdı. Şöminenin önüne serilmiş lama postu sırf bu iş için alınmıştı.

Alexandra'nın bluzunun düğmelerini çözdüğünde hafifçe kapıya vuruldu. Alexandra ile kütüphaneye çekildiğinde Malko hiçbir zaman rahatsız edilmezdi. Demekki, önemli bir durum söz konusuydu.

—Girin, diye bağırdı Malko.

Eşikte Elko Krizantem belirdi ve utanarak gözlerini lama postundan kaçırıldı.

—Alteslerini telefonda istiyorlar, dedi. Kontes Adler diye biri sizinle konuşmak için son derece ısrar ediyor.

—Geliyorum, dedi Malko.

Holdeki telefon açıldı. Malko kafası karışmış bir halde ahizeyi eline aldı. Hartum'dan beri güzel Kontes Samantha Adler'den söz

edildiğini duymamıştı. Kendisinden ne isteyebilirdi? Özlemle o güzel gözlerini ve nefis vücudunu düşündü.

—Alo, Malko!

Sesi her zamanki kadife yumuşaklığında, biraz boğuk ve ölçülüydü.

—Benim, dedi Malko biraz soğukça.

Kütüphanenin aralık duran kapısından Alexandra her şeyi duyuyordu.

—Seni orada bulduğuma sevindim. Öyle çok özledim ki!

—Sesinizi duymak ne güzel bir sürpriz, dedi Malko ihtiyatla.

Samantha güldü.

—Bana niçin aradığımı sormuyor musun? dedi neşeyle. Gerçekten de hiç meraklı değilsin...

Malko gerçekten şaşırmıştı. Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Sonra Samantha kuşkulu bir sesle sordu.

—Bana olaydan haberin olmadığını söylemeyeceksin, değil mi?

—Hangi haber?

—Gazete okumuyor musun sen?

—Evet, ama bir ya da iki gün gecikmeyle... Burada köydeyim ben.

—Ya radyo, televizyon?

—Hiçbir zaman izlemem onları...

Samantha billur gibi bir kahkaha patlattı.

—Çok komik! Bir de CIA'nın en değerli elemanı olacaksın, başıma gelenlerden haberin yok.

—Peki, neler oldu? diye sordu Malko sinirlenerek.

Kontes Adler yeniden güldü.

—Bunu sana görüştüğümüzde anlatırım.

Sana ihtiyacım var. Açık seçik olmak için de misafirperverliğine. Yarın akşamdan itibaren evinde bir ya da iki gün kalmamın sence bir sakıncası var mı?..

Malko yanlış anladığını sandı. Ertesi gün Alexandra'nın doğum günüydü... Davetler yapılmıştı bile. Baloyu ertelerse, Alexandra şatoyu yakar ve gözlerini oyardı onun.

—Bunun yarın mümkün olacağım sanmıyorum, dedi Malko.

Malko olayı anlamaya çalışıyordu. Kontes Adler her cins silah kaçakçılığında uzmandı. Israrı tuhaftı. Herhalde yüz kilometrelik karlı yolu onu kucaklamak için katetmeyecekti.

—Dinle, dedi Samantha daha sert bir sesle. Sanırım, dostların beni ağırlamandan memnun olacaklar. Bundan onlara söz ettim bile, diye ekledi.

—Dostlarım mı?

—Amerikan Elçiliği'ndeki dostların...

Malko daha da öfkelenmişti.

—Yarın akşamki tasarımı çok önceden hazırlamıştım, dedi sertçe.

Samantha, hattın öbür ucunda sabırsızlıkla içini çekti.

—Ne inatçı bir prensin! Ama görüştüğü müzde fikrini değiştireceğinden eminim... Bakalım o zaman...

Birden, hat kesildi. Malko ahizeyi salladıktan sonra telefonu kapadı.

Elinde makasla Alexandra mutfak kapısında gözüktü. Malko telefon kablosunun kesildiğini anlayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti... Alexandra'nın yüzü oldukça ciddi idi.

—Kabul etmen gerekirdi, dedi sert bir

sesle. Güzel orospun sana bir alem öneriyordu... Uzun zamandan beri bu zindanda sıkılıp duruyorum. Bu arada Krizantem de benimle ilgilenmekten çok memnun olurdu...

Alexandra gözlerinin içine bakarak onu bozguna uğratiyordu. Malko onun elini tuttu ve:

— Eğer eğlenmeyi o kadar istiyorsan, dedi alçak sesle, ikimiz şimdiden başlayabiliriz buna.

Alexandra, Malko'nun kendisini kütüphaneye sürükleyip kapıyı kapamasına karşı koymadı.

Telefonun zili aradaki kapıya rağmen Malko'nun kulaklarında çınladı. Malko elinde olmadan irkildi. Üçüncü zilde Krizantem'in telefonu açtığını duydu.

Çırlıçıplak olan Alexandra, yüzüne dökülen uzun sarı saçlarını kaldırarak dirsekleri üstünde doğruldu.

— Çabuk aradı, diye belirtti alaylı alaylı. Bir an önce altına yatmak istiyor herhalde...

Malko, Krizantem'in kapıyı vurmasıyla doğruldu. Deli gibi robdöşambrma sarındı ve antreye koştu. Samantha'ya gerekeni söylemeye hazırdı, ama fırsat bulamadı.

— Seni yarın saat dörtte Sacher'de bekliyorum, dedi Samantha. Hazır ol.

Kontes, Malko'nun tek söz etmesine fırsat bırakmadan telefonu kapadı. Sacher, Viyana'nın çay salonuyla ünlü en eski otellerinden biriydi. Malko öfkeyle kütüphaneye döndü. Alexandra'nın her zamanki edepsizliği üstündeydi.

— Aa, sen misin? dedi. Krizantem'in geldiğini sanmıştım.

Malko Samantha' nın hayalini defetmek için bir kadeh Dom Perignon doldurdu ve suratım asmış Alexandra'nın yanına uzandı. Elini Alexandra'nın kalçalarına değdirdiği anda telefonun zili yine çınladı. Alexandra sanki örümcek sokmuşcasına yataktan fırladı ve çıplaklığına aldırmadan kapıyı açtı.

— Ona bizzat ben cevap vereceğim, diye homurdandı.

Malko avuçlarıyla yüzünü kapadı. Eğer Samantha, Sacher'deki randevudan söz ederse, kendini affettirmesi için Alexandra'yı güllerle boğması gerekecekti.

Alexandra kapıyı açık bırakarak ciddi bir yüzle kütüphaneye geri döndü.

— Senin için, dedi.

Demekki "öteki" değildi.

Malko önce hattın ucunda cızırtılar işitti, sonra araya Viyana santral memuru girdi:

— Ayrılmayın, Washington arıyor...

Soru sormaya fırsat bulamadı. Bir, iki cızırtıdan sonra, CIA Plan Dairesi şefi Frank Thorpe'un sesi kulağında patladı. Amerikalı çok sinirliydi. Açıklamaya gerek duymadan saldırıya geçti.

— Kontes Adler size telefon etti mi?

— Evet, dedi Malko soğukça. Ama bunun sizinle olan ilgisini anlayamadım...

Malko, Frank Thorpe'un bu kadar kaba olabileceğini hiç düşünmemişti... Amerikalının telefonu sarsan küfürleri bittiğinde Malko buz gibidir sesle cevap verdi.

— Dostum size kendi evimde bulunduğumu hatırlatırım. Devam ederseniz kapatırım...

— Benimle alay mı ediyorsunuz? dedi CIA yöneticisi hemen hemen yalvaran bir sesle.

— Anlayamadım!

— Kontes Adler'i neden ağırlamak zorunda olduğunuzu bilmiyor musunuz? Gazete okumuyor musunuz siz?

Aynı hikâye yine tekrarlanıyordu...

— Hayır, gazete okumuyorum. Radyo da dinlemiyorum, dedi Malko öfkeyle. Neler olup bitiyor?

— Ulu Tanrım! dedi Thorpe. Olay şu! Kontes Adler KGB Albayı Boris Okolov'un batıya kaçmasına yardım etmiş. Avusturyalılar da albayı Viyana'dan uzaklaştırması için kontese yalvar yakar olmuşlar. Kontes Adler ise, Albay Okolov'un ABD'ye siyasi sığınma isteğinin koşullarını pazarlık etmek için evinize sığınmayı öne sürdü... Ev sahibi rolünü oynamanız için bunlar yeter mi?

Malko şaşırıldı. Bütün istihbarat örgütlerinde çalışanlar gibi o da Albay Boris Okolov'dan söz edildiğini duymuştu. KGB'nin en tuhaf kişisiydi albay. Hiç üniformalı gözükmezdi ve yıllardan beri, özellikle çetrefilli işlerde uzmanlaşmıştı.

Moskova'da yaşadığı zamanlar, özel tenis kortu olan görkemli bir daçada oturur, son model bir Porsche kullanır ve bir züppelik örneği olarak bürosuna soğukhava tertibatlı bir Mercedes ile giderdi. Oysa Moskova'da, ağustos ayında bile soğukhava tertibatına gerek yoktu. Bütün bu ayrıcalıklarına rağmen görünüşte sıradan bir albaydı.

Bu adam eğer gerçekten özgürlüğü seçmişse, batılı haberalma örgütlerinin ona veremeyeceği şey yoktu.

— Sanırım bu işi hallederim, dedi Malko.

— Zaten sizden başka türlüünü beklemiyordum, diye bağladı Frank Thorpe alaylı alaylı. Eylemin koşulları için derhal Viyana elçiliğimizle temasa geçin. Durumdan haberdarlar.

Malko telefonu kapattı. İçinde bir an, Alexandra'ya haber vermeden Viyana'ya kaçmak için delice bir istek duydu. Alexandra giyinmişti ve şaşkın şaşkın onu bekliyordu.

— Ne istiyorlar senden?

Malko gerçeği itiraf etmeden önce bir kadeh votka doldurup bir dikişte içti.

— Yalnız ben değil, senden de bazı şeyler istiyorlar...

III. BÖLÜM

—Ne güzel bir yaşam...

Albay Boris Okolov susuz viskisini bir dikişte bitirdi ve kristal kadehi özenle masaya bıraktı. Hayranlıkla masa örtüsünün ince işlemelerini, zarif porselenleri, parlayan gümüş takımları inceliyordu. Masanın üstündeki dört kollu iki büyük şamdan lüks daireyi hafifçe aydınlatıyordu.

—Ne güzel bir yaşam! Ve ne güzel bir kadın! diye ekledi Okolov yanındaki kadına gülümseyerek.

Rusun sevinci içten gibi gözüküyordu, ama Samantha Adler kendini buna kaptırmadı. Karşısındaki dünyanın en tehlikeli adamlarından birisiydi ve Viyana'daki ImperiaPin bu lüks dairesi onun hiç umurunda değildi. Albay gibi o da ölüm tehlikesiyle burun burunaydı. Yanındaki iskemleye namlusuna kurşun sürülü 38'lik bir High Standard koymuş ve kapıyı kilitlemişti. Perdelerin gündüzleri bile çekili olması, yalnızca samimiyet ihtiyacından değildi... İyi bir dürbünlü tüfekte ölümcül mucizeler yaratılabilirdi. Bütün bu önlemlere rağmen Samantha kendini rahat hissetmiyordu.

Boris Okolov masanın üstünden eğilerek onun elini tuttu.

— Ne düşünüyorsun sevgilim? dedi kaba bir Almancayla.

Siz diye hitaptan tamamen habersizdi. Samantha gülümsemek için kendini zorladı.

— Sizinle burada olmaktan mutluyum.

Boris inanılmaz derecede beyaz olan kusursuz dişlerini gösterdi. Oldukça yakışıklıydı. Yaşını kestirmek zordu: Kırk beş ile altmış arası olmalıydı. Şaşılacak derecede zindeydi. Vücudunda bir tek gram yağ yoktu. Yaşını yalnızca yüz hatları belli ediyordu.

Yassı bir suratı vardı. Basık boksör burnu yediği darbelerle belirginleşmişti. Geniş ağzının kenarlarında iki buruşukluk göze çarpıyordu. Çenesi sivri ve kıvrıktı. Ama zekâyla parıldayan siyah gözleri yüz hatlarının kusurlarını çabucak unutturuyordu. Öfkelenildiği zaman, çene kasları çelik bir tel gibi geriliyordu.

Yıllardan beri batı dünyası için en tehlikeli kişiler listesinin başındaydı. Kazasız belasız geçen bir siyasi komiserlik görevinden sonra, Rusya seferinde esir düşen SS'leri eğitip onları daha belirgin görevler için tekrar batıya yollamıştı. Örneğin sürgündeki Ukraynalıları öldürmek gibi.

Ukraynalılar, Okolov'un yüz kadar cinayetin sorumlusu olduğunu ve bir o kadarını da kendisinin işlediğini iddia ediyorlardı. Ama Slavlar ile Amerikalılar bu rakamları ikiye bölüyorlardı.

Federal Alman İstihbarat Servisi'nin patronu General Gehlen, Okolov'u ya da öldüğünü kanıtlayacak önemli bir vücut parçasını getirene 100.000 mark ödül vadetmişti. Bu görev için doğuya giden ekipten geriye elektrikli testereyle biçilmiş cesetler kalmıştı.

Boris Okolov'un izine daha ilerde Prag Baharı'ndan sonra Çekoslovakya'da rast-

lanmıştı. Son gelen haberlere göre de Bükreş'te, Sovyet Elçiliği'nin resmi danışmanlığını yapıyordu. Yeni görevine başlayışıyla, elli kadar Romen aydınının kaybolması aynı zamana rastlamıştı.

İşte, çizgili mavi kostümü ve manikürlü tırnaklarıyla Samantha'mn karşısında sakın sakın akşam yemeğini yiyen adam sanki Viyana' mn en iyi otellerinden birinde değil de Kremlin'deymişcesine rahattı.

Onun bir tek fotoğrafı bile bir servetti. CIA'nın elinde sadece yarım düzine kadar vardı ve son resmi de bulanıktı.

Samantha ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. Kırmızı kaşmir bir kazakla, her adım attığında bacaklarını meydana çıkaran yırtmaçlı siyah deri bir etek giymişti. Boris Okolov iştahlı gözlerle ona baktı. Genç kadın yanından geçerken onu kendine doğru çekip dizlerinin üstüne oturttu. Kontes sesini çıkartmadı. Bu da oyunun bir gereği idi. Boris Okolov geniş elini kontesin bacaklarında dolaşırdı.

—Benimle sevişmek hoşuna gidiyor mu, sevgilim?

Samantha irkildi. Boris ne yapacağı önceden kestirilemeyen bir adamdı. Albay genç kadının eteğini çıkartarak onu yatağa sürükledi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kontes tiksintiyle ürperdi. Bu adamdan iğreniyordu. Düşüncelerini başka yöne çevirmek için etrafına bakındı. Sabahki Kurier yere düşmüştü. Gazetenin koca manşeti sekiz sütunun tümünü kaplıyordu.

KGB'NİN BİR ASI BATIYA İLTİCA EDİYOR.

Samantha kısa bir süre önce yaşadığı

olayları düşününce vücudunu bir gurur dalgası sardı. Kusursuz vücudundan yararlanmakta olan adam tanınmış birisiydi. Batıya kaçıışı, Hitler'in sağ kolu Hess'in savaş sırasındaki kaçıışı gibi beklenmedik bir olaydı. Ondaki sırlara sahip olanların sayısı bir düzineyi geçmezdi... Her şeye gücü yeten bu adamın kaçışını Kontes Samantha Adler düzenlemişti.

—Beni seviyor musun, sevgilim? diye fısıldadı Boris, Samantha'mn kulağına.

—O o, evet, dedi Kontes.

Şimdiye kadar Boris Okolov'da farkedemediği en zayıf yandı bu. Albayla karşılaştığı andan itibaren, onu etkisi altına alacağını anlamıştı. Yıllardan beri onunla işbirliği yapıyor, tehlikeli yerlere yapılan silah sevkiyatında ona yardımcı oluyordu. Albay da genç kadının bu başarılarını takdir etmişti. Birçok kez akşam yemeklerini birlikte yemişlerdi.

Samantha bir hafta önce Boris Okolov'dan bir mesaj alıncaya kadar ondan söz edildiğini duymamıştı. Albay onun derhal Bükreş'e gelmesini istiyordu. Samantha ilginç bir iş vardır umuduyla bunu kabul etmişti. Rus ile Hotel Lido'nun restoranında karşılaşmışlardı. KGB albayının çökmüş bir hali vardı. Sinirli ve endişeliydi. Samantha'ya açılmakta gecikmedi. Konuşmaları genç kadının belleğinde çakılı kalmıştı.

—Albay Poreski'den söz edildiğini duydun mu? diye sormuştu Okolov.

—Tabii.

Poreski bir gün önce idam olmuştu. Samantha İngilizlerin bir takas teklif ettiklerini, Rusların ise bunu reddettiklerini biliyordu. Poreski'nin postunu istiyordu onlar.

—Onun maskesini siz mi düşürdünüz? diye sormuştu Samantha.

Rus neşeyle sırtıtmıştı.

—Ona bilgileri veren bendim. Ben olmadan Poreski bir halt yiyemezdi.

Samantha'nın şaşkınlık ve korkudan ağzı açık kalmıştı. Bu tür itiraflardan hoşlanmazdı.

—Barın yanındaki iki adamı görüyor musun? diye devam etmişti Albay Okolov.

İki adam sakın sakın yemeklerini yiyorlardı.

—Bunlar KGB'nin adamları. Albay Okolov'u gözlüyorlar. Yakında tutuklanacağım ve bir daha benden söz edildiği duyulmayacak.

Ses tonu sakın ve heyecandan uzaktı.

—Siz mi?

İnsanın buna inanması gelmiyordu. KGB'nin sınırsız güce sahip tek adamıydı!

—Niçin yaptınız bunu?

Rus bir ekmek parçasıyla oynuyordu.

—Para. İyi yaşamayı, iyi giyinmeyi, şampanyayı, havyarı, kadınları her zaman sevdim. KGB'deki maaşım ise yalnızca 2300 ruble.

Samantha anlayamıyordu. Yandaki masada yemek yiyen adamlara bir daha bakmıştı. Polise benziyorlardı.

—Ne yapacaksınız?

Boris Okolov kafasını sallamıştı.

—KGB toplantısı için Moskova'ya dönme emri aldım. Bunun yalan olduğunu biliyorum. Bizde kirli çamaşırlar aile içinde temizlenir. Eğer KGB beni Romenlere tutuklatırsa bu göze çarpar. Yarın Tarom'dan Moskova'ya uçuyorum. Sonra, püft...

Samantha kaşlarını çatmıştı.

—Neden kaçmıyorsunuz?

Rus başını sallamıştı.

—Mümkün değil. Batıya giden bir uçağa binmeye kalksam, anında tutuklanırım.

Rusların "zararlı" kişileri temizlemedeki eli çabuklukları bilindiğinden, Boris Okolov¹ un hikâyesi akla yakın gözüküyordu.

Samantha sakinleşmeye çalışarak sormuştu:

—Benden ne istiyorsunuz?

Boris Okolov acele etmeden ondan ne istediğini ve onu neden seçtiğini anlatmıştı: Kontes, hiçbir batı gizli servisine bağlı değildi ve bu gibi işlerde yalnızca kendi öz çıkarını düşünürdü. Ama tehlike çok büyüktü. Boris sözlerini bitirdiğinde, Samantha sormuştu.

—Bana ne vereceksiniz?

Boris Okolov keyifle sırtıtmıştı.

—Kendimi. Eğer başarısak, gittiğim yerde pazarlığı sen yapacaksın. Birçok kişi benimle on beş dakika geçirebilmek için bir servet veriyor.

Samantha heyecanlanmamak için kendini zor tutmuştu. Bu hayatının en büyük vurgunu olacaktı. Boris Okolov altın değerindeydi. Ama büyük bir tehlikeydi de!

—Özgür olduğunuzda sözünüzü tutacağınızı nasıl güvenilebilirim?

Rus masanın üstüne eğilmişti.

—Sevgilim, Boris Sergiyeviç Okolov şimdiye kadar güzel bir kadına hiç kazık atmadı. Hem seni bilirim. Sen zaten buna fırsat bırakmazsın...

—Bana kazık atmaya kalkışırsanız, sizi öldürürüm, demişti Samantha sakın sakın.

Rus sağ elini kaldırmıştı.

—Albay Okolov'un sözü, Tanrı'nın sözü demektir.

Sonra şarap kadehini kaldırmıştı.

— Yarın, Fransız şampanyası içeceğiz!

*

**

— İşte uçak!

Samantha, Bükreş Havaalanı'nın doğu kısmındaki küçük bir hangarda duran, savaştan kazasız belasız kurtulabilmiş küçük Fieseler Stork'a bakıyordu. Griye boyalı gövdesi iyi durumda gözüküyordu. Alman yapısı bu tek motorlu keşif uçağının kullanılışı çok kolaydı.

—Benzini olduğundan emin misiniz?

—Tamamen . Havaalanı müdürü için uçak her an kalkışa hazır vaziyette bekler. Bunu biliyorum.

Uçağın etrafında hiçbir muhafız yoktu. Samantha düşünüyordu. Albay Okolov'un onu Romanya'ya çağırmasının bir diğer nedeni de uçak kullanmasını bilmesiydi. Her an harekete hazır bekleyen küçük uçağa atladılar mı, alçaktan uçarak Avusturya'ya rahatlıkla geçebilirlerdi...

Bu Albay Okolov'un son şansıydı. Moskova uçağına adımını attıktan sonra işi bitikti.

Samantha etrafına bakındı. Uçakla aralarında yalnızca bir tek askerin beklediği bir barikat vardı. Okolov ona bunun kendi işi olduğunu söylemişti.

. — Haydi, dedi Samantha. Ama yanılmışsanız ikimiz de yanarız.

Boris Okolov Volga'sını çalıştırdı. Onların barikata yaklaştığını gören asker kulübesinden

çıktı. Okolov cüzdanından mavi-sarı-kırmızı çizgili bir kart çıkartıp askere gösterdi. Asker selam verip barikatı kaldırdı. Artık havaalanındaydılar.

Volga, Fieseler'in yanında durduğunda, Samantha hemen uçağa tırmanıp pilot mahalline yerleşmişti.

Kontak. Kadranlar hareketlenmişti. Depolar doluydu. Samantha motoru çalıştırdığında uğultu bütün hangarı sarsıyordu. Gürültüyü bütün havaalanı duyacaktı... Samantha'nın bir gözü göstergede, diğeri hangarın kapısında idi. Albay Okolov tırmanmaya hazır, yerde bekliyordu. Freni gevşetmeden birkaç saniye önce, koşarak gelen üniformalı bir adam belirmişti. El ve kol hareketleriyle uçağa doğru yönelmişti. Albay onun biraz daha yaklaşmasını bekledikten sonra koca bir otomatik Tokarev çıkarmıştı. Adam yere yuvarlanırken albay da kabine atladı. — Şimdi gidebiliriz.

Pist yüz metre ilerdeydi. Kontrol kulesi onları farketmeye fırsat bulamadan, küçük Fieseler batıya doğru dikilerek havalanmıştı. Katedecekleri 500 millik bir mesafe vardı.

Bundan sonraki üç saat boyunca Kontes Adler hayatının en zor anlarını yaşamıştı. Küçük Fieseler Karpatlar'dan esen rüzgârla sallanıp durmuştu. Uçağın göstergesi son derece ilkeldi, altimetre yoktu. Samantha her an bir Romen ya da Macar avcı uçağıyla karşılaşmayı bekliyordu. Yanında oturan Boris Okolov ise tek laf etmiyordu.

Fieseler son derece alçaktan uçtuğundan radara yakalanması olanaksızdı. Ama kötü bir hava akımıyla karşılaşırса yükselmek zorunda

kalacak ve her şey bitecekti.

Samantha ancak Viyana kontrol kulesini görünce derin bir soluk alabilmişti. Fieseler Avusturya topraklarına indiğinde, iki polis arabası Romen bayrağının renklerini taşıyan küçük uçağın etrafını çevirmişti. Samantha ile albay üstleri aranıp silahları alındıktan sonra havaalanı polis binasına götürülmüşlerdi. Bir uçakla doğudan kaçan bu insanlar, Romenlerle doğacak sorunların dışında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama, Rus açıklamada bulununca onları sorguya çeken teğmen az kalsın küçük dilini yutacaktı.

— Ben KGB'den Albay Boris Sergiyeviç Okolov. Siyasi sığınma istiyorum...

Kâğıtları kusursuz derecede düzenli olduğundan ona inanmak zorundaydılar... Ve Rus İstihbarat Örgütü'nün bir albayına hava korsanı muamelesi yapılamazdı.

Üç saat sonra, Kurier'in ilk baskısında Boris Okolov'un ismi ve resmi yer alıyor, Bakanlar Kurulu olağanüstü bir toplantı yapıyordu. Ruslar, Samantha ile Okolov'a verilen geçici sığınma hakkına hemen itiraz etmişlerdi. Birleşik Devletler Elçiliği sekreteri, Avusturya İçişleri Bakanı'na bizzat başvurarak ABD'nin Boris Okolov ile kadın arkadaşına siyasi sığınma hakkı vermeye hazır olduğunu, iki kaçağın tutuklanması halinde bunu ABD'ye karşı düşmanca bir davranış olarak değerlendireceklerini ve Avusturya'ya verilecek 70 milyon dolarlık yardımı hemen keseceklerini bildirmişti. Sonunda Avusturyalılar kaçağa iltica edeceği ülkeyi seçmesi için kırk sekiz saat süre tanımaya karar

vermişti.

Boris Okolov ile Samantha kendilerini Imperial Oteli'nde bulmuşlardı. Hesap Avusturya vatandaşlarının cebinden çıkacaktı."

**

Samantha-uyumakta olan Boris Okolov'dan yavaşça sıyrılarak yataktan kalktı. Genç kadın, makyajını tazeledikten sonra pencereye yaklaştı ve perdeleri açtı. İki polis Mercedes'i Imperial'in karşısında duruyordu. Hol üniformalı polislerle doluydu. Dairelerinin bulunduğu koridor tutulmuş, santral doğrudan polise bağlanmıştı. Viyana'da kaldığı sürece, Albay Okolov'un başına hiçbir iş gelmemeliydi. Samantha çabucak giyindikten sonra, tabancasını çantasına koydu. Planının bu kadar kolay gerçekleşmekte oluşu onu sarhoş etmişti.

Şimdi geriye, açık artırmada yüklü bir para kaldırmak kalıyordu. Elinde eşi olmayan bir mal vardı. Bu adam herkesin sahip olmak istediği ve elinde Kremlin'in en gizli sırlarını bulunduran biriydi. Genç kadın kendi kendine gülümsedi. Herkes orada olacaktı. İngilizler, Amerikalılar, Almanlar ve belki de başkaları.

Saatine baktı: Dörde çeyrek vardı. Sacher'e gitme zamanı gelmişti. Önceki akşam Malko'ya telefon edişi tesadüf değildi. Amerikalılar parası en çok olanlardandı. Ayrıca Malko'yu da tanıyordu. Küçük de olsa bir garantiydi bu.

Genç kadın usulca kapıyı açıp koridora çıktı. Boris uyanmamıştı. Sivil polis hemen onu durdurdu.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Sacher'e çay içmeye.

Polis genç kadının alaycı bakışları karşısın-

da bir an duraksadı. Onun dışarı çıkmasını engellemek için bir emir almamıştı. Bir tek Albay Okolov Imperial'den ayrılamazdı.

— Beni takip edebilirsiniz, dedi Samantha asansörün düğmesine basmadan önce.

IV. BOLUM

CIA'nın mülteci sorunları uzmanı ve Avrupa üst düzey yetkilisi Dean Donahue, iki parmağıyla boynundaki hayali bir sivilceyi sıkıyordu. Bu ciddi suratlı, gözlüklü, zayıf adamı insan ilk gördüğünde bir doktor ya da rahip sanabilirdi.

Boynundakini bıraktıktan sonra, çenesinde başka bir sivilceyi inatla sıktı. Bu hiç kurtulamadığı bir tıkdı. Karşısında sakın sakın oturan Malko onun vereceği yanıtı bekliyordu.

ABD Büyükelçisi'nin Viyana'daki bürosunda bulunuyorlardı. Büyükelçi Innsbruck' da kayak yapmaya gitmiş ve bu çetrefilli işe bulaşmaktan kurtulmuştu.

— Bu neredeyse Gorbaçev ile görüşmekten farksız bir şey, diye içini çekti Dean Donahue.

Malko kibarca sırttı.

— Ama yine de...

Donahue sözünü kesti:

— Bu Albay Okolov'un kim olduğunu bilmiyorsunuz. On beş yıldan bu yana Kremlin'in bütün gizli işlerini bilir. Merkez komitesi üyeleriyle olan ilişkileri de cabası... Bu, Rusların Edgar Hoover'ı ele geçirmeleri gibi bir şey.

Donahue yaptığı benzetmeden hoşnut olarak kasıldı.

— Artık Hoover bunadı sayılır, diye ileri sürdü Malko. Belki Albay Okolov da bunamıştır.

Donahue ateş saçan bakışlarla hayali üçüncü sivilceyi de koparttı.

—Saçmalamayın. Edgar Hoover yetmiş altı yaşında olmasına rağmen hâlâ cin gibi. Bu söylentiye Kara Panterler yaydı. Okolov bunamış değil, bundan eminim.

Malko gözlerini yaldızlı tavana çevirdi.

—Kesin bir teklifte bulunmadığım takdirde Kontes Adler hayal kırıklığına uğrayacak. Madem Albay Okolov bu kadar değerli, neden fiyatını vermiyorsunuz.

Dean Donahue kafasını salladı.

—Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bu adamı "satın" aldığımızda Rusların bundan sağlayabileceği yararı düşünebiliyor musunuz? Dönelere para ödemek gibi bir âdetimiz yok bizim. Üstelik kadın da adi bir dalavereci. Ona tek kuruş bile vermek için hiçbir nedenimiz yok.

—Okolov'un kaçmasını o sağladı, diye ileri sürdü Malko.

Donahue sertçe elini salladı.

—Bu bir neden değil.

—Belki başka bir neden vardır.

—Ne gibi?

—Kontes Adler, Okolov'u pekâlâ başka birisine teslim edebilir, hatta öldürebilir de onu...

Amerikalı öfkeyle yüzünü astı.

—Saçmalamayın. Bu kadını o kadar gözönünde büyütmeyin.

Malko kibarca sırttı.

—Size Kontes Adler'in işlediği bir yığın cinayeti gözlerimle gördüğümü söyleyebilirim. Öldürürken son derece soğukkanlıdır, kılını kıpırdatmaz. Sizin Albay Okolov'unuz kadar

tehlikelidir.

Donahue şaşırması benziyordu. Genellikle bilgisayarlarla çalışırdı, cesetlerle değil.

—Cinayetlerine engel olmanız gerekirdi, dedi Amerikalı ciddi ciddi.

—Öyle bir durumda burada olamazdım, dedi Malko.

CIA'nın günahlarını oışündürten bir sessizlik oldu. Donahue:

— Size bu albayı neden kesinlikle istediği mizi söyleyeceğim. Poreski hep MI5* için çalıştı, bizim için değil. İngilizler de bize yalnızca öğrendiklerinin kırıntılarını verdiler. Okolov sayesinde her şeyi, hatta onlardan daha da fazlasını öğreneceğiz.

Amerikalının sesi heyecandan titremeye başladı.

—Çünkü istihbaratları Poreski'ye veren oydu... Sovyetlerin bütün gizli servislerini, bütün Gamma kodlarını bildiği kesin.

—Gamma kodları nedir?

—Onu da açıklayacağım, ama biz işimize bakalım. Boris Okolov'un ele geçirilmesi için gereken her şeyi hazırladım bile. Albay Douglas'tan söz edildiğini duydunuz mu?

—Hayır.

—Kuzey Vietnam'da esir kampına düzenlen hareket yürüten adam. Muhteşem bir savaşçıdır. Okolov'u evinizden almak için buna benzer küçük bir sürpriz tasarladık. Frankfurt üssümüzden kalkacak helikopterlerle kusursuz bir eylem olacak...

Donahue daha da heyecanlanmıştı. Malko

(*) İngiliz Haberalma Örgütü.

birden coşkusunu söndürdü.

—Ama buranın Vietnam olmadığına dikkat edin. Okolov'un yalnızca cesedini götürürseniz pek fazla işinize yaramaz.

Donahue bu hareket karşısında ir kildi.

—Albay Douglas gelinceye kadar, Okolov'un hayatını korumak size düşüyor, diye belirtti sertçe. Frank Thorpe parlak bir ajan olduğunuzu söyledi bana.

—Belki, ama sihirbaz değilim ben...

—Bize güvenin, dedi Donahue. Size takviye yolluyoruz. Chris Jones ile Milton Brabeck yoldalar. Onları tanıyorsunuz sanırım. Üstelik, her türlü dış müdahalenin sorumluluğunu da biz üstleniyoruz.

—Rusların bir saldırıya kalkışacağını düşünmüyorsunuz ya?

—Onların yerinde olsaydım, bir şeyler yapardım. Ama Avusturyalılar durumdan haberdar. Sizin tarafımızdaki sınır nöbetçilerini üç katma çıkarttılar... Bütün yolları gözetliyorlar ve tanınmış Sovyet ajanlarını gözetim altında tutuyorlar...

—Peki, Albay Douglas ne zaman gelecek?

—Önümüzdeki gece, saat dörtte. Üç helikopter olacak. Beraberinde de tam teçhizatlı elli adam.

—Onlara Vietnam'da olmadıklarını hatırlatın, diye sözünü kesti Malko. Öldürecekleri her sivil, düşman olmayacak.

Donahue bu uyarıyı duymazlıktan gelerek:

—Her şey yolunda gidecek, diye belirtti coşkuyla.

Malko kalktı. Donahue'nun güvencesi canını sıkıyordu.

- Pekâlâ, artık dua etmekten başka

yapılacak bir şey yok. Ama Samantha Adler KGB'li dostumuzu temizlerse, kendinizden başkasını suçlamayın. Üstüme hiçbir sorumluluk almıyorum. Albayınıza da şatoda yanılmasını söyleyin. •

*

** Malko Sacher'in çay salonuna giren antha Adler'i hayranlıkta izledi. Oraya zellikle önce gelmişti. Genç kadın siyah topuzu ve uzun deri mantosuyla zarif bir görünümdeydi. Salondaki birkaç adam o geçerken dönüp baktıklarında Malko gururunun okşandığını hissetti.

—Sizi bir daha göreceğimi hiç düşünmüyordum, dedi Malko.

Kontes bir sigara yaktı ve yaşlı garson kadına bir pasta söyledi.

—Hemen hemen meslektaş sayılırsınız, dedi Samantha hafifçe gülümseyerek. Yeniden karşılaşmamız kaçınılmazdı. Hem bu sefer ikimizde aynı taraftayız.

—Emin misiniz bundan?

Samantha cevap vermeden önce belli belirsiz duraksadı.

—Sizi tanırım. Beni aldatmaya kalkışmayacağınızı biliyorum. Sonra bu işte, mesleki bir dayanışma söz konusu. Benim olduğu kadar sizin için de büyük bir vurgun...

—Nerede şimdi o?

—Imperial'de. Viyana polisinin yarısı onu koruyor.

—Ona güveniyor musunuz?

Samantha'nın gri gözleri ışıldadı.

—Evet. Bana, özellikle vücuduma deli oluyor. Beni ekmeye kalkıştığında kendisini

öldüreceğimi biliyor. Bir sorun çıkartacağım sanmıyorum. Peki, sizin açınızdan her şey yolunda mı?

Malko pastasından bir dilim aldı.

—Avusturyalılar kabul ettiğine göre, ABD'ye gidişi ayarlanıncaya kadar sizi onunla misafir etmeye hazırım ben.

Gri gözlerdeki parıltı birden kayboldu. Samantha elini sürmediği pasta tabağını itti.

—Par a yok mu?

Malko omurgasında bir iğnelenme hissetti.

—Ne parası?

—Beş yüz bin dolar karşılığı nakit mark, ya da İsviçre frangı. Donahue ile anlaşmıştık. "Adi Donahue" diye düşündü Malko.

—Bundan haberim yoktu.

—Beş yüz binini şimdi, kalan beş yüz binini de ABD'ye giderken vermeniz gerekiyor, dedi Samantha sert bir sesle.

—Böyle bir miktarı hemen bulmak kolay değil, dedi Malko.

—CIA'dakilerin hepsi aptal, dedi. Albay Okolov milyonlarca dolar değerinde. Ama sizinkiler bir karara varamıyorlarsa, başka müşteriler bulmak hiç de zor değil. Bu iki gün boyunca boş durduğumu sanmayın. Böyle bir şey bekliyordum. Bu işle ilgilenen herkes bu akşam beni nerede bulacağını biliyor... Beni görmek için belki evinize kadar gelecekler. Ancak bu şartla gelirim. "Dostlarım" da davetlinizdir.

Bakışlarıyla Malko'ya meydan okuyordu.

—Ya reddedersem?

—İngilizlerden sığınma hakkı isterim.

Malko cevap vermedi. Reddedemezdi. CIA

onu hiçbir zaman affetmezdi.

— Bu akşam bazı dostlar için bir davet vermeyi düşünmüştüm.

Samantha haince sırıttı.

— Bravo! Viyanalı dostlarınıza daveti benim şerefime verdiğinizi söyleyin. Beni duyunca çok sevineceklerinden eminim... Bu Kontes Adler'in balosu olacak. Eğer aptal bürokratlarınız bir karara varırsa, bazı davetleri iptal etmeye her zaman vakit bulunur. Bu akşam sizde olacağım.

Genç kadın kalktı. Malko.masaya on mark bırakarak onu izledi.

—Beni bırakır mısınız? diye sordu Samant ha. Taksiyle gelmişim.

Otopark bekçisi koca Jaguar'ı getirmişti bile. Samantha bindi, Malko direksiyona geçti.

—Sizi atlatmasından korkmuyor musunuz? diye sordu Malko. Onu yalnız başına bırakmanız ihtiyatsız bir hareket.

Samantha içtenlikle güldü.

—Önlemlerimi aldım..

Imperial'e gelmişlerdi. Malko yavaşlayıp durduğunda omuzlarında makineli tüfekleri bulunan yeşil üniformalı iki polis arabanın etrafını sardı. Samantha sırıttı.

—Görüyorsunuz... Onu buradan çıkara bilmek için, en azından Skorzeny* gerekir. Ama Skorzeny artık bu gibi işlerle uğraşmıyor. Şimdi İspanya'da saygıdeğer bir işadımı.

Samantha çıkarken Malko'ya doğru eğildi.

—Seninle unutulmaz ortak bir anımız vardı, dedi senli benli konuşarak. Umarım

(*) 1945'te Hitler hesabına Mussolini'yi kaçıran SS albayı.

bunu berbat etmeyiz.

Malko cevap vereceği anda kontes arabadan inmişti. Malko polislerin kuşkulu bakışları altında tekrar hareket etti. Biraz ilerde, içinde dört adamın bulunduğu bir Mercedes park etmişti. Albay Boris Okolov gerçekten iyi korunuyordu.

Şehir dışına çıkınca Malko Samanta ile görüşmesinin kendisini allak bullak ettiğini farkettiler. Kontes Adler şimdiye dek karşılaştığı en tehlikeli kadın olmasın rağmen, dayanılmaz bir çekicilik ve erotik akım yayıyordu. Malko ona Alexandra'nın doğum gününden söz etmeyi unuttuğunu hatırladı. Ama o zaten hediye getirmezd.

**

Liezen'e gelmeden önce, dümdüz uzun bir yol vardı. Malko dikiz aynasına baktı. Viyana'dan çıktığından beri onu takip eden Ford Taunus yine peşinde, yüz metre arkasındaydı. Malko yavaşlayınca Ford yaklaştı. İçinde yalnızca tek bir adam vardı. Malko iyice yavaşladı, Taunus onu geçti.

Malko motoru durdurup beş dakika bekledi. Sonra tekrar motoru çalıştırarak yola koyuldu. İlerdeki bir köyü geçtikten sonra Taunus tekrar ortaya çıktı...

Onu kim takip edebilirdi? Avusturyalı da olabilirdi, Rus da. Ya da Albay Boris Okolov ile ilgilenen herhangi birisiydi. Dost ya da düşman olmaları farketmezdi. CIA'ya uyduğu için kendine lanetler yağdırdı. Albay Douglas'ın malı bir an önce almasını umut etmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Aynı şekilde Samantha'yı da. Kontes Adler de en azından

onun kadar rahatsız ediciydi.

Jaguar ağır ağır şatonun avlusuna girdi. Alexandra'nın Volkswagen'i oradaydı. Araba sesini duyunca genç kadın kapıya çıktı ve Malko'yu karşılamaya koştu.

— Kontes Adler ile Boris Okolov bir saat sonra burada olacaklar, dedi Malko hafif bir sesle.

Alexandra kollarında kasıldı.

— Bir saat sonra mı?

Genç kadın bir anda sanki taş kesilmişti. Sertçe kendini Malko'dan çekti.

—Bu orospuyu burada ağırlamayacaksın herhalde?

—Orospu değil o, diye savundu Malko. Çok büyük bir aileden geliyor.

—O zaman çok büyük bir orospu. Ve gelip burada yakana yapışacak kadar kendinde : esaret bulabiliyor demek?

Bundan sonraki sözlerin, Alexandra gibi iyi yetişmiş genç bir kadının ağzından çıkmaması gerekirdi. Utanan- Malko kulaklarını tıkadı. Ellerini beline dayamış Alexandra öfkeyle onu süzdü.

—Yatağınızı da yapmamı ister misin?

Malko gözlerini göğe çevirdi. CIA her şeyi bilemiyordu.

—Kontes Adler buraya iş için geliyor, dedi sabırla. Üstelik bir adamla, sevgilisi Albay Boris Okolov ile.

Alexandra sırtıttı.

—Bu ne değiştirir ki?...

— Yemin ederim fazla kalmayacaklar. Okolov kısa bir süre önce doğudan kaçtı. • Poreski hikâyesi yüzünden. Samantha da ona yardım etti. Bütün bunları daha önce

anlatmıştım sana.

—Albay onun için kaçmışsa çıldırmış demektir, dedi Alexandra. Gökteki yıldızlar kadar sevgilisi oldu onun.

—Bak, bu akşam doğum günün olduğunu biliyorum. Ama onu misafir etmeye mecburum...

Alexandra ondan kurtularak Volkswagen'ine atladı. Malko kendini ezilmekten kıl payı kurtardı.

—Orospunla iyi eğlen! dedi Alexandra geçerken.

Kapıda duran Krizantem kafasını salladı. Malko şu kadına iki tokat sallasa her şey yoluna girerdi ama...

—Altesleri fazla kibar, dedi Malko yanma geldiğinde.

—Krizantem, fazladan davetlilerimiz olacak. Aralarında KGB'den Albay Boris Okolov da var. Bayan Alexandra bu yüzden kızdı.

Elko'nun gözleri parıldadı:

—Altesleri şaka mı ediyor?

—Ne yazık ki, hayır! dedi Malko.

**

Georges Borsch kendisini Viyana'ya götürecek Scandinavian Airlines'ın DC 9'una üstünkörü bir baktı. Oldum olası uçakları sevmez, mecbur kalmadıkça da binmezdi.

Scandinavian'm bir hostesi Georges Borsch'a yaklaştı.

—Beyefendi, koltuğunuzu seçmek ister misiniz?

Georges Borsch kafasını kaldırdığında nefis bir sarışınla yüz yüze geldi. Hostesin dolgun

göğüsleri beyaz üniformasından taşıyordu. Georges kızardığını hissetti. Kadınların, özellikle güzellerin karşısında hep utangaç olmuştu. Kaba bir hareketle kırmızı kartını uzattı. —Cam kenarı olsun.

Hostes bir kupon kesip kırmızı karta yapıştırdı ve Georges Borsch'a uzattı.

Oldum olası, ne kadınlar hoşlanmışlardı Georges Borsch'dan ne de erkekler. Kolejde çevresine uyum sağlamadaki güçlüğünden dolayı ona "kabız" derlerdi. Ağzı farkedilme-yecek kadar ince, dişleri oldukça bakımsızdı.

Ekşimsi gülüşü kimseyi eğlendirmezdi. Alaycı ses tonuyla her zaman bir şeylerden yakını gibiydi. Kısa boylu ve sıska oluşu yüzünen Sandhurst'tan kovulunca, babası General Borsch küplere binmişti. Georges böylece kendini ordunun haberalma örgütünde bulmuştu. Bu kendisi için oldukça iyi olmuştu. Orada ne kendisim dövüşe çağıran pehlivan bozuntuları ne de fiziğiyle alay eden çocuklar vardı. Yalnızca zekâsından yararlanı-lıyordu.

Georges Borsch, üç yıldan beri Kopenhag'ın merkezinde zarif bir evde oturuyordu. Kişisel geliri rahatça yaşamasına yetiyordu. Georges'un görünürdeki mesleği gümüşçü ustalığıydı.

Gerçekteyse, birkaç muhbir aracılığıyla haber toplayan bir MI5 subayıydı. Hiç evlen-memişti.

Hoparlör cızırdadı.

—Scandinavian Airlines 871 sayılı Viyana seferinin hareketini duyurur. Yolcuların der-hal 23 numaralı kapıdan uçağa binmeleri rica olunur.

41

Georges Borsch elinde kırmızı kartıyla kalktı. Geçerken Scandinavian'ın güzel hostesi onu nefis bir gülücükle ödüllendirdi. Birkaç metre ilerde, başında üç sivil polisin durduğu silah arama makinesinin önünden geçti. İngiliz hiç kaygılanmadı. Uzmanlık alanında hiçbir zaman şiddete başvurulmazdı.

DC 9'daki hafif müzik yolcuları rahatlatıyordu. Georges pencere kenarındaki koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı. İki saat sonra Viyana'da olacaktı. Hostes şampanyasını getirmişti bile.

— Karşılama servisimizden yararlanmak istiyor musunuz? Tabii, Viyana'da bir bekleyeniniz yoksa...

Georges Borsch gülümsedi. Kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

— Teşekkür ederim bayan, bekliyorlar beni.

Kod isminin Gedeon olduğunu ve kendisini bekleyenlerin bunu bilmediklerini açıklamamıştı.

V. BÖLÜM

Siyah bir Rolls Royce Silver Cloud, Liezen Şatosu'nun avlusuna girdi ve cam kapının önünde durdu. Arabayı gören Krizantem, yeni konuklarını karşılamaları için Alexandra ile Malko'ya kapıyı açtı. Malko arabanın İngiltere plakalı olduğunu farketmişti. İçinden çıkan ufak tefek adam onun için tamamen yabancıydı. Ama bu da oyunun bir parçasıydı. Samantha ona haber vermişti. Adam sırtı ve elini uzattı.

— İsmim Georges Borsch. Malko Alexandra'yı takdim ettiğinde, adam eğilerek selam verdi. Genç kadın, siyah ipekten son derece dekolte bir bluz ve şort giymişti. Şort avuç içi kadar bir şeydi ve ince bluzdan da Alexandra'mn gurur kaynağı göğüsleri bütünüyle farkedilebiliyordu. Bu Alexandra'nın karşı saldırısıydı. Son anda, meydanı boş bırakmamaya karar vermişti. Bir yosma gibi boyanıp parfüm sürünen genç kadın, bir an bile Malko'nun peşinden ayrılmıyordu. Malko, yirmiye yakın davetlinin bulunduğu büyük salona kadar yeni gelene eşlik etti. Samantha ile Boris Okolov diğerlerinden biraz ayrı duruyorlardı. Alman kadın altın nakışlı uzun bir elbise giymiş ve yanına ona uygun bir çanta almıştı. Çantada namlusuna kurşun sürülü bir Beretta 38'in olduğunu yalnızca Malko biliyordu. Bundan dolayı Samantha çantasını yanından hiç ayırmıyordu.

Üç saat önce, albay ile şatoya küçük bir ordunun eşliğinde gelmişlerdi! Malko Albay ile yalnızca bir, iki kelime konuşup onu hemen odasına çıkarmış, Samantha da onun yanındaki odaya yerleşmişti.

Krizantem'in kullandığı Rolls Royce rampadan inip avluda bir 300 SL Mercedes'in yanına park etti. İçindeki iki adamın görülebilmesi için arabaya iyice yaklaşılmaması gerekiyordu. Chris Jones kemerindeki 38 Magnum 457'siyle direksiyondaydı. Yanındaki Milton Brabeck'inse bir Colt makineliyle 52'lik bir Luger'i vardı. Mercedes'in arka tarafı ise el bombaları, aydınlatıcı fişek atan bir tabanca ve diğer gereçlerle doluydu.

—İşler yolunda gideceğe benziyor, dedi Milton Brabeck ağzını alabildiğince açıp esneyerek.

— Henüz saat dokuz, diye karşılık verdi Chris Jones. Ama eğer bir tank görürsen ilk sen ateş edersin.

Her zaman iyimserdi.

**

Kontes Thala von Wisberg Malko'ya yaklaşıp koluna girdi. Kızıl saçlarının çevrelediği nefis yüzü hiç yaşlanmamıştı. Gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıkları farkedebilmek için iyice yaklaşmak gerekiyordu. Bunlarsa bir centilmenin görmezlikten geleceği şeylerdi.

— Beni valse kaldırın, sevgili prensim.

İki salondaki hoparlörlerden bir vals yayılıyordu. Alexandra, Malko'nun yanından ayrılıp Boris Okolov'a doğru ilerledi. Malko, Thala'yı kollarına aldı ve kendini müziğin akışına bıraktı. Birçok çift vals yapıyordu.

Krizantem hafifçe kamburu çıkmış bir halde yanlarından geçti. Beyaz ceketinin altındaki kemerinde sokulu tabancası rahat hizmet etmesine engel oluyordu. Şatonun birinci katı tamamen aydınlatılmıştı. Krizantem ile birlik- ... te, Viyana'dan gelen iki hizmetkâr servis yapıyordu. Malko ile Thala, Malko'ya gülümseyen Samantha'nın yanından geçtiler.

— Metreslerinizden birisi mi?

— Bir iş ilişkisi, diye yanıtladı Malko. Malko sabırsızlıkla dansın ve davetin bitmesini, Boris Okolov ile Samantha'nın da çekip gitmelerini bekliyordu. Plana göre Albay Douglas'm helikopterle sabahın dördünde gelmesi gerekiyordu. O zamana kadar, şatonun Rus ajanlarınca basılması da dahil olmak üzere her şey olabilirdi. Malko, Boris Okolov'u Samantha'dan ayıracak bir çözüm bulabilmek için beynini zorluyordu. Aklına gelen tek şeyin de Alexandra'yı öfkeden çıldırtma tehlikesi vardı. Çok haklı bir gerekçe için bile olsa, hiçbir zaman Malko'yu paylaşmaya razı olmazdı...

Neyseki, vals bitmişti. Malko kontesi eğilerek selamladı ve Samantha ile Alexandra'nın arasında kalan Boris Okolov'a doğru yürüdü. Rus onu görünce şampanya kadehini havaya kaldırdı. Mavi bir kostümle pembe bir gömlek giymiş ve ona uygun bir kravat takmıştı. Tam bir playboydu. — Ne güzel bir yaşam! Malko içkisini alıp bir dikişte bitirdi. Moralini yükseltmesi gerekiyordu. Rus onu kaygılandırıyordu. Çok kibar, çok rahat, çok senli benliydi. Ama bu adam Albay Boris Okolov idi. Kimliğinden hiç kuşku yoktu.

Haline bakılırsa üstünde silah yoktu ve kadehleri birbiri ardına deviriyordu. Davetliler iki saatten beri içiyordu. Georges Borsh elinde bir viski kadehiyle bir köşede, Alexandra'nın davetlisi İsveçli genç bir adamla konuşuyordu. Malko kendi kendine onun kimin için çalıştığını ve ne yapmak istediğini sordu.

Boris Okolov, Alexandra'nın önünde eğilerek onu dansa davet etti. Malko canı sıkkin bir şekilde onların cilalı döşemede dönüşlerini izledi. Alexandra başını onun omzuna gömmüştü ve vücudu albayinkine sıkı sıkıya yapışmıştı. Malko camlı kapının önüne gitti. Avlu sakin ve karanlıktı. İki gorilin varlığı ona güven verdi. Kendi belinde de namlusuna mermi sürülü tabancası vardı.

Perdeyi bıraktığı an, birden ışıklar söndü.

Malko'nun yüreği ağzına geldi. O sırada Mercedes'in farlarının yandığını farketti. Jones ile Brabeck harekete geçmişlerdi.

Salonun ortasında, kıkırdayarak kendisine yapışan yumuşak bir bedene çarptı.

—Kim bu? diye Viyana aksanlı bir ses sordu.

Malko önüne çıkan bu engelden sıyrıldı. Hemen her köşede öpüşüp gülen çiftler vardı. Malko tabancasını çıkartıp rasgele yoluna devam etti. Birden bir kadına çarptı ve çılgılından Samantha'yı tanıdı.

—Kımıldamayın, dedi.

Tam o anda da ışıklar yeniden yandı. Malko arızanın bir dakika bile sürmediğini farketti. Birden, Thala von Wisberg'in korku dolu bakışlarıyla karşılaştı. Zoraki bir sırtışla tabancasını smokininin içinde yok etti.

—Üzgünüm, kontes.

Kontesin heyecanı daha yatışmamıştı. Kendini zorlayarak gülümsedi.

—Bana tecavüz edeceğinizi sandım, dedi.

Malko etrafına bakındı. Bir tek Boris Okolov soğukkanlılığını kaybetmemişe benziyordu. Hiç istifini bozmadan yeniden dans etmeye koyuldu.

Malko oyalanmadan mutfağa yöneldi. Aşçı kadın İlse çok korkmuştu.

—Tam fırını açmıştım ki, diye açıkladı her şey patladı.

Krizantem emin olmak için sigortanın telini bir kez daha sardı. Bir kısa devre halinde şato cayır cayır yanardı. Malko oldukça sinirliydi. Bu gece bir şeylerin olması kesin gibiydi. Boris Okolov ile ilgilenen herkes onun nerede bulunduğunu biliyordu. Gazeteler albayın hikâyesini bütün ayrıntılarıyla yazmışlar, ama Malko'yu ABD Büyükelçisi'nin kişisel dostu olarak tanıtmışlardı.

Mutfağın kapısında Chris Jones'un sarsak silueti belirdi.

—Her şey yolunda mı?

—Yolunda, dedi Malko. Sigorta atmış sadece.

Goril kafasını salladı.

—Böylesi iyi olmuş, yoksa perdelerinizi fosforlu bombalarla mahvetmek zorunda kalacaktık. Kumaş fiyatlarının böylesine...

İşte hep böyle inceden inceye alay ederdi Chris Jones. Çıkarken bir şişe viski kaptı ve kayboldu. Malko yeniden salona çıktı. Herkes yine dansa başlamıştı.

*

**

Malko büfenin yanında Samantha ile gevezelik ediyordu. Şimdiye dek hiçbir davet ona bu kadar bitip tükenmez gelmemişti. Malko birden genç kadının kasıldığını ve gözlerini arkasındaki bir şeye diktiğini farket-ti. Kontes tek söz söylemeden Dom Perignon kadehini bıraktı ve masanın üstündeki çanta-sını kaptı. Malko arkasına döndü.

Giriş kapısının önünde nefis bir kadın duruyordu. Ayak bileklerine kadar inen dar siyah bir elbise giymişti. Çok uzun boyluydu. Geniş elmacık kemikleri vardı ve olağanüstü mavi gözleri tam üzerine çevrilmişti.

İlerleyip elini uzattı.

—İsmim Yasemin Riad, dedi ahenkli bir sesle.

Genç kadının arkasındaki büyük lamba yandığında Malko, elbisesinin içine bir şey giymediğini gördü. Küçük göğüsleri ve bir mankeni andıran vücudu vardı. Kalçaları pek belirgin değildi. Bacakları upuzundu ve kısa saçları hafifçe bukleliydi. Kısacası Saba Melikesi'nin soyundan bir yaratıktı.

Kibirli kibirli elini Malko'ya uzattı. Sonra kapının önünde beliren iki adama doğru döndü:

—Bunlar da Mahmut Sabit ile Ahmet Nassiri.

İkisi de belanın somut birer örneğiydiler. Nassiri, Ben Bella'nın kötü bir kopyasıydı. Mahmut ise kocaman yuvarlak kulaklarıyla bir fareye benziyordu.

—Hoş geldiniz! dedi Malko kendini zorlayarak. Samantha'nın bir başka sürpriziy-di bu. Yasemin kusursuz dişlerini göstererek sırıttı.

— Zaten sizden daha farklı bir davranış beklemiyordum.

İki iğrenç adamının arasında sanki hayatını şatoda geçirmişcesine yemek salonuna yöneldi. Samantha hemen yanına yaklaşıp koluna bir çimdik attı.

—Gördünüz mi şu şıllığı?

—Ama onu siz davet etmediniz mi?

—Bunlar Kahire'den gelen katiller.

—Kahir e'den mi?

—Bunlar Çekoslovakya'da, Prag'da eğitim görüyor. Mutlaka oradan geliyorlardır. Sovyet dostlarımız, zor bir durumda bunun daha az tehlikeli olacağını düşünmüşler.

Malko gözleriyle Yasemin'i izledi.

—Onu kaçırmak ya da öldürmek için geldiklerini mi söylemek istiyorsunuz?

Samantha belli etmeden sırıttı.

—Belki. Göreceğiz.

—Eğer öyleyse niçin ondan kurtulmuyoruz?

—Belki de görüşmek için gelmiştir, diye kestirip attı Samantha. Ruslar aynı zamanda işadamlarıdır da. Size açık artırmanın herkese açık olduğunu söylemiştim.

Kontes Adler çantasını alarak yemek salonuna doğru yollandı. Malko da onu izledi, ama iştahı kaçmıştı. Boris Okolov yanma oturduğu zaman kafasını salladı.

—Ne güzel kadın! dedi Yasemin'i göstererek. Ne güzel kadın... Ağzınızın tadını biliyorsunuz.

Az sonra Krizantem ile diğer iki garson, ellerinde kocaman birer kızartılmış yaban ördeği tepsisiyle gözüktüler. Bir süre gerginlik yatıştı ve herkes yemeğini almaya girişti.

İki Arap burunlarını tabaklarına gömmüşlerdi bile. Yasemin'e körü körüne itaat ettikleri açıkça belli oluyordu. Mısırlı kadın her fırsat buluşunda bakışlarını Okolov'un kilerine rastlatıyordu. Georges Borsch masanın bir uçundaydı. Ördeline dokunmamış ti. O. da Boris Okolov'un bakışlarını yakalamaya çalışıyor, ama bunu daha üstü kapalı yapıyordu. Malko onun neden geldiğini düşünüyordu. Rusu öldürmek mi istiyordu, yoksa satın almak mı? Ne olursa olsun, tehlikeli birisiydi o.

Malko kadehini kaldırdı.

—Bütün konuklarımızın şerefine!..

Neşeli bir uğultu. Yasemin, Boris Okolov'un kine vurmak için kadehini uzattı ve:

—Albay Boris Okolov'un şerefine! dedi.

Boris Okolov hafifçe doğrulup kadehini uzattı.

—Bütün güzel kadınlar için içiyorum, dedi. Öncelikle de ev sahibesi için.

*

Elmalı pasta hayranlık çılgınlıklarıyla karşılandı. Krizantem bıkıp usanmadan masaya şampanya taşımaya devam ediyordu. Georges Borsch bile daha neşeli görünüyordu...

Malko biraz gevşemişti. Can sıkıcı hiçbir şey olmamıştı. Belki sabaha kadar da olmazdı. Birden koridorda bir müzik çınladı. Bir orkestra ya da bir plak "Siyah gözler "i çalıyordu.

Hemen hemen aynı anda, yemek salonunda tuhaf bir geçit töreni oluştu. Geleneksel Avusturya giysileri içinde yedi müzisyen, çalıp söyleyerek masanın etrafında dolaşmaya baş-

ladılar. Sırayla her davetlinin önünde dump serenad yapıyorlardı. Alkış sesleriyle birlikte, Kontes Thala Malko'ya bağırdı:

—Misafir ağırlamayı gerçekten ıy biliyor-sun. Malko gülümsedi. Samantha, Malko'ya doğru eğilip:

—Bu müzisyenleri getirtmek güzel bir düşünce, dedi.

Malko kadehini bıraktı.

—Ama ben onları sizin çağırdığınızı sanıyordum.

İkisi de aynı şeyi düşünerek bir an bakiştılar. Eğer kimse çağırmamışsa bu müzisyenler nereden gelmişlerdi ve ne istiyorlardı?

Alkışlar duyuldu. Samantha elini Beretta' sının olduğu çantasına götürdü.

VI. BÖLÜM

Müzisyenler Boris Okolov'un arkasında durdular. Rus gülümseyerek kadehini doldurup kemancıya uzattı. Malko ile Samantha'nın dışında herkes dağıtmıştı. Boris ayağa kalktı. Arkasından da Samantha. Boris Okolov'un omzunun hizasındaki Beretta müzisyenin yüzüne doğrulmuştu. Müzisyenin gülüşü anında kesildi. İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, diğerleri alkışlar eşliğinde bir mazurkaya başlamışlardı, ama eski canlılıkları kalmamıştı. Malko smokinini aralayıp kemerinden tabancasını çıkarttı, dizlerinin üstüne koyup üstünü peçetesiyle örttü. Aynı anda zilzurna sarhoş bir davetli ayağa kalktı, müzisyene doğru gelip kolundan yakaladı. Tabancayı görmemişti.

— Ya biz? Biraz da buraya gelsenize.

Adam müzisyeni sırtı Samantha'ya gelecek şekilde döndürmeye zorlayarak sürükledi. Bundan sonrası çok çabuk olup bitti. Orkestra şefi elinde bir Walther PPK ile birden arkasına döndü. Samantha'nın tabancasından çıkan kurşun kulağının arkasına girdiğinde parmağı henüz tetiği çekmemişti. Kafasından oluk gibi kan boşandı ve olduğu yerde sallandı. Ona destek olan kol olmasa yere düşecekti. Walther elinden kayıp mermer zemine düştü. Ona tebelleş olan Avusturyalı konuk afallamış bir halde olduğu yerde kalakaldı.

Samantha sakın sakın bir kez daha ateş etti. Kurşun adamın ceketini delip sırtına saplandı ve onu öne fırlatarak karınüstü yere düşürdü.

Mazurkanın yerini bu kez haykırışlar almıştı.

Krizantem özenle meyve tepsisini bıraktı ve kemerinden eski Astra'sım çıkardı. İki Mısırlıyı gözetleme emrini almıştı. Davetlilerden birisinin arkasına gizlenerek onları izledi. Silahlar patlamaya başladığında onlar da diğer davetliler kadar şaşırılmışlardı.

Altı müzisyen çalmayı bırakmıştı. Samantha göğsünü Boris Okolov'a siper ederek ilerledi. Malko da onu izledi.

— Duvarın önünde sıralanın ve ellerinizi kaldırın! diye emir verdi Malko.

Müzisyenler önce bu emre uyar gözüktüler. Birden içlerinden biri elini kemanının içine daldırdı. Dışarı çıkartmasına fırsat bulamadan hafif bir patlama sesi duyuldu. Duvardaki aynalardan birisi tuzla buz oldu. Kemancı kollarını açarak havada sallandı, sonra da arka üstü yere yığıldı. Yasemin birden ayağa fırladı ve haykırdı. — Dikkat!

Sonra bütün gücüyle kadehini kontrbasçıya doğru fırlattı. Kontrbasçı aletin önünde diz çökmüş, içinden bir şeyler çıkartıyordu. Kontrbasın içinde iki Uzi makine tüfek bulunuyordu. Samantha, Boris Okolov ve Malko kendilerini bir anda otomatik silahlardan birinin karşısında buldular.

Şaşırmaya bile fırsat bulamadılar. Şiddetli bir patlama yemek salonunu sarstı. Masanın üstünden havai fişeğe benzer bir cisim geçti ve kontrbasçının boynu ile omzunun arasına saplandı. Sağır edici ikinci bir patlamayla adam parçalara ayrıldı. Hemen hemen aynı anda bir başka roket kontrbası deldi ve içinde infilak etti. Müzisyenle enstrümanı artık

döşemenin üstündeki kanlı bir yığından başka bir şey değildi.

Chris Jones kaçan müzisyenlerden birisinin üstüne bir roket daha yolladıysa da ıskaladı.

Milton Brabeck de elinde bir M 16 ile gelmişti.

—Kımıldayanı vururum! diye bağırdı.

Bu mesafeden M 16 bir havan topu kadar etkiliydi. Dört müzisyen duvara yapışmışlardı. İkisi yere birer Luger atıp beklediler. Artık kimsenin yemek filan yediği yoktu, ama hoparlörlerden romantik bir vals yayılmaya devam ediyordu.

Bütün davetliler taş kesilmiş, Georges Borsch'un yüzü masa örtüsünün rengini almıştı.

Boris Okolov arbedenin başından beri kılını bile kıpırdatmamıştı. Yasemin'e gülümsedi. Sanki tüm bu olanlar onu ilgilendirmiyordu.

—Korkmayın yavrucuğum, Boris'i öldürmek istedikleri yok, yoksa bunu çoktan yaparlardı.

Kafasını salladı.

—Yazık oldu, güzel bir yemekti!

Samantha ile Malko bakiştılar. İki goril ve Krizantem'in sayesinde durum yatışmıştı. Müzisyenler artık kımıldamıyorlardı. Yalnızca, Jones'un ıskaladığı müzisyen bir daha ortaya çıkmamıştı.

—İçlerinden birisi kaçtı, diye belirtti Malko.

—Yakalanması lazım, dedi Samantha. En azından kim olduğunu bilmek için. Malko odadan çıkar çıkmaz bir kaçışmadır başladı. Herkes itiş kakış kendini dışarı atıyordu.

Yerinden kalkmayan bir tek Kontes Thala von Wisberg idi. Yine de biraz sararmış olarak

ayağa kalktı.

—Sanıyorum kahvelerimizi içmek için salona geçebiliriz, dedi.

Kalanlardan, Georges Borsch, Yasemin ve Arapları, Boris Okolov ve Alexandra, sessizce kontrbaşının cesedinin önünden geçerek kontesi izlediler. Georges Borsch, Boris Okolov'a yaklaştı.

—Paçayı ucuz kurtardınız, dedi sırtarak.

Albay kaçamak bir harekette bulundu.

—Bir yığın şeyden kurtuldum, dedi. Kader bu.

Georges, Rusun karşısına dikildi.

—Sizi tanıdığımı çok sevindim, dedi alçak sesle. İsmim sizin için fazla bir şey ifade etmese bile ortak bir dostumuz sizden çok söz etmişti.

Boris Okolov hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi.

—Öyle mi, kim?

Tam bu sırada Alexandra geldi. Rus için bir kadeh şampanya getirmişti.

—Heyecanınız geçsin, diye getirdim. Umarım bu akşamlık bu kadar olacak. Üzgünüm...

Albay genç kadının elini öpmek için eğildi.

—Üzülme, yavrucuğum...

Georges Borsch belli etmeden bir kenara çekilmişti. Tek şansı, Boris Okolov ile başbaşa konuşmayı becerebilmek olacaktı. Aslında görevi her ne pahasına olursa olsun Rusu alıp götürmekti. Elinde albaya sunulacak çok somut bir teklif vardı: Bir İsviçre bankasında açılmış sıradan bir hesap numarası.

Hesap çeyrek milyon dolar kadar olmalıydı ve henüz kimse elini sürmemişti. Ortada hesap sahibiyle ilgili hiçbir isim yoktu ve hesap sahibi

önceki hafta bir idam mangası önünde can vermişti. Albay Poreski parasının sefasını asla süremeyecekti. Boris Okolov'un, Poreski'nin kazandığı 250.000 doları elde edebilmesi için onun yerine imza atması yeterli olacaktı. Bu dürüstçe bir davranış değildi, ama MI5 de hiçbir zaman bir manastır olmamıştı.

Georges Borsch içini çekti. Şimdiye kadar, birisine bir servet teklif etmek için bu kadar sıkıntı çekmemişti.

Yine de Albay Okolov gibi bir adamın bunca yıl KGB'yi aldatması inanılmaz bir şeydi. Bir yönden de yüreklendiriciydi... Ne olursa olsun paranın açmayacağı kapı yoktu. Ama, Rusya dışında bile olsa, albayın hayatta kalabilmesi oldukça zordu. Rusların dönekleri affettikleri pek az görülmüştü. Canı sıkılarak, Yasemin'in Albay Okolov'un yanına geldiğini ve onunla konuşmaya başladığını gördü. Albay, Mısırlı dilbere karşı hiç de ilgisiz gözüküyordu. Bu Georges Borsch'u sinirlendirdi.

*

**

Malko ile Samantha, şatonun henüz elektriği bulunmayan batı kanadının ikinci katında, ellerinde tabancalarıyla zifiri karanlıkta ilerliyorlardı.

Malko, müzisyenin hâlâ şatoda olduğundan emindi. Yoksa, goriller onu çıkarken görürlerdi. Krizantem dışarsını gözetüyordu.

Samantha başını salladı.

— Gehlen Örgütü'ndeki dostlarımızın şimdiye kadar ortalıkta görünmemelerini ilginç bulmuyor musunuz? Bu küçük oyun tam onların tarzı.

—Bence albayı kaçırmak istiyorlar, öldürmek değil! dedi.

Samantha birden kendim geriye attı.

—Bakın!

Genç kadın holün bir köşesindeki telefon kabinini gösteriyordu. Kütüphanenin aralık duran kapısından sızan ışık kabinin camlı kapısına vuruyor ve kımıldayan bir gölgeyi aydınlatıyordu.

—Kabinde birisi var diye, fısıldadı Samantha.

Malko merdivenden inmeye başladı. Müzisyen pekâlâ orada saklanabilirdi. Ufak ve karanlık kabini aramamışlardı. Malko elinde tabancasıyla kabine doğru ilerledi. Şimdi hiçbir hareket yoktu. Aniden kapıyı açtı. Dipte sıkışıp kalmış bir şekil gördü ve tabancasını doğrulttu. İhtar etmeden ateş etmek ona iğrenç geüyordu. Karanlıkta bir şey kıpırdadı. Çıkın, dedi Malko. Hafif bir hışırtı oldu. Samantha arkasından bağırdı.

— Dikkat gaz bu!

Genç kadın Malko'nun bacaklarına atıldı ve ikisi birlikte düştüler. Malko keskin acıbadem kokusu duydu. İçgüdüsel olarak nefesini tuttu.

Bir gölge kabinden fırlayıp kapıya doğru atıldı. Malko ile Samantha aynı anda ateş ettiler. Adam bağırarak öne doğru yuvarlandı. Samantha, cansız bedene iki kez daha ateş ettikten sonra doğruldu.

Malko el fenerini yaktı.

— Dikkat, kabine yaklaşmayın! diye uyardı

Samantha.

Genç kadın, müzisyenin üzerine eğildi. Adam kesik kesik nefes alıyordu. Sağ elinde tabancaya benzeyen namlusuz garip bir silah tutuyordu. Samantha silahı alıp Malko'ya gösterdi.

—Bu susturuculu ve elektrikli bir tabanca, diye açıkladı. Alüminyumdan. Ana maddesi siyanür olan bir zehir saçıyor. Altı dakika sonunda vücutta hiçbir iz kalmıyor. Ama birkaç saniye içinde ölüyorsunuz. Bu onun tek şansıydı. Boris iki metre yaklaşıydu, ölmüştü.

*

** Yemek salonundaki dört müzisyen hâlâ M 16'nın gözetimi altındaydı. Bir sandalyede oturan Chris Jones Malko'ya göz kırptı.

—Bir katliam isterseniz söyleyin.

Dört adam İngilizce biliyor olmalı ki, benizleri sarardı. Malko yanlarına yaklaştı.

—Kim yolladı sizi?

Yanıt yoktu.

—Şefiniz öldü, diye üsteledi Malko. Polisi çağıracağım.

Müzisyenler kımıldamadılar. Tam düşündüğü gibiydi. Avusturyalılarla her zaman uzlaşıldı.

—Onları bana bırakın, diye önerdi Samantha sakın sakın.

Malko kafasını salladı. Kontes onları parkın bir köşesinde temizler sonra da gelip rahat rahat şampanyasını içerdi.

—Gereği yok, artık zararsızlar. Başımızdan atalım gitsinler, dedi Malko.

Müzisyenlerden birisine yaklaştı.

—Buraya neyle geldiniz?

—Volkswagen bir minibüsümüz var, diye yanıtladı adam Malko'ya bakmadan. Dışarda.

—Pekâlâ. Arkadaşlarınızı alıp yok olacaksınız.

Müzisyenler kemancıdan arta kalan parçaları toplayıp hemen odadan çıktılar. Chris de onlara eşlik etti. On dakika sonra geride koca bir kan lekesinden başka bir şey kalmamıştı. Minibüsün motoru çalışıyordu. Malko açık pencereden sarktı.

—Bir daha gelmeyin, dedi sakince. Böylesi daha iyi olur.

Chris Jones da öteki pencereden devreye girdi.

—O zaman cenaze marşı çalma fırsatı bile tanımayacağız size...

Salon hemen hemen boşalmıştı. Yalnızca Yasemin ve Arapları, Georges Borsch, Kontes Thala ile kavalyesi ve Alexandra kalmıştı.

Albay Boris Okolov koca Buhara halısının üzerine serilmiş, iki eliyle karmını tutuyordu. Ağrıdan yüzü kasılmıştı.

VII. BÖLÜM

Samantha yavrularını kaybetmiş ana kedi gibi ciyaklayarak Okolov'un üzerine eğilmiş olan Yasemin'i çekti ve onu haşladı:

—Neyi var? Ne yaptınız ona?

Yasemin sırttı.

—Bunu ona sorun. Birden fenalaştı.

Samantha diz çöktü. Boris Okolov gözlerini aralayarak zorlukla mırıldandı:

—Bir şeyim yok yavrucuğum, geçecek. Odamdaki hapların getirilmesi gerek. Turuncu olanlar.

Samantha bir an duraksadıktan sonra doğruldu ve koşarak odadan çıktı. Malko endişeyle Boris Okolov'u seyrediyordu. Çökmüş hatları ve karnının üzerinde kenetlenmiş elleri, acısını yeterince gösteriyordu.

Albay, Yasemin ve Georges Borsch'un yardımıyla bir koltuğa oturabilmeyi başardı.

Samantha içinde turuncu hapların olduğu bir şişeye geri döndü. Okolov iki hap içip gözlerini kapadı.

—Beni biraz yalnız bırakın yavrularım, dedi. Daha iyi olacak.

Samantha'nın dışında herkes kütüphaneye indi.

—Sanırım, gidip yatmaktan başka yapılacak bir şey yok, dedi Malko.

Ölüm sessizliği. Kimse gideceğe benzemiyordu. Malko kendi kendine konuklarını nasıl kapı dışarı edeceğini soruyordu. Boris Okolov'un rahatsızlığı sırasında, bir tek Kontes von

Wisberg gizlice çekip gitmişti...

Birden, Samantha kaygılı bir ifadeyle kütüphanenin kapısında gözüktü.

—Şimdi daha iyi ya? diye sordu Malko.

Kontes başını salladı.

—Evet.

—Samrım balonuz son buldu, diye belirtti Malko.

Samantha bir rüyadan uyanır gibiydi. Gri gözlerini Malko'nun üstüne dikti.

— Dostlarıma odalarını verdiniz, değil mi? Malko duraksadı. Samantha yamna yaklaştı ve mırıldandı:

— Onlar giderse ben de giderim, o da gider. Malko sesini çıkarmadan zile bastı. Krizan tem anında geldi.

—Konuklarımıza yerlerini göstermemiz gerekirdi, diye açıkladı Malko. Olabildiğince rahatları sağlansın.

**

Boris Okolov, nefis bir duvar halısına bakmak için bir an birinci katın koridorunda durdu. Samantha sıkıntıyla içini çekti. Sinirleri son derece bozuktu. Albayın rahatsızlığı anlaşılmaz ve kaygı vericiydi. Oysa yüzünün hâlâ sarı olmasına rağmen on dakika geçmeden ayağa kalkmıştı.

Kontes Adler'in balosu bu akşam için bitmişti. İki Arap giriş katında, mutfağın yanındaki odalarına çekilmişlerdi. Malko, Alexandra ile kütüphanede kalmıştı. Bütün konuklar, bir ve ikinci katlardaki onarılmış ve ısıtılmış odalara yerleştirilmişti.

Samantha, Boris'in oda kapısının önünde durdu ve eli çantasında, kapıyı açtı. Boris

eğilerek onu öptü.

—İyi akşamlar, sevgilim.

Samantha birden heyecanlandı. Ama bunu belli etmedi. Cinsel gücünü her zaman kanıtlamak isteyen albayın böyle uysal olduğu görülmüş şey değildi. Samantha dikkatle onun yüzüne baktı. O playboy gitmiş, yerine gözlerinin altında koca koca torbalar oluşmuş yorgun ve yaşlı bir adam gelmişti. Boris sanki onun ne düşündüğünü anlamış gibi:

—Yavrucuğum, bu akşam yorgunum. Biliyorsun, çok içtim dedi.

Samantha üstelemedi. Rusun odasına girmesini bekledikten sonra dikkatle kapıyı kilitledi ve çantasından iki küçük siyah küp çıkardı. Birisini aradaki kapının üstüne yapıştırdı, diğerini de başucuna koydu. Küçük bir alıcıyla vericiydi bunlar. Yan odadaki en ufak bir gürültüyü on kez yükseltmiş olarak duyacaktı. Beretta ile iki şarjörünü başucundaki sehpa bırakıp soyunmaya baladı.

*

**

Kapının tokmağı hafif bir gıcırtyla döndü. Boris Okolov sağ elini çarşafın altına sokup Tokarev'in kabzasını kavradı.

Yasemin'in ince uzun silueti kapıda gözüktüğünde belli belirsiz sırttı. Genç kadın kapıyı kapattıktan sonra sessizce Boris'e gülümseyip bir parmağı dudaklarında yatağa doğru ilerledi. Uzun siyah elbisesini değiştirmemişti, ama ayakları çıplaktı. Mavi gözleri alacakaranlıkta daha da büyümüş gibiydi. Boris'in soluk alıp verişleri yükseldi ve silahını yeniden çarşafın altına soktu. Yasemin yatağın kenarına oturdu ve ağzını albayın kulağını yapıştırdı.

—Geleceğimi biliyor muydunuz?

Okolov evet anlamında başını salladı. Yasemin belli belirsizce fısıldadı:

—Sizi Mısır'a götürmem için yolladılar beni.

Genç kadın gerçeği biraz gizliyordu. Mısır Haberalma Servisi'nin Prag'daki patronu General Riyad'ın gazeteleri okuduktan sonra büyük bir gayret gösterisine girişmeye karar verdiğini Okolov'a açıklamak çok saçma olurdu. General, Albay Okolov'u doğuya geri getirmek için Yasemin ile ekibini yollamıştı.

Yasemin uzun elini çarşafın altına soktu ve Boris'in göğsünü okşadı.

—Zevkli bir görev bu... Sizi böyle düşünmüyordum hiç.

Boris Okolov bir ateş dalgasının vücudunu sardığını hissetti. Yasemin dilinin ucunu Rusun kulağında gezdiriyordu. Birden, genç kadın çevik bir hareketle yanına uzandı. Boris genç kadını kendine çekti ve elini kalçalarında gezdirmeye başladı. En azından bir şeyden emindi: Konuşunun üstünde silah yoktu. Aynı anda, Samantha'nın buz gibi sesiyle ir kildiler.

—Çık bu yataktan, sürtüğüm!

Beretta'nın namlusu Yasemin'in sol kulağının arkasına dayanmıştı. Samantha giyinik olarak yatağın karşısında ayakta duruyordu. Aradaki kapı açıktı. Boris tongaya düştüğü için kendi kendine küfretti. Yasemin yavaşça yataktan kalktı.

—Sizi bir daha burada görürsem vururum, dedi Samantha.

—Dinle şekerim, dedi Boris uysal bir sesle kötü bir niyeti yoktu... Üstünü aradım.

—Yorgun olduğunuzu sanıyordum!

Boris kafasını salladı.

— Bırak onu.

Samantha silahını Yasemin'in üzerinden ayırmadan biraz geri çekilmekle yetindi.

— Peki, soyunun. Bu orospunun üzerinde gerçekten tehlikeli hiçbir şey bulunmadığından emin olmak istiyorum, dedi Samantha.

Yasemin yavaşça elini sırtına götürüp fermuarını açtı. Sonra eğilerek zarif bir hareketle elbisesini çıkartıp yere attı. Üstünde bir tek siyah külotu kalmıştı. Ellerini beline koyup Samantha'yı süzdü. İnce ve adaleli nefis bir vücudu vardı.

— Onu da!

Beretta'nın namlusu külotun üzerine çevrilmişti.

Yasemin kendine bir destek aramak için Boris'e baktı, ama albay göğüslerini seyretmeye dalmıştı. Genç kadın külotunu çıkartıp bir kenara fırlattı.

Samantha tısladı:

— Şimdi keyfinize devam edin!

Boris'e bakmadan kapıyı kapatıp odasına çekildi. O gider gitmez Yasemin kendini yatağa atıp başını Boris'in omzuna dayadı.

— Hiç böyle küçük düşürülmemiştim, diye homurdandı. Hiçbir zaman. Öldüreceğim onu, mutlaka yapacağım...

Boris genç kadının omzunu okşadı.

— Hadi canım, sadece ihtiyatlı hareket etti o kadar. Hem yapmayı düşünmediğin şeyleri söyleme.

Bir süre tek söz etmediler, sonra Yasemin'in dili yeniden Boris'in kulağına yaklaştı.

*

**

Işıkları sönmüş salonda tek başına bulunan Gedeon kara kara düşünüyordu. İkinci kattaki odasına çıkmış, sonra tekrar aşağıya inmişti. Albay Boris Okolov ile tek başına görüşebilmek için henüz uygun bir yol bulamamıştı. Bu arada Yasemin'in vücudunu düşünüyordu. Sertliği yüzünden Samantha onu daha az tahrik ediyordu. Şato sessizdi. Ama ne kadar zaman için? Sahte müzisyenlerin oyunu dikkatli olmak gerektiğini yeterince gösteriyordu.

*

**

Yasemin deli gibi Boris Okolov'un vücudunu okşuyor, ama albayın kendisine sahip olmasına izin vermiyordu. Samantha'nın gidişinden beri tek kelime konuşmamışlardı. Boris ne zaman genç kadına sahip olmayı denese, Yasemin bir yılan gibi kıvrılarak kendini geri çekiyordu. Sonunda Boris'in üstünde olan Yasemin dizleri üstünde doğruldu.

— Şimdi!

Boris bir hamlede genç kadının bacaklarının arasına girdi. Albay bir an çılgınca bir zevk duydu, sonra sanki milyonlarca iğne erkekliğini deliyormuşcasına acıyla inledi. Yasemin onun kendini geri çekeceğini hissederek:

— Durma! Devam et! dedi.

Okolov düş gördüğünü sandı ve devam etti. Ama acıyla yeniden durmak zorunda kaldı. Genç kadının organı sanki iğne ile kaplıydı. Kafası allak bullak bir halde kendini geri çekti. Kalp atışları hızlanmıştı.

— Ne oldu?

Yasemin iri mavi gözleriyle sitemli sitemli

ona bakıyordu.

Boris aptalca bir iş yaptığını hissetti ve kadını kendine çekerek yeniden ona sahip oldu. Aynı anda, midesinde şiddetli bir yanma duydu... Kalp atışlarının son derece hızlandığını hissetti, sonra da bilincini kaybetti. Son izlenimi, Yasemin'in yumruğuyla soluk borusuna bastırması oldu.

Yasemin birkaç saniye sessizce Boris'in karşısında durduktan sonra Rusun gözkapaklarından birisini kaldırdı. Albay kendini tamamen kaybetmişti. Genç kadın sıçrayarak ayağa kalktı ve çevik bir hareketle, Okolov ile birleşmeden önce vajinasma yerleştirdiği diyaframı çıkardı. Mısır Gizli Servisleri'nin güzel bir buluşuydu bu. Diyaframın yüzü, kuvvetli bir uyku ilacı taşıyan minik noktalarla doluydu. Zehiri alan iki, üç dakika içinde yarım saatlik deliksiz bir uykuya dalacaktı. Bu kadar süre Yasemin'e fazlasıyla yeterdi.

Genç kadın hemen giyindi ve yatağa eğilerek Okolov'un iki bileğini yakaladı. Diz çökerek yataktan destek alıp albayı omzunun üstüne yüklemeyi ve ayağa kalkabilmeyi başardı. Tek eliyle kapıyı açıp dışarı çıktı. Koridorda kimseler yoktu. Rus ağırdı, ama Yasemin üstün nitelikli bir antrenmandan geçmişti. Parke gıcırdayınca genç kadın durdu. Burası planın en nazik bölümüydü. Yasemin sırtındaki yükü soluk soluğa merdivenleri inmeye başladı. Samantha'nın halini düşündükçe sonsuz bir güç kazanıyordu.

Truva atının bir başka biçimiydi bu.

**

Mermer zeminde bir sürtünme sesi duydu-

ğunda Elko Krizantem iskemlede uyukluyordu. Birden bütün dikkatini topladı. Boris Okolov'u taşıyan Yasemin'in silüeti sessiz bir hayalet gibi önünden geçti. Önce gözlerine inanmadı. Samantha'yı atlatmayı nasıl becermişti bu kadın? Krizantem ayağa kalktığı anda Yasemin bir çığlıkla ir kildi. Hâlâ karanlıkta oturmakta olan Gedeon da Mısırlı kadını farketmişti.

Fazla düşünmeden genç kadının bacaklarına atıldı. Sendeleyen Yasemin, Boris Okolov'u bir kanepenin üstüne atarak Gedeon'un karşısına geçti. Adam dudaklarını sıkışmış, gözü dönmüş bir halde üstüne geliyordu. Bir silah arandı. Bir iskemlenin üzerinde, Alexandra'nın unuttuğu iri madeni tokalı bir kemer duruyordu. Yasemin onu alıp başının üstünde döndürmeye başladı. Gedeon savuşturmaya fırsat bulamadı. Ağır toka İngilizin şakağına geldi ve yanağını yırttı. Gedeon yere yuvarlandı. Yasemin, öldürmek amacıyla, bütün gücüyle bir kez daha vurdu.

Sonra Boris'in bedenini yüklenmek için arkasına döndü. Kan ter içinde kalmıştı ve elleri titriyordu. İnsanüstü bir güçle Okolov'u tekrar omuzladı. Kapıya ulaşabilmesi için önünde sadece birkaç metre kalmıştı. Mahmut ile Nassiri onu avluda zırlı kamyonetin içinde bekliyor olmalıydılar. Şatoya ne tür bir araçla geldiklerine kimse bakmayı akıl edememişti.

Tam kapıyı açacağı sırada Krizantem Yasemin'in önüne çıktı. Astra'sı elindeydi, ama Boris yüzünden kullanmakta tereddüt ediyordu. Yasemin ona düşünme fırsatı tanımadı. Bütün gücüyle albayı Krizantem'e doğru fırlattı.

Elko çarpmanın etkisiyle silahını bırakmadan yere düştü. Yasemin atılıp kemeri kaptı. Astra'yı tutan el doğrulduğunda, bütün gücüyle Krizantem'in bileğine vurdu. Elko acıyla haykırdı ve tabancayı bıraktı. Başının üstünden vınlayarak geçen ağır tokadan kupayı kurtuldu. Yasemin kudurmuşcasına saldırıyordu.

Toka Krizantem'in önce. omzuna, sonra ensesine çarptı. Elko acıdan kıvranarak iki büklüm oldu, ama yine de genç kadının ayak bileğine yapıştı. Mısırlı kadın bütün gücüyle, tokenin on iki santim kadar uzunluktaki dilini Elko'nun ensesine bastırmaya başladı. Krizantem soğuk çeliği hissetti ve umutsuz bir çırpınıyla döndü, kendini topladı.

Yasemin kafa darbesinin geldiğini görmedi. Afallayarak düştü. Krizantem hemen kemeri kaptı. Yasemin üzerine geldiği an kemeri salladı.

Yasemin'in çılgılığı üçüncü kata kadar yayıldı. Tokenin dili olduğu gibi gözüne girmişti. Krizantem elinin üstünde sıcak ve yapışkan bir sıvı hissetti. Saydam tabaka boşalıyordu. Beyni delinen Yasemin anında ölmüştü.

Krizantem el yordamıyla ayağa kalktı ve ışığı yaktı. Kapının yanında bir gürültü duyuldu. Elllerinde tabancalarıyla Malko ve Samantha gelmişlerdi. Malko midesinin bulandığını hissetti. Yasemin'in parçalanmış suratını kolay unutamayacaktı. Samantha bile başını çevirmişti... Ama hemen eski soğukkanlılığına büründü. Boris'in üstüne eğildi ve nabzını ölçtü.

— Yaşıyor, dedi. Ona uyuşturucu vermiş

olmah.

— Ama nasıl yaptı bunu?

Malko Samantha'nın yanıtını duymadı. İkisi birlikte Boris Okolov'u kaldırıp kütüphanenin kırmızı divanına yatırdılar. Nabızı ve soluk alıp verişleri düzenliydi.

—Arapları bulmamız lazım, dedi Samant ha. Uzaklaşmış olamazlar.

Malko camdan baktı.

—Bakın.

Avluda, motoru çalışmakta olan bir kamyonet duruyordu. Para naklinde kullanılanlara benzeyen zırhlı bir "Brinks" idi bu. Lastikleri kurşun geçirmezdi. Samantha sırtıttı.

—Onlara bir sürpriz yapacağız... Yardım edin bana...

Genç kadın Yasemin'in cesedini omuzla di.

—Bana kapıyı açın, dedi Malko'ya.

Samantha merdivenlerden inip kamyonete yöneldi. Karanlıkta onu Yasemin sanabilirlerdi. Gerçekten de, Samantha aracın yanına geldiğinde birisi ona Arapça seslendi.

Minibüsün arka kapısı açıldı. Bir adam Yasemin'in cesedini içeri çekti. Samantha da hemen kapıyı kapayıp koşarak geri döndü. Merdivene ulaştığında kamyonet Yasemin'in cesediyle birlikte süratle hareket etti.

Alexandra Gedeon'a pansuman yapmakla meşguldü. Malko büyük bir kadehe doldurduğu votkayı bir dikişte içti. Yasemin'in mavi gözlerini hiçbir zaman unutmuyacaktı. Pis bir meslekti bu. Boris Okolov kımıldamaya başlamıştı...

Malko şöminenin üstündeki büyük duvar saatine baktı: İki buçuk. Albay Douglas'ın gelmesine daha doksan dakika vardı. Ve

goriller hâlâ uyanmamışlardı!

—Gidip yatalım, diye önerdi Malko.

Aynı anda da şatonun parkında otomatik bir silahın takırtısı duyuldu.

Üç el silah sesinden sonra yeniden sessizlik oldu. Malko Boris Okolov'a baktı. Rus gözlerini açıp doğrulmuştu. Yüzü birden gerginleşti.

—Gidip bakalım, dedi Malko Krizantem'e

Bu Albay Douglas olamazdı. Araplar ise gitmiş olmalıydılar. Akla Gerilen Örgütü'nün sağ kalan adamları geüyordu.

Chris Jones ile Milton Brabeck, gözleri uykudan şişmiş bir halde, silahlarıyla holde gözüktüler.

—Parktan geliyor, diye bağırdı Jones.

—Olduğunuz yerde kalın, dedi Malko belki bir şaşırtmacadır.

Aslında Chris Jones ile Milton Brabeck'in Samantha'ya göz kulak olmalarını istiyordu. Krizantem Astra'sım sol eline alıp Malko'yu izledi. Sağ bileği tamamen şişmişti.

Avlu ıssızdı. Malko bıçak gibi kesen soğuşun karşısında ürperdi. Üzerine bir palto almaya bile fırsat bulamamıştı. Avluyu geçtikten sonra kendini donmuş çimenlerin üstünde buldu.

Krizantem ile birlikte koşarak parkın içinde kıvrılan patıkaya daldılar. Ortalık zifiri denecek derecede karanlıktı. Şatonun ışıkları görünmez olmuştu. Beş dakika sonra Malko etrafı dinlemek için durdu. On metre kadar önlerinde bir yaprak hışırtısı oldu. Malko kendini bir ağacın arkasına attı, Krizantem ise olduğu yere çömeldi. Yaralı kolu onu rahatsız ediyordu.

Bir silah sesi duyuldu, Krizantem buna Astra'sı ile karşılık verdi. Malko kendilerini hedef alan ateşin parıltısını gördü ve o da ateş etti. Bir çığlık, peşinden de bir düşme sesi duyuldu. Sonra yeniden sessizlik oldu. İki adam ihtiyatla ateş edilen yöne doğru ilerlediler. Karanlıkta Malko, patika boyunca uzanmış bir bedene çarptı. Eğildi ve bir pardösünün kaim kumaşına dokundu. Adam karmüstü yatmıştı ve kımıldamıyordu. Döndürünce onun ölmüş olduğunu anladı. Krizantem el yordamıyla otomatik bir tabanca bulup cebine attı.

—Dönelim, dedi Malko.

Sabah olur olmaz bu meraklı cesedi görmeye gelecekti, ama şu an için Albay Boris Okolov'a göz kulak olmak daha önemliydi.

*

** Malko, Elko Krizantem'i durdurdu. Elko boğuk bir şekilde homurdandı. Malko elini tam yarasının üstüne koymuştu...

—Bakın, diye fısıldadı Malko, orada.

Merdivenin önünde bir adam sendeleyerek kapıyı açmaya çalışıyordu. Krizantem ile Malko, silah ellerinde adamın arkasına geldiler. Krizantem omzundan yakalayarak adamı sertçe döndürdü.

Yabancınn yüzü ve giysileri kan içindeydi. Konuşmak istedi, ama ağzından kan boşandı.

Sağ eli göğsünün üstüne kenetlenmişti. Krizantem ile Malko ona destek oldular. Elli yaşlarında oldukça güçlü bir adamdı. Anlaşılmaz birkaç sözcük mırıldandıktan sonra öne doğru yığıldı. Bayılmıştı.

Krizantem bir tekmeyle kapıyı açtı ve

yaralıyı içeri soktular. Alexandra onu görünce çılgınlaştı.

—Çabuk, dedi Malko, Doktor Kuntz'a telefon et.

Alexandra telefona koşarken Malko ile Krizantem yaralıyı kütüphanenin kırmızı kanepesine yatırıyorlardı. Samantha ile Boris Okolov ortada yoklardı. İki goril ise mutfakta kahve içiyorlardı. Malko yaralıya biraz votka içirmek istediye de başaramadı. İçki hareketsiz dudaklarının üstünden akıyordu. Yabancı, kesik aralıklarla ve zorlukla soluk alıyordu.

Gözlerini açtı ve donuk bakışlarla Malko'ya baktı. Yaralı yeniden konuşmaya çalıştı. Ama sözleri kesik kesik ve anlaşılmaıdı. Bununla birlikte Malko bildiği bir sözcük duydu: "İmedia".

Bu sözcük Romencede "hemen" anlamına geliyordu. Malko üzerine eğilip Almanca sordu:

—Kimsiniz? Hemen ne yapmak gerekiyor?

Ama yaralı yeniden yarı koma haline dönmüştü. Alexandra kütüphanenin kapısında gözüktü.

—Doktor Kuntz yerinde yok, dedi Viyana'ya gitmiş.

Malko bir küfür savurdu. Tedavi edilmezse adam ölecekti. Ceketini ve gömleğini açınca, hemen göğüste, ciğerlerin hizasındaki iki deliği gördü. Daha aşağıda bir delik daha vardı. Adam bir iç kanamadan ölmek üzereydi.

Kim ateş etmişti ona? Ve o kimdi?

Belki Albay Okolov daha fazlasını bilebilirdi. Malko koşarak salona çıktı. Bir robdöşambra sarınmış olan Boris Okolov kahve içiyordu. Karşısında oturan Samantha

gözlerini ondan ayırmıyordu. Bir köşede duran Georges Borsch kendini toparlamış gözükmüyordu.

Malko Rusa parktaki tuhaf olayı anlattı. KGB'nin adamı kafasını salladı:

— Öldürmek için geldiler buraya. Romen polisleri.

Bütün bunlar oldukça kaygılandırıcıydı. Malko kafası karışmış bir halde tekrar aşağıya indi. Mutfakta Krizantem'e çarptı. Elko ona parktaki ölünün yanından aldığı silahı uzattı.

— Bakın, bir Tokarev bu.

Bir Rus silahı. Malko dalgın dalgın silahı eliyle şöyle bir tarttı. Bütün bunlar oldukça tuhaftı. Acaba öldürdükleri yabancı kime ateş etmek istemişti?

Malko kütüphaneye döndü. Kapı kapalıydı. Şaşırarak açmaya çalıştı. Fayda etmedi. İçerden kilitlenmişti.

— Kim var orada? diye bağırdı. Açın.

Yanıt yoktu. Koşarak salona çıktı. Boris ile Samantha meydanda yoktu. Tekrar kütüphaneye döndü. Tam o an kapı açıldı ve Malko Albay Okolov ile burun buruna geldi. Albay elleri ipekli şık bordo robdöşambrının cebinde, sakın sakın Malko'yı süzdü. Sanki hiçbir şey olmamıştı.

— Ne oldu azizim?

— Neden kapıyı kilitlediniz? diye sordu

Malko.

Rus sırtı.

— Tedbirli olduğum için.

Malko aralık kapıdan kırmızı divanda yatan bedeni farketti.

— Konuştunuz mu onunla?

Okolov kafasını iki yana salladı.

—Öldü.

Malko albayı itip yaralıya doğru koştu. Birden dehşetten dili tutularak durdu. İran işi bronz kitap açacağı yabancının gırtlığına saplanmıştı. Malko öfkeden köpürerek arkasına döndü.

—Öldürmüşsünüz onu!

Rus omuz şilkti.

—Eninde sonunda ölecekti. Beni öldürmek için geldi buraya.

—Nereden biliyorsunuz bunu?

Okolov kafasını salladı.

—Unutma ki "öteki" taraftan geliyorum ben, çok şey bilirim.

Malko ölüyü inceledi. Ölürken çırpınmıştı ve bedeni divanın üstünde iki büklüm olmuştu. Birden duvarda bir kan izi farketti. Yabancı ölmeden önce sanki bir "Z" harfi çizmek istemişti.

Boris Okolov kafasını salladı.

—Fazla duygusal olmamak lazım, dedi.

Albay bu oldukça nazik sözlerden sonra Malko'yu düşünceli ve allak bullak bir halde bırakarak kütüphaneden çıktı. İşler gittikçe esrareniz bir hale bürünüyordu ve Albay Douglas'ın gelmesine daha bir saat vardı. Malko ölünün gözlerini kapayıp odadan çıktı. Alexandra, soğuktan ve korkudan titrer bir halde, tek başına onu bekliyordu.

—Bütün bu olanlar çok korkunç, diye mırıldandı genç kadın.

—Neredeler? diye sordu Malko.

—Yattılar. Krizantem'e pansuman yaptım.

Birden Malko'nun aklına bir şey geldi. Öldürülen yabancı bir şeyler söylemek için gelmişti. Önemli ve acil: "İmedia". Ve adam

Romendi. Boris Okolov'a gelince, o da Romanya'dan geliyordu.

—Git yat, dedi Malko Alexandra'ya, ben burada kalacağım.

Genç kadın onu öpüp merdivenleri çıktı. Yalnız kalınca, Malko tabancasını kontrol etti ve bir koltuğa yerleşti.

Albay Douglas az sonra orada olacaktı. Malko o zamana kadar hiçbir riske girmeme kararındaydı. Bir yabancı gördüğünde kurşunu basacaktı.

gördü.

VIII. BÖLÜM

Kapının altında hafif bir tıkırtı oldu. Sanki büyük bir böcek pervazla döşemenin arasından girmeye çalışıyordu. Boris Okolov irkilererek yatağında doğruldu. Yavaşça Tokarev'i aldı ve emniyetini geri itti. Sonra sessizce yataktan indi, sürüne sürüne uzak bir köşeye gitti. Karanlıkta etrafı dinledi. Şimdi ufacık bir çıtırtı bile yoktu. Kendi kendine düş görüp görmediğini sordu. Bitişik odanın kapısı açıktı ve Samantha hiçbir şeyden kuşkulananmadan uyuyordu. Boris Okolov yavaşça kapıya yaklaştı. Karanlıkta elini yerde dolaştırınca birden parmaklarına bir kâğıt parçasının değdiğini hissetti. Koridordaki kişi mutlaka bunu atmak için gelmişti. Biraz rahatlayan Okolov kâğıt parçasını alıp ayağa kalktı ve ışığı yaktı.

Kâğıtta tek bir cümle vardı.

"Sizi kütüphanede bekliyorum. Gedeon."

Albay Okolov Tokarev'i bırakıp yatağa oturdu. Kâğıdı parmakları arasında buruşturdu. Yüreği ferahlamıştı. Beklediği adam gelmişti. Albay Poreski'nin ihaneti hakkında her şeyi bilen adam bir kat aşağıda onu bekliyordu.

Ve ismi Georges Borsch idi. Boris Okolov bundan emindi, çünkü İngiliz şatodaki tek yabancıydı. Ama odasının nerede olduğunu nasıl öğrenebilecekti? Çabucak giyindi. Gedeon ile yanında Samantha olmadan görüşmeyi tercih ederdi. Saatini takınca üçü on geçtiğini

Dondurucu rüzgâr, Kızıl Meydan'daki yayaları neredeyse duvara yapıştıracaktı. Meydanda büyük bir insan kalabalığı vardı. Bayramın yaklaşmasıyla, Moskovalılar Goum'un reyonlarına hücum ediyorlardı. Devletin bu dev mağazası bir an bile boş kalmıyordu.

Herb Berger biraz ısınmak için ayakkabılarını birbirine vurdu. Beş dakika daha bekledikten sonra çekip gidecekti. ABD Moskova Büyükelçiliği'nin üçüncü ateşesi olan Herb, bir muhbir aracılığıyla az çok düzenli olarak önemsiz istihbaratlar topluyor ve bunlar da genellikle İrkutsk ile Ulan-Bator arasındaki otobüs saatleri tarifesinden başka bir şey olmuyordu. Tabii, randevular hep açık havada, akıllalmaz yerlerde gerçekleşiyordu. Herb bazen kendi kendine bütün bunların Amerikalıların itibarını beş paralık etmekten büyük bir zevk duyan KGB'nin bir oyunu olup olmadığını soruyordu.

Birden birisi ona sür tündü. Kafasını kaldırıp baktı. Bu beklediği adamdı. Kötü bir kürklü palto giymiş, şiş göbek birisiydi. Herb'in yanında sadece bir saniye kaldı ve hemen Goum'a daldı. Herb elini cebine attığında küçük kâğıt topu hissetti. Durumu bozuntuya vermemek için olduğu yerde beş dakika daha durmak zorundaydı. Bir an, mesajı atıp muhbirin gelmediğini söylemek için delice bir istek duydu. Sonunda bu gülünç randevulardan kurtulurdu. Elinde dünyanın gelişmiş casusluk uydularını bulunduran CIA için bu numaraların ne anlamı vardı?

Buz kesmiş bir halde bir taksi çağırmak için elini salladı. Belki de bu sefer yanında Moskova metrosunun planını götürüyordu.

*

#* Boris Okolov

kütüphanenin kapısını açtı ve içeri girdi. Georges Borsch sigara içerek onu bekliyordu. Okolov İngilizce yaklaşır sırttı.

— Demek Gedeon sendin.

Albay Okolov özellikle Rusça konuşmuş ve bu dilde alışkanlık haline gelmiş senli benli biçimi kullanmıştı. Gedeon kafasını salladı ve hiç güçlük çekmeden aynı dilde yanıtladı:

— Ben Gedeon'um.

Kütüphanenin kapısı kapalıydı. Yüksek sesle konuşabilirlerdi.

Okolov bir sandalye çekip İngilizin karşısına oturdu.

— Niçin geldin aziz dostum? diye sordu. Şu zavallı Poreski'den başka sana hiçbir şey söyleyemem.

Gedeon yüzünü ekşiterek güldü.

— Yo, eminim ki söylersin yoldaş albay. Poreski'den başka şeyler de biliyorsun sen. Örneğin Gamma kodlarını bilmen gerekir.

Okolov ihtiyatla sırttı:

— Bunlar çok iyi korunan sırlardır.

Gedeon sarı dişlerini meydana çıkardı.

— Onları bilmesen bile çok para ödemeye hazır olduğumuz başka şeyler biliyorsun.

Boris Okolov şeytanca bir sevinçle kısılmış gözleriyle onu inceliyordu. Ne keyif verici bir an! Sonra sevincinin üzerinden ölüm gibi soğuk bir gölge geçti. Hemen kendini toparladı.

— Teklifin ne yoldaş Gedeon?

Gedeon ihtiyar Rusun buruşuk suratını inceledi. Hangi nedenle ülkesine ihanet etmeyi kabul etmişti? Georges Borsch bunu para için yapmış olmasını çok isterdi.

*

**

ABD Moskova Büyükelçisi, gece yarısı elçilikteki teleks operatörünü uyandırıyor. Böyle bir şeyin bir yıl içinde ikinci oluşuydu bu. Memuruna uzattığı kâğıtta yalnızca birkaç cümle vardı.

— Kod bir. Top Emergency. CIA ile acil görüşme isteği.

Kod bir, teleks Washington'a ulaştığı anda, nerede ve saat kaç olursa olsun, alıcıya haber yerilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Hâlâ uyuklayan operatör mesajını şifrelemeye başladı. En fazla yarım saat sonra işi tamamdı...

*

** Moskova Büyükelçisi'nin mesajı getirildiğinde, Frank Thorpe CIA'nın Langley'deki binasının on altıncı katındaki bürosundan ayrılmak üzereydi. Önce, mesajı yanlış okuduğunu sandı. On dakika sonra ise tek bir şifreleme hatası bile olmadığından kesinlikle emindi. Çalışma masasının üstündeki istihbarata paha biçmek olanaksızdı.

Önündeki üç telefondan birisini kaldırdı. —

Avusturya'dan Liezen Şatosu'nu istiyorum, Liezen 45. Eğer bir güçle karşılaşsanız o zaman Viyana Büyükelçimizi bağlayın. Thorpe telefonu kapatıp bir sigara yaktı ve beklemeye koyuldu.

*

—Bütün bunlar bana çok ilginç geliyor dostum, diye doğruladı Boris Okolov.

—Şimdi gidelim artık, dedi Gedeon.
Rus kafasını salladı.

—Hemen gidemeyiz. Kontes Adler'i tanımazsın sen. Bir şeyler tasarlasak daha iyi olur. Yarın daha iyi bir çözüm bulabiliriz.

—Ama anlaştık değil mi? diye ısrar etti Gedeon.

—Anlaştık, dedi albay.

Gedeon burnunu temizledi. Okolov haklıydı. Tetikte bekleyen Malko, Krizantem, Samantha ve gorillerin arasından gece yarısı şatodan ayrılmak kesinlikle tehlikeliydi. Ama Malko ile Amerikalılar da Boris Okolov'u istiyorlardı.

İngiliz ayağa kalktı.

—Yarın için anlaştık. Nasıl yapacağız bu işi?

Boris Okolov tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki, telefon çaldı. Dört zil sesinden sonra şatodaki birisi telefonu açtı. İki adam da susmuştu. Boris Okolov bir parmağını dudaklarına götürerek dikkatle önündeki paralel telefonu açtı ve kulağını ahizeye götürdü.

Hattaki gürültü yüzünden, bunun uzak mesafeli bir konuşma olduğunu anladı ve vücudu kasıldı.

—Prens Linge için özel bir görüşme, diye haber verdi bir kadın sesi.

—Ben prensim, dedi Malko.

Salondaki telefonu açmıştı, ama Boris'in kendisini dinlediğinden haberdar değildi.

Yine birtakım cızırtılardan sonra Boris'in tanımadığı bir ses duyuldu.

—Malko mu?

—Evet.

—Ben Frank Thorpe. Dinleyin, inanılmaz şeyler oluyor. Poreski, Albay Poreski...

Kütüphanede Boris Okolov telefonu kapattı. Yüzünde tek bir heyecan belirtisi bile yoktu. Gedeon kaygıyla sordu.

—Neler oluyor?

Rus sakın sakın sırttı.

—Kalk yoldaş, hemen gidiyoruz. Amerikalılar beni kaçırmak için bir dolap tezgâhlıyorlar.

Başka hiçbir şey Gedeon'u bu kadar sevindir emezdi.

—Öğleden önce Avusturya'dan çıkabiliriz, diye açıkladı İngiliz. Bize yardım etmeleri için Viyana'dan telefon edeceğim.

Boris Okolov kapının önüne gelmişti bile. Fazla vaktinin olmadığını biliyordu. Neyseki, Gedeon tam zamanında meydana çıkmıştı. Yoksa hiçbir şey elde edemeden geriye dönerdi. Şansı hep yaver gitmişti. Tek bir şeyin dışında.

Ama gitmeden önce bazı önlemler alması gerekiyordu. Samantha ile Malko elleri kolları bağlı oturacak değillerdi. Dörder dörder büyük merdiveni tırmanmaya başladı.

Saat üçü yirmi beş geçiyordu.

**

Malko elinde tabancasıyla, Boris Okolov'un boş odasından çıktığı anda bir kadın çığlığı yankılandı. Yandaki odada Samantha hâlâ uyuyordu. Kötü bir önseziyle kıvranarak duraksadı. Çığlık kendi odasından, Alexandra'nın uyuduğu odadan geliyordu. Hemen koridora koştu. Kapı aralıktı. İçeriye daldığında kötü bir sürprizle donakaldı.

Alexandra, Albay Boris Okolov ile çılgınca boğuşuyordu. Boynundaki bıçak yarısından geceliğinin üstüne kan sızıyordu. Rus bir eliyle genç kadının ağzını kapatırken diğeriyle de bir usturayı tutuyordu. Malko'yu görünce Alexandra'yı kendine yapıştırdı ve elini genç kadının ağzından çekerek beline doladı. Usturayı tuttuğu eli havada bir daire çizerek Alexandra'nın çenesinin altına dayandı. Genç kadın boğuk bir çığlık atarak debelenmeyi kesti.

—Kımıldama dedi, Okolov Malko'ya. Yoksa gırtlığını keserim bu pilicin.

Usturanın keskin ucu Alexandra'nın narin tenine dayanmıştı. Malko hareketsiz kaldı. Dehşet içindeki Alexandra'ya baktı. Düşünmeye, zaman kazanmaya çalıştı. Boris Okolov neden böyle davranmıştı?

—Giyinin, diye emretti Okolov Alexandra'ya.

Genç kadın, onayını almak için Malko'ya baktı.

—Söylediğini yap, dedi Malko.

Boris Okolov genç kadının boğazına dayanmış usturayı bir an bile geri çekmedi. Alexandra utanç içinde külotunu giydi, geceleğini çıkararak sırtına bluzunu geçirdi. Çoraplarını giydikten sonra uzun siyah eteğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Alexandra, Rusun kollarında minicik gözüküyordu. Düğmeleri yarı yarıya iliklenmiş uzun eteği, siyah çoraplı bacaklarını meydana çıkartıyordu. Malko birden delice bir öfkenin bedenini sardığını hissetti. Çünkü Georges Borsch gösterinin tek bir sahnesini bile kaçırmamıştı. Sertçe ona döndü.

—Ne demek oluyor bunlar? Odamda ne anıyorsunuz?

Gedeon hiçbir tepki göstermedi. Gözlerini Alexandra'dan ayırmadan pis pis sırtarak cevap verdi.

—Bunu ona sorun.

Malko onu bırakarak Okolov'un üstüne yürüdü. Albay eteğinin düğmelerini iliklemekte olan Alexandra'yı hoyratça doğrulttu. Alexandra'nın haykırışı karşısında, Malko damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Ustura yarısından kan boşanmıştı.

Malko içgüdüsel olarak tabancasını kaldırdı.

—Aptallık yapma, dedi Okolov. Kafama bir kurşun bile sıksan yemin ederim ki, son yapacağım şey onu öldürmek olur.

Alexandra hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Burununu çekip Malko'ya bağırırdı.

—Hep senin yüzünden oldu bunlar! O orospuyla yatmak istemeseydin beni korurdun.

Georges Borsch keskin bir çığlık attı.

—Boris, dikkat et!

Krizantem iri gövdesiyle kapıda belirmişti.

Boris Okolov hafifçe başını çevirdi. Malko, Rusun bilek kaslarının gerildiğini gördü. Geç kalmış olmamak için bağırırdı.

—Krizantem, kımıldamayın!

Elko gücenerek İngilizin yanbaşımda durdu.

—Çok güzel, canım, dedi Okolov babacanca. Benimle başedemezsin.

—Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Rus, Alexandra'yı da kendisiyle beraber sürükleyerek kapıya doğru ilerledi. Hareket

anında eteğin düğmeleri biraz daha çözüldü. Georges Borsch'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

—Çok basit, dedi Okolov. Georges Borsch dostumla birlikte çıkıp gidiyorum. Bir belayla karşılaşmak istemediğim için de onu rehin alıyorum.

—Bırakın, onu dedi Malko. Sizi bırakacağım.

Okolov kafasını iki yana salladı.

—Saçmalamayın, Amerikalıların beni hiçbir surette bırakmayacaklarını biliyorum. Washington'un adamlarını tanırım.

Okolov usturasını Alexandra'mn boğazından ayırmadan genç kadını odanın dışına itti. Malko ile Krizantem kenara çekildiler. Georges Borsch albayın peşine takıldı. Şimcî holdeydiler ve birkaç saniye sonra çok geç olacaktı. Malko soğuk bir hava akımıyla ürperdi. Borsch kapıyı açmıştı. Malko merdivenlerin önünde motoru çalışır durumdaki Rolls Royce'u farkettiler.

Okolov usturasını bir an bile geri çekmeden Alexandra'yı önüne kattı.

—Hiç korkma, dedi. Güzel kadınlara hiçbir zaman kötülük yapmam.

Malko Rusu öldürmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

—Alexandra'nın başına bir şey gelirse, dedi Malko buz gibi bir sesle, dünyanın öbür ucuna kadar peşinizde olacağım ve sizi öldüreceğim Boris.

Rus cevap vermeye fırsat bulamadı. Malko'nun arkasında şiddetli bir patlama oldu ve kapının camında bir delik belirdi. Georges Borsch fare gibi ciyaklayarak yan tarafa

sıçradı.

Samantha, hiddetten gözü dönmüş bir halde, elinde Beretta'sıyla merdivenin son basamağında duruyordu. Üstünde yalnızca kısıcık, kırmızı ipek bir kimono vardı ve omuzlarına düşen dağınık saçları onu gençleştiriyordu.

—Ateş etmeyin!

Malko içgüdüsel olarak bağırmişti. Samantha sıçrayıp silahının ucunu Boris'in şakağına dayamıştı.

—Hemen geri dönün!

Tetik yarı yarıya çekilmişti bile. Boris Okolov bir şey söylemeden başını yavaş yavaş Malko'ya çevirdi. Malko onun Alexandra'yı öldüreceğini anladı.

Malko Krizantem'e bakındı. Elko bir kobra çabukluğuyla Samantha'nın arkasına kaymıştı bile. Samantha onu farkettilerinde iş işten geçmişti. Genç kadın Rusun kendisine itaat edeceğini sanarak biraz gevşemişti. Krizantem'in boynuna geçirdiği boğma teli onu geriye doğru çekerek dengesini bozdu. Okolov büyük bir soğukkanlılıkla tek milim bile kıpırdamadı. Beretta'nın namlusu şakağından çekildiği anda Samantha tetiğe bastı.

Kurşun, alçıları dağıtarak tavana saplandı. Samantha gelişigüzel iki el daha ateş ettiyse de kurşunlar duvara geldi. Sonra Krizantem genç kadını sırtüstü yere düşürdü ve kibarlıktan yoksun bir hareketle genç kadının üstüne kapaklandı.

Albay Okolov sırtarak kusursuz dişlerini gösterdi.

—İyi reflekslerin varmış yavrum.

Rus Alexandra'yı kapdian çıkarttı, merdi-

venlerden inip Georges Borsch'un kapılarını açtığı Rolls Royce'a bindiler.

Malko elinin ayağının kesildiğini hissetti. Birden, Krizantem keskin bir çığlık attı. Samantha hayalarını sıkıyordu. Genç kadın bir yılan gibi sıyrılarak Krizantem'den kurtuldu. Elko'nun elinde yalnızca genç kadının kimonosu kaldı. Bu arada Malko genç kadının tabancasını alma fırsatını bulmuştu. Samantha öfkeden ağzı köpürerek çırılçıplak Malko'nun üzerine atıldı.

— Öldürün onu diye haykırdı. Öldürün yoksa bir daha yüzünü göremezsiniz.

Georges Borsch henüz Rolls Royce'a binmemişti. Samantha bir hamlede merdiveni aşp İngilizin üstüne atıldı. İngiliz ne olduğunu anlayamadan hayalarına yediği diz darbesiyle iki büklüm oldu. Samantha bununla da yetinmeyerek iki başparmağını Gedeon'un şahdamarına bastırmaya başladı...

Albay Okolov inik camdan Malko'yu uyardı.

— Ona engel olun dostum, çünkü o da geliyor bizimle, yoksa...

Malko Samantha'yı yakaladı ve geriye çekti. Kontes Adler bütün gücüyle debeleniyordu. Geçerken yerde yatan İngiliz'e bir tekme savurdu.

Albay Okolov Rolls Royce'un direksiyonundaydı. Alexandra ise onun yanında oturuyordu. Borsch farkedilmiyordu. Rus, tuttuğu tabancayı Malko'nun görebilmesi için elini kaldırdı.

— Konukseverliğin için teşekkürler, diye bağırdı.

Yapılacak bir şey yoktu.

Birden, Malko'nun aklına parktaki silah sesleri geldi. Hareket etmiş olan Rolls Royce'a koştu.

— Dikkat edin bekliyorlar sizi, diye bağırdı.

Rus kafasını salladı.

— Korkma dostum, en güçlü benim.

Rolls Royce yavaşça uzaklaşırken, Malko Alexandra'nın dehşet içindeki yüzünü farkedebildi. Geri döndüğünde, Samantha kimonosunu giyiyor, Krizantem ise acıyla yüzünü buruşturuyordu.

— Çabuk olun, dedi Malko. Onları izlememiz lazım. Parkta ya da dışarda onlara pusu kurulmasından korkuyorum. Samantha küçümseme dolu bakışlarla Malko'yu süzdü.

— Gitmesine izin vermeyecektiniz. Bir daha göremeyeceksiniz onu... O sersem onu İngiltere'ye götürecektir.

— İngiltere'ye değil, dedi Malko alçak sesle. Albay Boris Okolov doğruya doğru gidiyor.

— Doğuya doğru mu?

— Geri dönüyor oraya, dedi Malko kaygıyla. Ona engel olamazsak... Neyse, sonra anlatacağım size.

Saatine baktı: 3.58. Albay Douglas'ın iki dakika sonra orada olması lazımdı. Ne yapacaktı?

Krizantem garaja doğru koşmaya başlamıştı bile. Malko da onu izledi.

*

*# Koca Mark 10 garajdan bir roket gibi çıktı. Malko direksiyondaydı. Yanındaki Krizan-tem'in dizlerinin üstünde 30/30'luk bir

Winchester ile bir uçakgemisini batıracak kadar cephane vardı.

Rolls Royce iki dakika öndeydi. Birden karanlıkta, demir kapının yanında bir siluet belirdi. Malko sertçe direksiyonu kırdı. Kurşunlar ön camı tuzla buz etti. Sert bir çarpmanın ardından bir sarsıntı oldu ve Jaguar kendini bir çukurda buldu.

Krizantem yere yuvarlanmıştı. Malko da diğer kapıdan yere düştü. Önce hareket eden bir motosiklet gürültüsü, ardından da 30/30' luğun sağır edici patlamasını duydu. Krizantem'in yanına vardığı zaman iriyarı goril kendi kendine küfrediyordu.

—İskaladım, dedi üzüntüyle.

—Önemli değil, fazla bir şey değiştirmeyecekti, dedi Malko.

Malko başını göğe kaldırdı. En ufak bir helikopter gürültüsü duyulmuyordu. Çekoslovakya sınırı yarım saatten az bir mesafedeydi. Zaten Albay Douglas duruma müdahale etse bile, bu Alexandra'nın hayatına malolabilirdi. Önünde ufak bir şans kalıyordu: Frank Thorpe'un yanılmış olması. Alexandra'yı düşünmek istemiyordu. Boris Okolov güvencede olduğu zaman mutlaka serbest bırakacaktı onu. Jaguar kullanılmayacak bir durumdaydı. Malko yaya olarak tekrar şatoya yollandı. Kontes Adler'in balosu oldukça kötü bitmişti. Doğruca kütüphaneye gitti, kendine bir kadeh votka doldurdu ve koltuğa yığıldı. Votkasını bir dikişte içti ve telefonu yakına çekti. Albay Douglas hangi cehennemdeydi? Gerçi bunun da bir önemi kalmamıştı ya!..

**

Malko Samantha'nın azarlayan sesiyle irkildi. Onu bir an unutarak uyuklamış olmalıydı.

—Demek bütün yaptığın bu, öyle mi?

Genç kadın giyinmiş ve saçlarını düzeltmişti. Gri gözleri iki küçük granit parçasına benziyordu. Malko kalbinin bir liseli gibi attığını farkettil. Bir an Alexandra'nın sesini duyduğunu sanmıştı.

—Şu an için yapacak bir şey yok, diye kestirip attı.

—Okolov nerede?

—Bunu ben de bilmek isterdim. Belki Çekoslovakya'da.

—Tekrar doğuya mı döndüğünü söylemek istiyorsun? Ama inanılmaz bir şey bu! Yalan söylüyorsun! İngilizlerle anlaştın. O da oraya gidiyor. Ama bunun hesabını vereceksin bana. Boris doğuya dönemez. Hayatı söz konusu.

Malko kafasını salladı. Samantha bütün öfkesiyle karşısına dikilmişti. Hiç kuşkusuz inanılmaz bir şeydi bu.

—Boris Okolov Londra'ya gitmedi, dedi Malko yavaşça. Şu an Sovyetler Birliği yolunda. Kod adı Gedeon olan Georges Borsch ile. Albay Poreski'yi yerinden eden adam yani.

Samantha inanmamışçasına kaşlarını çatı.

—Nedir bu martaval böyle? Boris Okolov özgürlüğü seçti.

Malko acı acı sırtı.

—Bu mesleğinin en büyük vurgunu! Yalnızca bunu öğrenebildim. O da Washington aracılığıyla. Bütün her şey düzmeceydi. Batıya kendi isteğiyle geldi albay. Şu Gedeon

ile buluşmak için. Çünkü Albay Poreski'nin cezası henüz infaz edilmedi. Şimdi edilecek. Onu şaşırtmak için Rusların Gedeon'a ihtiyaçları vardı. Şeytanca bir dolap bu. Samantha hâlâ ikna olmamıştı.

— Okolov gibi bir adam nasıl olur da kendi isteğiyle batıya gelmeyi göze alır? Eğer söylediğin doğruysa kendini büyük bir tehlike ye atmış.

— Bulduğun zaman sorarsın bunu ona!

Malko sustu. Rusun doğuya geçmeden önce Alexandra'yı bırakması için dua ediyordu. Yoksa bir daha onu nasıl bulacaktı?

Birden bir gerçeği hatırladı. Ölesiye yaralı gelen adam Albay Poreski'nin ölmediğini biliyor olmalıydı. Ona ateş edenler Okolov'un adamlarıydı ve Boris Okolov da adamın işini kendi elleriyle bitirmişti. Malko'nun çatısı altında!

Malko acımayla örtüye sarılmış cesede baktı. Eğer Alexandra ortaya çıkmazsa üst düzeyde bir Sovyet casusunu gidip kendi ülkesinden kaırması gerekecekti.

— İnanmıyorum sana, dedi birden Samantha. Bir dümen çevirdin ve seni öldürecekmişim.

Sesi yorgun ve gergindi. Malko kafasını kaldırdı. Beretta üzerine doğrulmuştu ve Samantha'nın gri gözleri sabitlemişti. Malko tam cevap vermek üzereyken uzaktan gelen bir uğultuya kulak kabarttı. Saatine baktı. Beşe dört vardı.

— Beni öldürmek için birkaç dakika daha beklersen, yalan söylemediğimi görürsün dedi Samantha'ya.

Samantha kaşlarını çatı.

— Nedir bu?

Malko acı acı gülümsedi.

— Bu Boris Okolov'u almaya gelen CIA komandosı.

Malko ayağa kalkıp holü geçti. Samantha da Beretta'sim indirmeden onu izledi. Malko kapıyı açıp dışarıya baktı. Otuz saniye sonra, savaş giysili, tam techizatlı bir adam avlunun karanlığında gözüktü. Makineli tüfeğini Malko'ya çevirerek sordu.

— Çabuk beni Prens Malko'ya götürün.

— Prens benim. Siz Albay Douglas mısınız?

Amerikalının suratı aydınlandı.

— Evet. Nerede o?

Malko başını iki yana salladı.

— Gitti. Geç kaldınız.

Albay Douglas bir dizi küfür savurdu.

— Biliyordum. Çünkü o aptallar aradaki bir saatlik farkı hesaba katmadılar. Ama böyle olacağını...

— Yapılacak bir şey yok, albay. Sizin için savaş bitti. Size bir viski ya da bir fincan çay ikram edebilirim.

Komando askerleri avluya dolmaya başlamıştı. Şato, biraz geç de olsa kuşatılmıştı.

— Adamlarınızı geri çağırmanızın daha yerinde olacağını sanıyorum albay, dedi Malko. Hizmetlileri korkutmalarını istemem.

Uyuyorlar hepsi.

Bu tamamen doğru sayılmazdı. Krizantem uyumuyordu. Mutfakta oturmuş gelecek emirleri bekliyordu. Ve Douglas'ın adamları onu korkutamazlardı.

Malko'nun arkasında ayakta duran Samantha kafasını salladı.

— Beni aldatmayı düşünmeseydiniz, dedi alçak sesle, bunlar olmazdı.

Malko omuzlarını silkti.

— Temelsiz bir iddia bu. İkimiz de başaramadık.

Albay Douglas hâlâ ne yapacağı konusunda tereddütlüydü. Hiç kuşkusuz şansı yoktu... Malko elini uzattı.

— İyi geceler albay. Artık sizin için bir şey yapamam. Çok yoruldum. Bu işin kalan kısmı artık sizi ilgilendirmez.

Malko Amerikalının elini sıkar sıkımsamaz geri dönüp kapıyı kapattı. Samantha kütüphanede, esrarlı-4nesajcinin üzerine eğilmişti. Malko yanına yaklaştı. Genç kadın ceplerini aramakla meşguldü. Bomboştular. Yabancınnn üzerinde hiçbir kimlik yoktu.

Malko birden ceketin içine yapıştırılmış bir etiket farketti ve eğildi. Terden yarı yarıya silinmişti. Zorlukla okudu: Doktor V. Nagel-Bükreş.

— O da Romanya'dan gelmiş, diye belirtti Samantha dalgın dalgın.

Malko ceketı bırakıp örtüyü tekrar adamın üstüne örttü. Kendisini son derece yorgun hissediyordu. Frank Thorpe'un son sözleri bir türlü aklından çıkmıyordu. "Okolov'un gitmesine izin vermeyin, öldürün onu."

IX. BÖLÜM

Georges Brosch gözlerini açtı ve acıdan bağtırmamak için kendini zor tuttu. Karnı korkunç ağrıyordu. Dikkatle boynunu yokladı. Şışmıştı ve sızlıyordu. Samantha ile olan dalaşını hayal meyal hatırlıyordu, ama ondan sonrası karanlık bir boşluktu... Birden kendi kendine, nerede bulunduğunu ve neler olduğunu sordu. Boris Okolov neredeydi?

İngiliz yattığı yataktan kalktı ve etrafına bakındı. Odada yatağın dışında başka bir şey yoktu. Birbirinden farklı iki duvar ve iki kapı vardı. Kapının biri diğerinden daha dardı ve bir olasılıkla başka bir odaya açılıyordu. Tavanda kuvvetli ışık saçan bir ampul yanıyordu. Georges Borsch daha büyük olan kapıya yaklaşıp açmaya çalıştı. Anahtarla kilitlemişti.

Georges Borsch'un korkusu büyüyordu.

Pencerenin perdelerini açtı. Kaim parmaklıklar meydana çıktı. Gerisinde de sımsıkı kapalı kalın ahşap pancurlar vardı. Kulak kabarttı. Tek bir gürültü bile yoktu. Gelip tekrar yatağa oturdu. Samantha ona vurduğundan bu yana hiçbir şey hatırlamıyordu. Oldukça tuhaftı bu. Ve oldukça kaygı verici. Sol kolu hafifçe uyuşmuştu. Gömleğinin kolunu sıvadı ve dirseğinde kanlı bir iğne izi gördü: Uyuşturulmuştu. Sinsi suratı kasıldı. Nerede olabilirdi? Hemen aklına bunun Gehlen'in işi olduğu geldi. Tam onların yöntemiydi bu. Ceketini çıkardı ve astarı

yokladı. Üstünü iyice aramamış olmalıydılar ki, çelik kalemini hemen buldu. Hemen kapıya koştu. On dakika sonra, bir milimetre çapında bir delik delmişti. Gözünü yapıştırdığı görüş alanına bir siluet girdi: Ayakta hareketsiz duran bir adamdı bu. Bir asker. Adamın palaskasını seçebiliyordu. Birden, asker yer değiştirdi. Georges Borsch bağırma-mak için kendisini zor tuttu. Görüş alanına muhafızın kasketi girmişti. Kasketin önünde kıızıl bir yıldız vardı. İngiliz, bir doğu ülkesinde bulunduğunu anladı. Uyuşturulduğu süre içinde ona sınırı geçirtmişlerdi. Kafası allak bullak bir halde dönüp yatağına oturdu.

Demek Doğu haberalma servisleri Albay Okolov'u ele geçirmişlerdi. Tabii onunla beraber kendisini de. Ama nasıl becermişlerdi bunu?

Bunu daha sonra öğrenebilecekti.

Georges Borsch farkına varmadan elini azı dişine götürdü. Biraz bastırıldığında birkaç miligramlık prusik asit hemen vücuda yayılı-yordu. Bu gerekli olabilirdi, çünkü Gedeon çok şey biliyordu. Birçok hainle işbirliği yapmıştı. Acı çekmeyi sevmezdi. Sessizce için için güldü. Ava giderken avlanmıştı. Tek şansı tüymeyi becerebilmektir. Yüz binde bir olasılıktı bu. Ama her şeye karşın denemeye değerdi. Koridor kapısıyla pencereyi yokladı. Yapılacak bir şey yoktu. Geriye ikinci kapı kalıyordu. Kili tin üzerine eğilerek çelik kalemi yuvaya soktu ve yavaşça oynatmaya başladı.

Birkaç saniye sonra kapının dili tık etti. Çelik kalem işe yaramıştı. Georges Borsch vargücüyü kapıya yükledi. Dil oynadı ve kapı aralandı. Georges Borsch kalemi cebine

soktu ve yüreği ağzında yandaki odaya geçti. Tavanda yine kuvvetli ışık saçan bir ampul yanıyordu. İngiliz birden olduğu yerde kala-kaldı.

Alexandra, dar bir yatağın üstünde yatı-yordu. Gözleri kapalıydı, ama soluk alışları düzenliydi. Georges Borsch genç kadına yaklaşıp dikkatle incelemeye başladı. Sağ kolda kendisindeki gibi bir iğne izi vardı. İngiliz birden beyninin durduğunu hissetti. Alexandra'nın vücudu onu büyülemişti. Göz-lerini genç kadından ayırıp odayı incelemek için kendini zorladı. Odada, yine aynı koridora açılan tek bir kapı vardı ve pencere demir parmaklıklarla kapatılmıştı.

Yatağın başına dönüp Alexandra'yı seyretti. Genç kadın sırtüstü, gövdesi biraz yana kıvrılmış bir şekilde uyuyordu. Gedeon eğilip genç kadının saçlarını kokladı. Sonra içgüdü-sel bir hareketle elini genç kadının açıkta kalmış kalçasına götürdü. Alexandra kıpırda-madı. Borsch parmaklarını parlak naylon çorabın üstünde gezdirmeye başladı. Bir an yaptığından utandı, sonra aldırma-dı buna. Gelecek saatlerin neler getireceğini Tanrı bilirdi. Hafifçe yatağa oturdu. Sol elini daha yukarı götürdü ve genç kadının göğüslerini okşadı. Georges Borsch Alexandra'nın sutyen takmadığını hissedince zevkten gözü döndü.

Alexandra uyanmadı. Yalnızca ağzı hafifçe aralandı. Georges Borsch, okşamaya devam etti. Genç kadının göğüsleri kusursuz derecede yuvarlak ve dolgundu. Elini ipek bluzun altına sokup ılık teni hissettiğinde az kalsın zevkten bağıracaktı. Ceketini çıkarttıktan sonra binbir özenle uyumakta olan genç kadının yanına

uzandı.

Gedeon dakikalarca Alexandra'yı okşamakla yetindi. Şimdiye dek böylesine tahrik edici bir kadın okşamamıştı. Bundan cesaret alarak genç kadının üzerine abandı. Alexandra uykusunda kımıldadı ve bacaklarını biraz daha açtı.

İngiliz daha fazla dayanamadı. Yumuşak hareketlerle genç kadının çoraplarını çıkardı. Bluzu da çıkarmak istiyordu, ama bu oldukça güçlü, kendi giysilerini çıkarmakla yetindi. Bir süre kendisini ona sunmuş vücudu seyretti ve sonra tekrar okşamaya başladı.

Alexandra inleyerek bacaklarını açmıştı. Zevkinin doruğunda olan İngiliz bir hamlede genç kadının bacakları arasına girdi. Alexandra bacaklarını İngilizce dolayıp kollarıyla sıkıca sarıldı, sonra gözlerini açtı.

Bir an gözleri donuklaştı, sonra gözbebekleri büyüdü ve ağzı çılgınca bir haykırıyla açıldı. Alexandra kendisini yatağa çivileyen adamdan kurtulmaya çalıştı, ama Georges Brosch bütün ağırlığıyla dayanıyordu. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Alexandra haykırıyor, kendisine tecavüz etmekte olan adamın gömleğini parçalayarak deli gibi çırpıyordu. Georges Borsch ise yüzünü tırnaklardan korumak için kafasını omuz boşluğuna sokuyordu. İngiliz kapının açıldığını duymadı.

— Pis rezil!

Boris Okolov, koca eliyle İngilizci boynundan yakalayıp çekerek onu Alexandra'dan kopardı ve hayalarını hedef alarak bir tekme savurdu. Georges Borsch iki eliyle kendini korumaya çalışarak yerde yuvarlandı. Alex-

andra artık ağlamıyordu. Yatağında diz çökmüş, tir tir titriyordu. Birden vahşi bir hayvan gibi kükreyerek İngilizin üstüne atıldı. Genç kadının tırnakları bedenine battığında, Georges Borsch keskin bir çığlık attı. Boris Okolov, birkaç saniye olayı izledikten sonra Alexandra'yı geri çekti ve onu yatıştırarak yatağına götürdü.

— Ben o rezille ilgilenirim, dedi. Genç kadın cevap vermeden usul usul ağlamaya başladı. Hiç bilmediği ve olabileceğini aklına bile getirmediği bir alemde bulunuyordu. Malko'yu düşündü ve canı daha da sıkıldı.

Georges Borsch utanç içinde inliyordu.

Albay Okolov yaklaşıp onu ayağa kaldırdı. İngiliz tam omzuna geliyordu.

Borsch birden albay ile karşı karşıya bulunduğunu farketti ve kekeledi:

— Siz... siz miydiniz? Neredeyiz?

— Macaristan'da, dedi Rus.

— Kim olduğunuzu biliyorlar mı?

Boris Okolov sırtıttı.

— Tabii kim olduğumu biliyorlar, dedi Albay Rusça olarak. Ben KGB'den Albay Boris Sergiyeviç Okolov'um. Ve burada herkes benim emirlerime uyar.

Okolov omuzlarından tutarak İngilizci sarstı.

— Yakayı ele verdin, değil mi küçük alçak? Seni arabanda bulduğum uyuşturucuyla uyuttum. Eldiven kutusundaki şiringayla. Benim için kullanacaktın onu, değil mi?

Kafası allak bullak olan İngiliz cevap verecek durumda değildi. Rus hangi mucizeyle kendi rejimine geri dönmüştü? Albay ona

düşünme fırsatı tanımadı. İngilizce okkalı bir şamar indirdi. Georges Borsch kendini duvara yapışmış buldu. Soluğu kesilmiş bir halde, Okolov'un koca elini kaldırarak üstüne geldiğini gördü.

—Sana adam gibi davranmasını öğreteceğim!

Bu kez Georges Bûrsch kafasının omuzlarından koptuğunu sândı. Rusun korkunç bir kuvveti vardı. Tokatlardan kurtulmak için duvara yaslanarak kendini bıraktı, ama Okolov onu gömleğinden yakalayarak duvara çiviledi.

—Bekle, küçük alçak.

Bundan sonraki yumruk Georges Borsch'un tam göbeğine indi ve İngiliz iki büküm oldu.

Dayak daha yeni başlıyordu.

X. BÖLÜM

Uluslararası Bükreş Havaalam terk edilmiş pis bir tapınağa benziyordu. Beton, hava koşulları nedeniyle kararmış, duvar badanaları yer yer dökülmüştü. Hoparlörlerden anlaşıl-maz cızırtılı gürültüler yayılıyordu. Alandaki tek modern görüntü İngilizler'den satın alınmış Yugoslav havayolları şirketi Tarom'un gıcır gıcır BAC lirleriydi. Yine de, Kopenhag yolcularını alan Scandinavian Airlines'ın DC 9'unun yanında bunlar oldukça demode kalıyordu. BAC 11 l'lerin dışında, her şey çirkin ve pisti.

Elko Krizantem, hamalların bıraktığı yığından valizini çekip çıkardı. Yarım saat kuyrukta bekledikten sonra, sonunda pasaportunu geri almıştı.

Uçak işadamlarıyla doluydu ve kimse özellikle yabancılara dikkat eder gözükmemiş-ti. Malko bir güçlkle karşılaşmadan rahatça gümrükten geçmiş, gümrük salonunun dışın-daki iki kanatlı cam kapının arkasında bekliyordu.

Elko valizini alıp sakince gümrük kuyruğu-na girdi. Önünde üç kişi vardı. Yani on beş dakika bekleyecekti. Usul usul elini cebine daldırdı ve ağzına birkaç küçük hap aldı. Çiğnemedi önce, onları birkaç saniye ağzında tutması gerekiyordu. Valizindeki on şarjör, iki URI makineli tüfek, iki tabanca ve birkaç el bombasını unutmaya çalışarak Karpatlar'ı tanıtan turist afişlerini seyretmeye

başladı. Valizinin içindekilerle yakalansa, iki asırdan önce çalışma kamplarından kurtulamazdı...

Bir dakika geçmeden ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Krizantem'in yüzü önce yeşile daha sonra beyaza dönüştü. Elinin tersiyle ter içinde kalan alnını sildi. Sanki görünmez bir el, midesini bedeninden söküp çıkartıyordu.

Bir Çinlinin valizini didik didik eden Romen gümrükçü kuşkuyla ona baktı.

Krizantem ona gülümsemeye çalıştıysa da korkunç bir acıyla yüzünü buruşturdu. Pasaportunu memura uzattı ve bavulunu düzlemesine önüne koydu. Aynı anda da midesinden dayanılmaz bir geçirti yükseldi. Krizantem bir an ağzı açık kaldıktan sonra, gümrükçüye doğru valizin üstüne kustu.

Öfkeden köpüren gümrükçü bir dolu küfür savurarak kenara kaçtı. Krizantem zoraki sırttı.

—Uçağa dayanamıyorum, diye Almanca mırıldandı.

Elko valizine eğilerek kilidi kurcalamaya başladı.

—Defolun, diye homurdandı gümrükçü pasaportunu geri vererek.

Krizantem valizini alarak ağzında bir mendille oradan uzaklaştı.

İki kanatlı kapının önüne geldiğinde, muhafızın pis bakışlarıyla karşılaştı. Böyle adamları ülkesine kabul ettiğine göre Roman-ya'nın gerçekten de dövize ihtiyacı vardı.

*

**

Malko içi kararak garsonun getirdiği

votka dolu kadehe baktı. Bükreş'in en iyi otellerinden biri olan Athena Palace'ın barı kasvetli bir yerdi. Dışarıdaki nem nedeniyle camlar buğulanmıştı ve bu insana tuhaf bir akvaryum izlenimi veriyordu. Morali bozulan Malko votkasını bir dikişte içip, lobinin solundaki şatafatlı salona yöneldi. Tavanı on beş metre yüksekliğinde, yalnızca kanepe ve alçak masalarla döşeli, ortası boş, dev boyutlarda bir yerdi burası. İnsanlar alçak sesle konuşuyorlardı ve servis yapılması bir saati alıyordu. Etrafta, yalnız ya da arkadaşlarıyla oturan kızlar göze çarpıyordu. Kötü makyajları, donuk yüzleri, yoksul giysileriyle erkekleri beceriksizce tahrik etmeye çalışıyorlardı.

İçlerinden birisi ortadaki boşluğu geçip, Malko' nun masasındaki koltuğa oturdu. Diğerlerinden biraz daha bakımlıydı. Mini etek giymişti ve yapay bir saflığı vardı. Bir sigara yakarak bacak bacak üstüne atıp göz ucuyla Malko'ya baktı.

Malko can sıkıcı masa arkadaşını görmezlikten geldi. Sakin görünmesine karşın, korkuyordu. Şimdiye kadar kendisini hiç bu kadar düşüncesizcesine aslanın ağzına atmamıştı. Romanya'nın batı ile ortak sınırı bile yoktu. Eğer işler ters giderse, özgürlüğe kavuşmak için gizlice iki sınır geçmesi gerekiyordu. Doğunun bütün haberalma örgütlerinin kara listesinde yer alan bir CIA ajanıydı o!

Malko için bir kazada ölen Heinz Schleser adlı bir Avusturya yurttaşının pasaportu gizlice alınmıştı. Bu sayede olağan bir kontrole karşı hazırlıklıydı ve bu ona birkaç günlük bir

rahatlık sağlıyordu. Kimliğine göre Malko bir kambıyo memuruydu. Karpatlar'm özelliği olan bir alabalık avı meraklısıydı ve birkaç günlüğüne tatile gelmişti. Silah dolu valizin geçirilmesi zor görevlerinin ilk başarısıydı. Tabii küçük bir başarıydı bu. Önemli olan bundan sonr asıydı.

Romanya'ya geleli iki saat bile olmamasına rağmen Malko bunalmaya başlamıştı. Otelin atmosferi kasvetli ve kaygı vericiydi. Lobi, restoran ve salonlardaki bir yığın sivil polis, yabancılarla ilişki kurmaya kalkışan Romenleri yakalamaya çalışıyordu. Turist rolünü oynadığı sürece Malko için fazla bir tehlike yoktu.

Ama Bükreş'e alabalık avlamaya da gelmemişti tabii!

Malko'yu Albay Boris Okolov'a ulaştırabilecek tek kişi Doktor Virgil Nagel idi, yani şatoda ölen adam. Albay Poreski'nin hâlâ yaşayıp yaşamadığını kim bilebilirdi? Nagel ölmüşü, ama belki dostları vardı. Belki ailesi Malko'ya yardım edebilirdi... Bütün bunlar bir "belki" silsilesiydi. Ve bu, Okolov ile Alexandra'yı bulabilmesi için tek şansıydı.

Malko mini etekli sarışını düşleriyle başbaşa bırakarak kalktı. Alexandra'nın Okolov için hiçbir değeri yoktu. Albay onu neden alıkoyuyordu? Yoksa Malko'yu çekmek için bir yem miydi bu?

Lobi her zamanki gibi kalabalıktı. Malko kapıcılardan birisine sordu:

—Telefon rehberiniz var mı?

Adam tezgâhın altından eski bir cilt çıkarıp Malko'ya uzattı.

—Kimi arıyordunuz?

— Ben kendim bulurum, dedi Malko rahat bir ses tonuyla. Romen Komünist Partisi'nin bir görevlisi söz konuşuydu da.

Kapıcı rehberi verdikten sonra hemen iki turistin yardımına koştu. Malko sayfaları çevirmeye başlamıştı bile. Nagel. Yedi Nagel vardı. Doktoru hemen buldu. Doktor Virgil Nagel, 43 Stefan Furtuna Caddesi.

Malko adresi hemen belleğine kaydetti. Rehberi kapadıktan sonra tezgâhtan uzaklaştı. Şimdi yapılacak tek şey, Bükreş şehri planında Stefan Furtuna Caddesi'ni bulmak ve oraya gitmektir. Tabii yaya olarak. Her iki taksi şoföründen biri, Romen ajanları için çalışıyordu.

**

Stefan Furtuna Caddesi, Athena Palace'dan bir kilometre kadar uzaklıktaydı. Krizantem otelde kalmıştı. Malko yakayı ele verirse, en azından o kurtulurdu.

Birden Malko'nun önüne bir muhafız çıktı. Geçmesine engel olarak onu geri itti. Malko kaygıyla durdu. Gheorgiu Dej Meydam'nda, büyük ve çirkin bir yapının karşısında bulunuyordu. İlerlemek istediye de muhafız öteki kaldırımını göstererek yeniden ona engel oldu. Malko birden durumun farkına vardı. Burası Romen Komünist Partisi'nin karargâhı idi ve yaklaşılması yasaktı. Muhafızlar, gece gündüz önünde nöbet tutuyorlardı.

Malko üstelemeden karşı kaldırıma geçti. Kendi kendine izlenip izlenmediğini soruyordu.

Sonunda Stefan Furtuna Caddesi'ne ulaştı. Burası Bağımsızlık Kanalı'na uzanan ve

modern yapıların bulunduğu küçük bir caddeydi. Malko Musica mağazasının önünde durarak izlenip izlenmediğini kontrol etti. Kimse onunla ilgili gözüküyordu. Az sayıdaki yayalar yağın sulu kardan kaçışmaya çabalıyorlardı.

Caddede ilerleyip 43 mimarının önünde durmadan geçti. Burası bir özelliği olmayan beş katlı bir yapıydı. Geri döndü ve caddenin تنها oluşundan yararlanarak içeri girdi. Karanlık koridorda homurdanarak kenara çekilen şişman bir kadına çarptı. Kadın çıkarken otomatığı yaktı. Malko posta kutularını farkettiler. Kenardakinde, Doktor Virgil NAGEL yazısı vardı.

Malko merdivenlere yöneldi. Dördüncü katta, zilin altında Nagel ismini buldu.

Ya kazanacak, ya da mahvolacaktı. Kendini pekâlâ Okolov'un adamlarının karşısında bulabilir ve orada bulunuş gerekçesini açıklamakta güçlük çekebilirdi. Ama buraya kadar gelip de dönmek saçmalık olurdu.

Zili çaldı.

Biraz sonra kapının arkasında hafif bir sürtünme oldu ve bir ses Romence sordu:

—Kim var orada?

Ses öylesine zayıf ve boğuktu ki, Malko anlamak için kulağını kapıya dayadı. Basit konuşmaları anlayabilecek kadar Romence biliyordu.

—Doktor Nagel'in bir dostu! diye yanıtladı kapının arkasından.

Kapının kilidi döndü ve aralıkta saç baş dağınık, yaşı beürsüz iri gözlü bir kadın belirdi. Kadın kuşkuyla Malko'ya baktı. Giysilerinden, Romen olmadığı hemen anlaşılıyordu.

—Kimsiniz siz? diye tekrarladı kadın.

Dışarda durmak oldukça tehlikeliydi.

—Sizinle konuşacaklarım var. İçeri girebilir miyim?

Kadın kenara çekilerek Malko'yu kasvetli küçük bir odaya aldı. Kadın kırk yaşlarında olmalıydı, ama on yaş daha ihtiyar duruyordu. Rengi atmış bir sabahlığa sarınmıştı, gözlerini Malko'dan ayırmıyordu.

—Kimsiniz siz? diye sordu. Hiç görmedim sizi...

Korktuğu gözlerinden açıkça belli oluyordu.

—Eşinizi gördüm. Bir hafta önce benim evime sığındı.

Kadının gözlerinde bir an bir parıltı dolaşırsa da çabucak kayboldu.

—Evinize mi? Nerede oturuyorsunuz?

—Avusturya'da.

Uzun bir sessizlik oldu. Sokaktan gelen gürültüler duyuluyordu.

—Demek Avusturya'da...

Kadın sanki buna inanmamış gibi sözcüğü tekrarladı. Sonra da korku ve güvensizlikle Malko'ya baktı.

—Neden geldiniz buraya? Kocamla nasıl karşılaştınız? Bir mesajınız mı var?

Malko kafasını iki yana salladı.

—Hayır. Yazacak zamanı olmadı.

Kadın bir süre sesini çıkarmadı. Sonra sabahlığına biraz daha sıkı sarındı, titriyordu.

—Bana gerçeği söylemiyorsunuz, dedi birden. Polise bildireceğim sizi. Sizin gibi insanların beni görmeye geleceklerini söylemişlerdi bana. Bunu haber vermem gerek onlara. Saklayacak hiçbir şeyim yok benim, kocamın

da öyle. 1962'den beri parti üyesidir o.

Kadın sözlerini bitirerek ayağa kalktı. Korkulu ve tereddütlü bir hali vardı. Malko birden ona büyük bir acıma duygusu duydu. Kadına yaklaşıp kolunu omzuna doladı.

—Kocanız kollarımda öldü, dedi hafif bir sesle. Bana çok önemli bir haber vermeye çalışıyordu. Ama çok geç ulaşabildi bana. Onun görevini sürdürmek için geldim buraya. Bana yardım edip güvenmeniz lazım.

Kadının gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Malko onu omuzlarından tuttu, kadının titrediğini hissetti.

—Bana güvenmeniz lazım, dedi Malko. Bir dostum ben.

—Virgil öldü mü? diye sordu kadın hafif bir sesle.

—Evet. Yiğitçe.

Malko, Avusturya polisine teslim edilen cesedi düşündü. Virgil Nagel Liezen'in küçük mezarlığında yatıyordu.

—Sizi onun gömüldüğü yere götüreceğim, dedi Malko.

—Oo, evet!

Şimdi artık kadın Malko'ya yaslanıyordu. Yaşlar yüzünden akıyordu.

—Ondan hiç haber alamıyordum. Oysa haber vereceğine söz vermişti. Hiç yalan söylemezdi. Olağanüstü bir insandı. Gidişin den beri birçok defa beni sorgulamaya geldiler. Poliste üç gün geçirdim. Tehdit ettiler, nerede olduğunu söyletmek için her şeyi yaptılar bana. Galiba gitmeden önce bir kadını öldürmüş. Buna inanmam. Öylesine tatlı ve kibardı ki...

Kadın alçak bir sesle kendi kendine

konuşuyordu. Malko, kadının bütün kuşkularının bir anda dağıldığını hissetti. Ona güvenebilirdi.

—Hâlâ gözetim altında mısınız? diye sordu.

Kadın tereddüt etti.

—Bilmiyorum. Bükreş'ten ayrılmamamı, benimle olan işlerinin bitmediğini, kocamın da tehlikeli bir hain olduğunu söylediler bana.

Malko birden nerede bulunduğunu kavradı. Oda belki de mikrofonla doluydu. Bir doğu ülkesinde, başka bir dünyadaydı. Ama geri dönmek için çok geçti artık.

—Bana yardım etmeniz lazım, dedi Malko kesin olarak. Yoksa eşiniz boşu boşuna ölmüş olacak.

—Demek bir daha onu göremeyeceğim öyle mi? diye sordu kadın acıyla. Hep geri döneceğini düşünüyordum.

Malko kafasını çevirdi. Bu kadının çektiği acı dayanılır gibi değildi.

—Boris Okolov diye bir adamdan söz edildiğini duydunuz mu?

Bayan Nagel bir süre Malko'yu inceledikten sonra üzgün üzgün başını salladı:

—Boris Okolov'u kim bilmez ki...

—Nerede olduğunu biliyor musunuz?

—Romanya'ya döndü mü?

—Bilmiyorum. Belki.

—Bunu öğrenebilirim.

Malko altın renkli gözlerini kadınınkilere dikti.

—Eşinizi Okolov öldürdü, dedi. Konuş maması için. Eşinizin neden gittiğini biliyor musunuz?

Kadın başını salladı.

— Hayır. Bana yalnızca bunun çok önemli olduğunu, bir adamın hayatını kurtarması gerektiğini söyledi. Uzun zamandan beri rejim karşıtlarıyla ilişkideydi. Ama her şeyi söyle mezdi bana.

Malko ona çabucak Albay Poreski hikâyesini anlattı. Bayan Nagel birden sözünü kesti:

— Anlıyorum. Kocam benden sık sık Boris Okolov hakkında bilgi isterdi. Tıp Enstitüsü'nde çalışan ve bunu paravan olarak kullanan bir arkadaşım var. Resmi olarak yaşlıları tedavi ediyorlar. Ama rejim karşıtlarını tıktıkları özel bir bölüm de bulunuyor ve orada emirleri Rusya'dan gelen Okolov veriyor.

Malko heyecanını güçlkle bastırdı.

— Bu yer... Bükreş'te mi?

— Hayır. Dağda, Braşov yakınlarında.

— Şu sırada Okolov'un orada olup olmadığını hemen öğrenebilir misiniz?

— Sanırım yarın öğrenebilirim.

Kadın sanki tüm bunlar kendisini ilgilendir-miyormuşcasına kayıtsız bir tavırla konuşuyordu. Korku mobilyaların bile içine işlemişti. Bayan Nagel Malko'ya gülümsemeye çalıştı.

— Bir kahve ister miydiniz?

— Hayır, teşekkür ederim. Yarın yine geleceğim. Aynı saatte.

Malko kapıya yönelmişti ki Bayan Nagel kolunu tuttu.

— Dikkat edin. Okolov çok güçlüdür. Her şeyi bilir...

Kadın ıssız sahanlıkta kapıyı aralamıştı. Birden Malko'da bir ürperme oldu. Bayan Nagel mutlaka siyasi polisin gözetimi altındaydı. Malko aslanın ağzında bulunduğunu

düşündü.

Bayan Nagel kapıyı kapatmadan önce bu sözcüğü mırıldanmıştı. Malko otele yürüyerek dönmeye karar verdi. Sağa dönüp, şehir merkezine yöneldi.

*

**

Magheru Bulvarı düz bir çizgi halinde önünde uzayıp gidiyordu. Kaldırımlarda yoğun bir kalabalık vardı. Romenler dışarı geç çıkıyorlardı. Malko Ulusal Turizm Ofisi'nin önünden geçerek sola saptı. Geceyi uyuyarak geçirmiş, randevu saatine kadar da kentte dolaşmıştı.

Stefan Furtuna Caddesi 43 numaranın önüne gelmesi fazla sürmedi. Bu kez hiç duraksamadan hemen içeri girdi. Zil yerine hafifçe kapıya vurdu ve bekledi. Saat tam altı idi.

Kapı sessizce açıldı.

Malko önce yalnızca bir kadın silueti, sonra alacakaranlıkta acımasızca sırtan Samantha Adler'in yüzünü gördü.

— Gir içeri!.. dedi genç kadın.

Cevap veremeyecek kadar afallayan Malko buna uydu ve Samantha elinde bir tabancayla kapıyı kapadı. Kontes Adler yemek odasına doğru ilerledi.

— Bayan Nagel nerede? diye sordu Malko.

Samantha tabancasının namlusuyla bir kapıyı gösterdi.

— Orada.

Malko ilerleyip kapıyı açtı. Gömme banyo kırmızımsı bir sıvıyla doluydu ve üstünde gözleri kapalı bir beden yüzüyordu. Artık yaşamadığını anlamak için yanına yaklaşmaya

gerek yoktu. Malko Samantha'ya baktı. Kötü ihtimali düşünmek bile istemiyordu.

—Neler oldu? •

—Ne bekliyordunuz ki? dedi Samantha alaylı. Acı çekmedi. Geberttim onu. Ondan sonra damarları kesmek çok kolay oldu. İntihar ettiğini sanacaklar.

—Neden öldürdünüz onu?

Samantha soğukça sırttı.

—Çünkü bu ülkeden sağ çıkmak istiyorum. Artık ona ihtiyacım yok. Şimdi Bor is Okolov'un nerede olduğunu biliyorum. Bayan Nagel'e beni sizin yolladığınızı söyledim... Dün takip etmiştim sizi. Ben de Doktor Nagel ile ilgileniyordum. Ama burada kiminle karşılaşacağımı bilmiyordum. Kadın öylesine korkmuştu ki, kiminle olsa konuşabilirdi..

Malko iğrenmişti. Kesin olmayan bir tehlikeyi önlemek amacıyla hiçbir zaman bir insanı bu şekilde öldürmezdi. Samantha alaycı alaycı onu süzüyordu.

—Hâlâ Albay Okolov'u istiyor musunuz?

— Beni kullandı, tek kuruş bile kazanamadım ve siz onu rahat bırakmamı istiyorsunuz! Kontes Adler'i tanımıyor daha o.

—Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz? Onu öldürmeyi mi?

Samantha sırttı.

—Onu batıya geri götürüp satmayı düşünüyorum. Çok pahalıya. Veya onu öldürmeyi. Birlikte çalışabiliriz. Çünkü sizin de onunla görülecek bir hesabınız var: Alexandrâ.

Malko göğsünün daraldığını hissetti.

—Gidelim.

Kapıyı kapatıp çıktılar.

—Hangi otelde kalıyorsunuz?

—Sizinle aynı otelde, bir kat aşağıda...

Apartmandan çıktılar. Samantha doğal bir hareketle hemen Malko'nun koluna girdi. Hiç konuşmadan yüz metre kadar yürüdüler. Birden, Samantha eliyle Malko'nun kolunu sıktı.

—Bakın.

Kaldırımın kenarında ışıkları sönük, siyah bir Tatra duruyordu. Önünden geçerken içinde dört adam olduğunu gördüler. Sivil polisler.

Samantha'nın tırnakları bileğine battı. Malko doğal bir biçimde yürümek için kendini zorladı. Arabadakiler onları 43 numaradan çıkarken görmüşlerdi.

—Bizim için bu, dedi Malko.

—Belki de değildir. Dikkatli olup aptalca bir harekette bulunmamamız lazım.

—Bulunduk bile, dedi Malko üzgün üzgün.

Calea Grivitei'ye dönmeden önce Malko arkasına baktı. Tatra yerinden kıpırdamamıştı. Kendi kendine Okolov'un onlara neler hazırladığını sordu. Rus şeytan gibi uyanık bir adamdı. Malko birden bütün ahlaksızlığı ve acımasızlığına karşın Samantha'nın yanında olmasına sevindi. Azap veren bir müttefikti o.

Kontes Adler'in hiçbir şeyden korkusu yoktu.

XI. BÖLÜM

Sıçanların kokusuna dayanmak hepsinden daha zordu. İngiliz günler ya da aylar boyunca buna katlanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Etrafı bir sürü sıçanın kaynaşıp viyakladığı kafeslerle çevriliydi. Georges Borsch'un kafesi onlarınkinden daha da küçüktü. İçinde dolaşmıyor, kafasını kafesin üstüne vurmamak için diz çökerek durmak zorunda kalıyordu.

Bodrum katının kilidi çevrildi. Georges Borsch karşı koymak için bütün saygınlığını toplamaya çalıştı. Ama bir tek kafeste elleri arkadan kelepçeliyken saygınlığını koruması hiç de kolay değildi. Sıçanların odasına önce Albay Okolov, arkasından da beyaz gömlekli bir adam girdi: Doktor Vibescu. Georges Borsch onun Romen Gizli Servisi'nin bir adamı olduğundan kuşkulanıyordu, ama bundan emin değildi. Auschwitz toplama kampında da ger Çek doktorlar vardı.

Rus, Georges Borsch'un kafesine yaklaştı. Albay yine her zamanki şıklığındaydı. Borsch, Rusun tıraş losyonunun kokusunu alabilmek için burnunu çekti. Albayın sesi yine her zamanki gibi alaycıydı.

— Biliyor musun yavrum, giderek bir sıçana benzemeye başlamışsın...

Üzgün bir hali vardı. Georges Borsch ona olan kinini kusmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini kapadı. Kendini son derece güçlü hissediyor, her ne pahasına olursa olsun

yaşama isteği ağır basıyordu. İntikam alabilmek için buna zorunluydu.

Doktor Vibescu kafesi açıp çıkması için İngilizlere yardım etti. Kasları öylesine uyuşmuştu ki, az kalsın düşecekti. Romen ona destek olup bölmenin dışına çıkardı. Georges Brosch keyifle koridorun serin havasını soludu. Sıçanların kokusu belirgin bir şekilde azalmıştı. Ama bu çok sürmedi. Onu başka bir odaya soktular. Çok iyi tadığı makineyi görünce, Georges Borsch olduğu yerde kalakaldı. Bu albayın gözünden kaçmadı.

— Az sonra keçileri tamamen kaçırarak sını yavrum, dedi Rus babacan bir tavırla.

İngiliz tek söz etmeden o garip koltuğa oturdu. Elleri yine arkasından kelepçeliydi. Eninde sonunda bu iş olacaktı... Boris Okolov sakın bir sesle Romene sordu:

— Şimdi ne kadar vereceksin?

— On bir gün boyunca 6, 5 G, dedi Romen doktor. En üst sınır bu.

On bir gün! Georges Borsch yanlış anladığını sandı. Doktor kayışları bağlamaya başlamıştı bile. Bir şey sorup korkmuş gözükmek istemiyordu. Ama bir korku dalgası bütün vücudunu sarmıştı.

Demek on bir gün!

Kimbilir ne halde olacaktı o zaman? Daha sonra herhalde serbest bırakırlardı onu. Bir insan enkazı olarak. Bir an, her şeyi söylemeyi düşündü ve o sırada Albay Boris Okolov'un bakışlarıyla karşılaştı. Soğuk ve kurnazca bakışlardı bunlar. Rusun, onun yıkılışını beklediğini hemen anladı. Her şey bilimsel olarak hesaplanmıştı. Az kalsın tuzaklarına düşecekti.

Rus gelip önünde dikildi:

— Yavrucuğum, hata ediyorsun... Dönme bittiğinde çıldıracaksın. On bir gün..., istedik lerimizi yapacak mısın?

Büyük bir motora deri kayışla bağlı aygıt dönmeye başladı. Rus bağırdı:

— On bir gün yavrucuğum, on bir gün... •

Aygıt giderek hızlanıyordu. Georges Borsch baş dönmesinden birkaç saniye kurtulmak için gözlerini kapadı. Sanki bütün organları vücudundan kopuyordu. Rusun gölgesi birkaç kez gözlerinin önünden geçti. Sonra da acı dayanılmaz bir hal aldı.

Kafasında bir şey çatırdadı, sonra da başka hiçbir şey hissetmedi.

*

**

Bükreş'in üzerinde yoğun bir sis tabakası vardı. Samantha dizlerinin üstündeki haritadan Malko'ya kılavuzluk etmeye çalışıyordu. Issız caddelerden geçiyorlardı. Tek işaret noktası, Ploesti kavşağına gelmeden önceki kırmızı yıldızlı dev bir yapıydı.

Volkswagen yepyeniydi ve saat gibi çalışıyordu. Arkada silahlı yüklü valiz ve Krizantem vardı. Otelden saat altı buçukta ayrılmışlardı. Uykulayan kapıcı çıktıklarını daha yeni farketmiş olmalıydı.

Muhafız, dönemeçten hemen sonra ortaya çıktı. Tamburalı makineli tüfeğiyle bacaklarını açmış, yolun ortasında duruyordu. Volkswagen'i görünce elini kaldırdı.

Malko'nun aklına ilk gelen gazlayıp gitmek olmuştu. Ama muhafızın arkasında küçük bir kalabalık vardı. Zor kullanarak geçmek söz

konusu değildi.

Krizantem öfkeyle URI'ye bir şarjör taktı. Samantha çantasından Berettd'sını aldı. Geri dönmek için artık çok geçti.

Kar bir saatten beri yağıyordu. Gün ağarmış olmasına rağmen, hemen hemen hiç ışık yoktu ve kurşun gibi ağır gök Karpatlar'ın ilk dağ kolunu ezmeye hazır gibiydi.

Malko alçak sesle bir küfür daha savurdu. Altın renkli gözleri yeşile dönmüştü ve korkuyordu. Yolu kapayan muhafızın karşısında afallamıştı. Yön değiştirmek olanaksızdı. Braşov'a kadar tek bir yol vardı. Ve Bükreş arkalarındaydı.

İyice kapana kısılmışlardı. Muhafız yalnızca yirmi metre kadar uzaklıktaydı. Malko yavaşladı.

Albay Okolov'un sığınağının birkaç kilometre yakınma kadar gelip de bir şey yapamamak çok aptalca bir şey olurdu. Krizantem makineliyi sakladı.

Malko birden, kaygısının yersiz olduğunu anladı. Muhafız aracı durdurmak için hiçbir işaretle bulunmamıştı. Yalnızca yavaş gitmesini istiyordu. Önlerindeki kalabalık açıldığında, bunun bir cenaze alayı olduğunu farkettiler. Yolun ilerisi açıktı. Malko sevinçten bağırmamak için kendisini zor tuttu.

Volkswagen yeniden hızlandı. Bükreş'ten ayrılalı üç saat olmuştu. - ***

Kamyon, Cimpina'dan sonra çıktı ortaya. On beş dakikadan beri onları takip ediyordu. Yolda yığınla karşılaştıkları korkuluktan bir Rus Molotova idi bu.

Malko önceleri ona pek dikkat etmedi. Yola çıktıklarından beri yalnızca on kadar özel arabayla karşılaşmışlardı, ama kamyonlar yüzlerceydi. Her on kilometrede bir, arızalanıp yolun kenarına çekilmiş bir tanesine rastlıyorlardı.

Volkswagen'i takip eden daha yenice görünüyordu ve içinde üç adam vardı.

Sağ şerite girerken kamyon kornasını çaldı. Malko dikiz aynasından onun birkaç metre arkalarında olduğunu gördü. Yol kaygandı ve kar görüşü azaltıyordu. Malko yavaşlayıp iyice sağa yaklaşarak kamyonu yol verdi. Kamyon hemen hızlanıp onlarla aynı hizaya geldi. Ama geçip gideceği yerde aynı hızda kaldı. Malko Volkswagen'in birkaç santimetre yanındaki koca tekerleklerle bir göz attı. Samantha'nın ani çığılmasıyla bakışını tekrar yola çevirdi.

— Önüne dikkat et!

Önünde, sağ şeritte başka bir kamyon duruyordu. Malko ilk kamyonu sağdan geçmek için gaz pedalına dayandı. Ama kamyonun şoförü de hızlanarak onu sağda bırakmaya zorladı. Yaklaşık olarak saatte doksan kilometreyle gidiyorlardı. Duran araçla aralarında otuz metreden fazla yoktu. Kamyon soldan sıkıştırıyordu. Sağda ise derin bir hendek vardı... Malko bütün gücüyle frene asıldı. Samantha bağırdı ve Volkswagen hafifçe yana döndü. Araba onları sollamakta olan kamyonun arka tekerleklerine takılıp kalsa mahvolmuşlardı. Malko vitesi küçülttü. Duran kamyon sadece on metre ilerdeydi. Malko frene daha fazla basamazdı. Araba yanlamasına yola doğru savrulabilirdi.

Ezilmiş sac gürültüsü duyuldu. Arabanın

üç yolcusu öne doğru fırladı. Samantha alnını ön cama çarptı. Volkswagen kamyonun arkasına girmeden durdu. Çarpma çok şiddetli olmamıştı. Malko motoru durdurup indi.

Kaporta biraz ezilmişti ve araba çalışabilir durumdaydı. Malko kamyonun etrafında dolandı. Şoför yerinde kimse yoktu. Elini radyatörün üzerine koydu, soğuktu. Afallamış bir halde, tekrar Volkswagen'e bindi.

— Nedir bu olanlar? diye sordu Samantha.

Malko kafasını salladı.

— Bilmiyorum. Çok tuhaf.

Birinci kamyonun sürücüsünün kazaya yol açmak amacıyla kasıtlı davranmamış olması uzak bir olasılık gibi gözüküyordu...

Ama nedendi peki? Romen polisi ya da ajanlarının daha başka yöntemi yok muydu? Ordu ve milis kuvvetlerinden pekâlâ yararlanabilirlerdi.. Onlardan kurtulmak için neden yapay bir yöntemle başvurmuşlardı? Yoksa, Volkswagen'i kapitalist sembolü olarak gören bir şoförün işi miydi bu?

Samantha sapsarı kesilmişti.

— Bizi öldürmek istediler. Acele edelim. Bu yolda kendimi tehlikede hissediyorum.

Malko yeniden hareket etti. Yüz metre sonra yavaşlamak zorunda kaldı. Yolu ve tarlaları bir sis tabakası kaplamıştı. Otuz metre ilerside gözüküyordu. Farları yaktı. Pür dikkat kesilmişti. Dünyanın öbür ucundaki bu gizemli görünüm onu kaygılandırıyordu. Karpatlar'ın bu ıssız bucaksız yolunda başlarına her şey gelirdi de, kimsenin ruhu bile duymazdı.

Yarım saat boyunca kazasız belasız yol aldılar. Volkswagen yoğun sisin içinde saatte

yirmi kilometreyle güçlükle ilerliyordu. Zaman zaman farları son anda farkedilebilen bir kamyonla karşılaşıyorlardı. Tarlalar, giderek yerlerini sık bir ormana bırakıyordu. Kar durmuştu.

*
**

Malko aniden sisin içinden çıkan farların doğruca üzerine geldiğini gördü.   g d sel olarak kornasına bastı. Yoldan  ıkma korkusuyla direksiyonu kırmaya cesaret edemiyordu.

 zerindeki buz tabakasıyla, yol bir paten alanından farksızdı. Malko farlarını yakıp söndürerek aracı uyardı. K r bir canavar gibi bütün yolu işgal eden koca kütle yalnızca birkaç metre  nlerindeydi. Malko tüm gücüyle frene bastı. Samantha bir çığlık attı. Kamyon tam üstüne geldiği sırada, Volkswagen olduğu yerde dönmeye başladı.

Kamyonun soldan bindirmesiyle küçük araba sallandı ve burnu bir hendeğin içine girerek hareketsiz kaldı.

Sonra derin bir sessizlik oldu. Motor durmuştu. Malko bir omuz darbesiyle arabanın kapısını açtı.  ndiğinde bacakları hâlâ titriyordu. Sol taraf yamyassı olmuştu. Kamyonun kopardığı arka  amurluk meydan-da yoktu. Zamanında fren yapmamış olsa, kamyon onlara  nden çarpacak ve     de pestil gibi ezilecekti.

Malko bu sefer kazanın istenerek yapıldığından emindi. Kamyon kasten üzerlerine dalmıştı ve bu aynı kamyondu. Kırmızı boyalı tamponları hemen tanı mıştı. Karpatlar'ın bu ıssız yolunda onları "gizlice"  ld rmeye

 alışan kim olabilirdi?

Malko, yolda hâlâ yanlamasına duran Volkswagen'e bindi ve kontağı açtı. Motor, mucize kabilinden hırladı ve araba hareket etti. Krizantem 'm beti benzi atmıştı. Tek başına, bir Romen alayı ile çarpışabilir di. Ama bu karmaşık olaylar dizisi midesini bulandı-rıyordu...

Malko hareket ettiği anda Samantha öfkeyle gürledi.

— Peki, ama kim bu adam? Bu kez, bizi öldürmek istedi.

Issız bir yolda bir "kaza"... Bu işte gizli ajanların parmağı vardı. Ama onları bir avuç muhafızla durdurmak varken neden bu yola başvurmuşlardı?

— Bunu ben de bilmek isterdim, dedi Malko.

— Geliyoruz, dedi birden Samantha.

Sisin içinde bir tabela g z km ştı: S -NA A.

*
**

D rb nde beliren gölge, Karpatlar'ın bu ıssız köşesi için beklenmedik bir nesneydi. Bu, bir Rolls Royce'un park ettiği hangardan dışarı taşan radyatör kafesiydi.

Malko dürbünü indirdi. Bir makineli ile birkaç el bombası alıp gözetlediği bayırın bitimindeki yapılara kadar gidebilmek için yanıp tutuşuyordu.

     plakasını eşsiz hafızasına kaydettiği bu Rolls-Royce'u en son şatosunda g rm ştı. Albay Boris Okolov, Alexandra ile arabanın sahibi Georges Borsch'u onunla kaçırmıştı.

Samantha arkasında mırıldandı.

— Mutlaka oradadır.

Kontes'in intikamdan başka bir şey düşündüğü yoktu. Tek isteği, kendisini aldatan KGB albayı ile hesaplaşmıştı.

Malko pantolonundaki karları silkeledi. Krizantem, dar yolda bıraktıkları Volkswagen' de kalmıştı. Braşov yolu üzerinde küçük bir kasaba olan Sinaia'nın çıkışındaki bir çam ormanında bulunuyorlardı.

Malko artık Bayan Nagel'in verdiği bilgilerin doğruluğundan tamamen emindi. Boris Okolov, yüz metre kadar aşağıda bulunan Tıp Enstitüsü'nde gizleniyordu.

Bir çitle birbirinden ayrılmış tek katlı iki yapı bulunuyordu. Birinci yapı, enstitünün "resmi" kısmı olmalıydı. Çünkü yol üstündeki girişinden girip çıkan bir yığın insan vardı. Buna karşın, ikincisi alabildiğine ıssızdı.

Ama, bir hastane için yadırgatıcı bir ayrıntı vardı: Çatının üstündeki yüksek telsiz anteni.

— Görüşüne bakılırsa girmekte pek zorlanmayacağız, diye belirtti Samantha. Bu akşam gidebiliriz oraya.

— Bakın, dedi Malko elini yapıya doğru uzatarak.

Yapının çevresindeki karlı arazinin üstünde, yakından farkedilmesi mümkün olmayan paralel çizgi izleri vardı. Çizgilerin arasında elli santimlik kadar boşluklar bulunuyordu.

— Bu mutlaka ses saptayan bir tertibattır, diye açıkladı Malko. Bu yapının çervesi, bir kontrol cihazına bağlı ve yere gömülmüş tellerle çevrili. Bu sistem sayesinde dikenli tellere ve gözetleme kulelerine ihtiyaçları kalmıyor. Birisi araziye girmeye kalkıştığında, teller topraktaki titreşimleri kontrol cihazına

iletiyor. Enfraruj dürbünlü silahları olduğundan on metre bile yaklaşamıyorsunuz. Gözün gözü görmediği bir siste bile durum farketmiyor...

Samantha'nın ağzı açık kaldı. Gri gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu.

— Buraya boşuna gelmedik. Siz korkuyorsanız, ben tek başıma giderim.

— Korkmuyorum, kendimizi aslanın ağzına atmamaya çalışıyorum. Okolov'un bize tuzak kurduğuna giderek daha çok inanmaya başlıyorum.

— Kamyon onun işi mi?

— Hayır. Başka bir şey var.

Samantha omuzlarını silk ti.

— Postumu orada bırakmak zorunda kalsam bile gidip bulacağım onu.

Konuştukları sırada, ilk yapıdan bir hemşire çıkarak oradaki çite giden yola saptı, cebinden çıkarttığı bir anahtarla kapıyı açtıktan sonra yasaklanmış yapıya girdi.

Samantha'nın gözlerinde bir zafer ışığı parıldadı.

— Biz de onun gibi yaparız, dedi. Bizi durdurmaya kalkışanın vay haline. O ihtiyar alçağın gözlerindeki korkuyu görmek isterim.

Malko'nun onu dinlediği yoktu. Tuzak neredeydi? Onun gibi bir Amerikan ajanının böyle bir gizli üssü görmeyi başarabilmesi bile olağanüstü bir şeydi. Acaba ne zaman engel olacaklardı onlara? RoUs Royce'un görünebilir bir yerde olması da çok tuhaftı. Sanki aradığı adamın orada bulunduğunu pna açıklamak istemişlerdi. Boris Okolov'un becerikliliği ve gözüpekliği düşünülürse bütün bunlar oldukça tuhaftı...

Üstelik kaygı vericiydi de.

Albay Okolov'un gizli üssünü basmak bir çılgınlıktı. Bununla birlikte, hiçbir şey elde edemeden tekrar yola çıkamazlardı. İçeri sızmaları, ancak dört saat daha bekleyip hava karardıktan sonra mümkün olabilirdi.

Bulundukları tepeden ayrılacakları sırada, Malko yapıdan çıkan bir yüksek gerilim hattını farketti. İki elektrik teli yolu izleyerek dağın içlerine uzanıyordu.

Albay Okolov'un yardım istemesini engelliyip savunma cihazlarını tahrip etmeleri bile iyi bir sonuç sayılırdı. Krizantem'in küçük cephaneliği sayesinde savaşabilirlerdi. Ama, Sinaia'dan çıkabilmek için yalnızca iki yol bulunuyordu. Ve bunlardan birisi doğrucu kuzeye, Rusya'ya gidiyordu.

Albay Okolov sığınağını iyi seçmişti.

— Bu yüksek gerilim hattının nereye gittiğini öğrenmemiz lazım, dedi Malko. Baskından önce onu havaya uçurabilirsek, şansımız az da olsa artar.

Samantha, Malko'nun işaret ettiği yöne baktı.

— Bu iyi fikir. Gidip bakalım.

Tepeden inip yeniden arabaya bindiler. Birkaç dakika sonra enstitünün önünden geçiyorlardı. Yüksek gerilim hattı, çamların arasından kıvrılarak giden yolun hemen yanından geçiyordu.

Yarım saat boyunca karla kaplı kaim tellerden başka bir şey görmeden, oldukça yavaş bir tempoda yol aldılar. Sonunda, yolun kenarında beton bir yapı gözüktü. Teller yapının içinde kaybolurken, dağın öbür yamacından gelen daha büyükleri diğer

tarafından içeri giriyordu.

— Bir transformatör bu, dedi Malko. Eğer bunu havaya uçurabilirsek uzunca bir süre elektriksiz kalırlar...

— Bir saat kaybımız olacak, diye ileri sürdü Samantha. Bir direği dinamitlemek daha kolay olurdu.

— Transformatörü uçurmak en iyisi. Onarımı günlerce sürer. Bu da bize haydi haydi yeter.

Arabayı döndürüp harekete hazır halde bıraktılar. Malko ile Krizantem inip transformatörün çevresinde dolaştılar. Tek bir canlı bile yoktu.

İki adam tekrar arabaya binip hareket ettiler. Biraz aşağıda Malko geldikleri yoldan ayırbir yol gördü. O da Sinaia'ya gidiyordu. O yola saptı. Böylece transformatörü onarmaya gelecek teknisyenlerle karşılaşmayacaklardı.

XII. BÖLÜM

Alexandra aniden başını kaldırdı. Okolov' un içeri girdiğini duymamıştı. Albayın yüzü asıktı, ama gözlerinin içi gülüyordu.

—Oradalar, dedi.

Alexandra kalbinin dışarı fırlayacağını sandı. Demek Malko onu almaya gelmişti. İçini bir sevinç dalgası kapladıysa da Albay Okolov'un bakışları karşısında fazla sürmedi. Ondan korkuyordu. Ölesiye bir korkuydu bu. Ama ona ilgi duymaktan da bir türlü kendini alamıyordu. Utanç duyuyordu bu duygusundan, özellikle olan bitenlerden sonra. Georges Borsch'un elinden kurtardıktan sonra albay ona son derece nazik davranmıştı. Rolls Royce'la Macaristan ve Çekeslovakya'dan geçerek Romanya'ya varmışlardı. İngiliz yanında dört sivil onları siyah bir Tatra'nın içinden izliyordu. Alexandra onu ancak, yolda yemek için mola verdiklerinde görebiliyordu.

Okolov her akşam ona:

—Tek oda mı istersiniz çift mi? diye sormuştu.

Alexandra neşeli bir ses tonuyla cevap vermek için kendini zorlamıştı. Tamamen Rusun boyunduruğu altındaydı. Bununla birlikte, Rus hiçbir zaman ısrar etmemişti. Genç kadın, albay kendisine baktığında umutsuzca bir heyecan duyuyordu.

Bu bir hafta sürdü. Sinaia'nın en büyük otellerinden birinde ayrı ayrı odalarda kalıyorlardı. Alexandra bazen bütün gün

boyunca Rusu görmüyordu. Ya odasında kalıyor, ya da çamların arasında dolaşıyordu. Yanında her zaman iki sivil bulunuyordu. Boris Okolov onu ilk akşam uyarmıştı.

— Kaçmaya çalışma. Yoksa senin için iyi olmaz.

Bu olaydan sonra Rus hep son derece nazik davranmıştı.

Hatta bir akşam bir şişe şampanya bile bulmuştu. Bir kemancı gelip yanlarında çalmış, Okolov öpmek için Alexandra'nın elini tutmuştu.

Alexandra, Sinaia'daki bu otelde kendisini neredeyse tatilde hissediyordu. Tek şikâyeti sürekli gözetim altında olması ve dış dünyayla ilişkisinin kesilmesi idi. Okolov bir gün öğle yemeğinde ona aldığı haberi söyleyinceye kadar canı pek sıkılmamıştı.

— Şu sıralar Budapeşte'deler. Üç dört gün sonra burada olurlar.

Alexandra'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

— Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz ki?

Rus alaylı alaylı sırtıtmıştı:

— Onlar profesyonel, yavrum. Ve Kontes Adler çok acımasızdır. Sanırım benden nefret ediyor...

Alexandra öfkeden dudaklarını ısırılmıştı.

— Demek onunla beraber...

— Bir önerim var yavrum, demişti birden Boris Okolov.

Alexandra pencereden çamlara bakıyordu. Rus gözlerini Alexandra'dan ayırmadan ağır ağır konuşuyordu.

— Prens üç gün sonra burada olur. Eğer istersen. Yoksa başına geleceklerden habersiz ölür. Onu Romenlere bırakırım.

:*- Ne istiyorsunuz?

—Sana söyleyeceklerim bir sırdır yavrum, diye başlamıştı Okolov...

Dört gün geçip gitmişti. Alexandra'nın, hayatından silip atmaya istediği dört gün. Ama yine de Boris Okolov'dan bir türlü nefret edemiyordu. Kendisini bu serüvene sürüklediği için Malko'ya kızıyordu. Bütün bu olanlar hep onun hatası yüzündendi.

*

**

Ve şimdi Malko onun birkaç yüz metre yakınında bulunuyordu.

—Nerede o?

—Sinaia'da. Benim enstitüde olduğumu sanıyor. Bilmem gittiler mi oraya.

Alexandra birden onun yüzünün solgunlaştığını, çene kemiklerinin kasıldığını, gözlerinin bulanıklaştığını far ketti.

—Rahatsız mısınız? Albay zorlukla gülümsedi.

—Hayır. Çok güzelsin.

Acısını ilk kez belli ediyordu. Ama Alexandra onun çok acı çektiğini biliyordu. Bir gece uyandığında onu yatakta oturmuş, iki elini karnının üstünde tutarak derin derin solur bir durumda görünce çok şaşırılmıştı.

Rus, onun uyandığını farkeder farketmez, acısını yenebileceğini kanıtlamak için genç kadının üzerine atılmıştı. Alexandra kendinde karşı koyacak cesareti bulamamıştı.

—Ne yapacaksınız? diye sordu Alexandra.

—Gerekeni.

Bakışları karşılaştı. Alexandra, onun kendine hem çok yakın hem de çok uzak olduğunu düşündü. Karpatlar'daki bu dört günü hiç

unutamayacaktı.

— Teşekkür ederim, dedi genç kadın alçak sesle.

Rus hafifçe omuzlarını silkerek odadan çıktı. Enstitüye dönüyordu.

*

**

Duyulan yalnızca, elektrik depolayan kondansatörlerin gürültüsüydü. Kısa aralıklarla tekrarlanan belirgin şaklamalar, bir fotoğraf stüdyosunda duyulabilecek seslerden farksızdı ve hiç de korku verice değildi.

Georges Borsch yine de korkudan geberiyordu. Bu kez ne Doktor Vibescu'nun korkunç aygıtına bağlanmıştı ne de sıçan kafesine kapatılmıştı. Aksine, beyaz badanalı geniş tertemiz bir odada bulunuyordu. Kaygı verici tek taraf, odanın yarısını işgal eden, elektronik dev tıp cihazıydı.

İngilizin onun nasıl kullanıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir radyoloji cihazına benzetiyordu onu, ama yine de emin değildi.

Ayağa kalktı. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu. İşkenceciler onu 6,5 G'de dönmekte olan aygıtta on bir gün değil, yalnızca birkaç saat bırakmışlardı. Ama bu ona aylar gibi gelmişti. Başlangıçta, Albay Okolov ona yüksek çekimin dokularda yapay bir yaşlanmaya yol açtığını, serbest bırakıldığında Gedeon'un bir ihtiyardan farksız olacağını söylemişti. İngiliz buna inanmaya başlıyordu. Hareketleri yavaşlamıştı. Başı dayanılmaz şekilde ağrıyor ve burnu kanıyordu. Bazen gözlerinde şiddetli sancılar oluşuyor, en küçük bir ışık bile dayanılmaz oluyordu.

Kelepçelerinden madeni bir halkaya bağ-

lanmıştı ve tamamen güçsüzdü. Onu kaygılandıran bir şey vardı. Bağırmaaya çalıştığında, duvarlar sanki ses geçirmez bir maddeden yapılmışcasına, boşuk ve tuhaf bir ses aksettirmiş ti. Georges Borsch havalandırmanın tavandaki demir parmaklıklı bir açıklıktan sağlandığını gördü. Kaygıyla karmaşık cihazın ne işe yaradığını bulmaya çalıştı. Odada bir de ameliyat masasına benzeyen bir masa vardı. Birden kapının kilidi döndü ve iriyarı gövdesiyle Boris Okolov eşikte gözüksü. Elinde siyah bir deri çanta vardı.

— Özü dilerim yavrum, biraz geciktim, dedi sevecenlikle.

Peşinden Doktor Vibescu ile katile benzeyen beyaz gömlekle iki adam içeri girdi.

Borsch'a yaklaşıp onu çözdüler. Boris Okolov gülererek güven verdi.

— Soyun yavrum... diye sakın sakın emretti.

Georges Borsch sinirli ve kaygılı bir tavırla bu emre uydu. Soluk teninden ve yağ birikintilerinden utanıyordu. "Rus eleştirici bir gözle onu inceliyordu.

— Spor yapmalıydım yavrum...

İnsan onları bir tenis kortunun soyunma odasındaki iki eski dost sanırdı.

— Onun üstüne uzan...

Rus masayı gösteriyordu.

Georges Borsch'un vücudunu bir korku dalgası kapladı. Daha ne yapacaklar bana? diye düşündü umutsuzca. İki hastabakıcı masanın üstüne yatmasına yardım ettikten sonra onu deri kayışlarla sıkıcı bağladılar. Georges Borsch, madeni masayla temas edince ürperdi ve gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar

açtığında Albay Okolov'un üzerine eğildiğini gördü. Rusun yüzü ciddileşmişti. Hastabakıcılarla Doktor Vibescu ortadan kayboldular. Kondansatörlerin tıktıkları birden arttı.

— Ne yapacaksınız bana?

Boris Okolov başını salladı.

— Korkmamalısın. Kobalt bombasını biliyor musun sen?

Georges Borsch umutsuzca tıpla ilgili anılarını tazelemeye çalıştı. Kobalt bombalarından söz edildiğini duymuştu. Bunun tehlikeli bir şey olduğunu biliyordu, ama hepsi buydu.

— Bu bir kobalt bombası mı? diye sordu.

— Evet. Sana bunun nasıl çalıştığını anlatacağım. Bunun içinde radyoaktif kobalt var. Kurşun bir kılıfın içinde. Işın tedavisi yapılacağı zaman, kılıfta minicik bir delik açılır ve... vücudun kanserli hücrelerini yok edecek Gamma ışınlarının bombardımanına uğrar. Normalde, tedavi birkaç dakika sürer. Eğer radyoaktif kobalt ışınlarının önünde uzun süre kalınırsa, ya ölünür ya da çok ciddi rahatsızlıklar duyulur...

Boris Okolov yüksek bir taburede oturuyordu ve çok rahatlamış görünüyordu. Önünde, üstünde rengârenk göstergeler ve tuşlar bulunan bir kumanda tablosu vardı. Rus eğilip içlerinden birisinin üstüne bastı.

Aynı anda kırmızı ve yeşil göstergeler yanıp sönmeye başladı.

— İşte başlıyor, diye açıkladı Rus. Ama sakın korkma, önceleri hiçbir şey hissetmeye ceksin.

Kondansatörlerin tıktırısının yerini cihazdan gelen bir uğultu aldı. Georges Borsch

dehşet içinde, midesine bir silah gibi doğrultulmuş şeye baktı. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu. Kıpırdamak istedi, ama kayışlar buna engel oldu.

Albay Okolov üzerine eğildi ve kolundaki saate baktı.

—Üç dakikadan beri ışınlamadasın, dedi yavaşça. Herhangi bir hastanede olsaydın, ışınlama durdurulur, sen de giyinir giderdin...

Dehşetten dili tutulan Georges Borsch cevap vermedi. Okolov'un siyah gözlerinde artık hiçbir ifade okunmuyordu.

—Ama işte, diye devam etti, bir hastanede değilsin. Emirlerime itaat eden Doktor Vibescu'nun yerinde bulunuyorsunuz. Bombayı üç saat boyunca çalıştırması için emir verdim. Bu kadarı yeter.

Albay İngilizin söylediklerini iyice anlayabilmesi için bir an sustuktan sonra devam etti:

—Olacakları açıklıyorum. Üç saat sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin. Belki uzun süre masanın üstünde yatmaktan yorulacaksın: Ama bir hafta sonra kasmalar başlayacak. Neden diye sormak gereksiz. Kobalt yüzünden. Aynı zamanda iştahını kaybedeceksin. İç kanamalar başlayacak. Belki saçların dökülecek, ama bu kesin değil. Felç olma olasılığı da var. Ama, ilkbahardan önce öleceğin kesin. Kimse seni kurtaramaz. İstersen kendini tedavi ettirebilirsin, İngiltere'de olacaksın çünkü. Yemin ediyorum, üç saat sonra Bükreş'ten gidebilirsin.

Georges Borsch kurumuş ağzını ıslatmaya çalıştı. Rus bir kez daha blöf yapıyordu. Ama bombayı çalıştıran motorun uğultusu devam ediyordu. Doğru olamazdı bu...

—Siz bir canavarsınız, dedi Gedeon.

Boris Okolov kafasını salladı.

—Hayır, acelem var.

Georges Borsch, korku ve hayranlıkla Rusa baktı. Şu an onun gerçeği söylediğinden emindi. Rusun gözleri yalan söylemiyordu. Bu acısız, gürültüsüz işkence iğrenç bir şeydi.

Rusun saatine baktı. On dakika olmuştu bile. Zaman nasıl da hızlı geçiyordu! Ölümünü düşünmeye çalıştı, ama beceremedi. Okolov'a bir saat sonraki durumunu sorabilmek için yap- nıp tutuşuyordu.

Albay sanki onun aklından geçenleri okumuşcasına kibarca açıkladı:

—Bir saat sonra ne halde olacağını bilmek ister misin? Yemin ederim, ben de bilmiyorum bunu. Belki de yaşamın boyu hep hasta kalırsın. Biliyorsun doktor değilim ben. Sahi, bir şey biliyorum! Bir saat sonra bütünüyle iktidarsız olacaksın. Ama buna aldırmazsın değil mi?

Gedeon'un kafası karmakarışık. Şimdiye dek böyle bir işkenceden söz edildiğini duymamıştı. Kokusuz, renksiz, acısız ve öldürücü. Kaderini kendisi belirleyecekti... Gerçek hangisiydi? İdam mangasının önünde kendisini çok daha rahat hissederdi. Birden, yaşamak, Londra'yı tekrar görmek, sevişmek için çılgınca bir arzu hissettiğini farketti. Alexandra'nın vücudu aklına geldi ve dudak- larını ısırdı. Şimdi böyle şeyler düşünmenin sırası değildi.

—Ne istiyorsunuz benden?

—Çok şey değil, dedi Boris Okolov. Çantasını açıp içinden iki cisim çıkardı. Daktiloya çekilmiş bir metin ile bir ıstampa.

Albay kâğıt tomarını İngilizin burnuna dayadı.

— Bu senin itirafın. Gerçek adın, şeflerinin adları, Poreski ile olan ilişkilerinin açıklanması, onun sana söylediği her şey. Hepsi yazılı burada. Senden kolay bir şey istiyorum. Her sayfamın altını imzalayacak ve sol işaret parmağını bastıracaksın...

Georges Borsch artık dayanamıyordu.

— Bana gerçekten ışın bombardımanına tutulduğumu kanıtlayabilir misiniz? diye sordu.

Boris Okolov kafasını salladı.

— Beni çocuk yerine koyuyorsun...

Rus ayağa kalkıp bir masamın üstündeki siyah bir kutuyu alıp İngilizin önüne koydu.

— Geiger sayacını biliyor musun?

Biliyordu. Zaten bu kara kutunun bir tarafında yazıyordu. Boris Okolov kutuyu Gedeon'un midesinin üstüne koydu ve bir düğmeye bastı. Aynı anda kutudan şiddetli bir çatırtı çıktı ve ibre kadranın sağma kaydı.

— Hoşnut oldun mu?

Uzaklardan gelen bir patlama sesi Georges Borsch'u susturdu. Bir an umutlandı. Yoksa kendisini kurtarmaya mı gelmişlerdi? Ama majestelerinin paraşütçülerinin Karpatlar'm bu ıssız yerine inebileceklerine aklı kesmiyordu.

— Nedir bu? diye sordu.

Okolov omuzlarını silkerek kafasını salladı.

— Patlayıcı maddeyle ağaçları havaya uçuruyorlar. Evet, durdurayım mı?

Gedeon gözlerini kapadı.

— Evet.

XIII. BÖLÜM

Krizantem fitili ateşleyip koşarak uzaklaştı. Romanya'ya girişlerinden beri yanında gezdirdiği patlayıcıları kullanabilmiş olmaktan memnundu. Ona kadar saydıktan sonra kendini karın üstüne attı. Yerleştirdiği bomba telleri kopartıp transformatörün büyük bir kısmını havaya uçuracaktı. Altı saniye daha saydı. Tam kaygılanmaya başlıyordu ki, çamların arkasında bir kar bulutu yükseldi. Ardından da kulakları sağır edici bir patlama duyuldu. Krizantem hemen ayağa kalkıp yola doğru koşmaya başladı. Malko ile Samantha arabada bekliyorlardı. Şimdi artık Romenlerin elektrikleri ve büyük bir olasılıkla telefonları da kesilmişti... En azından telsizleri kullanılamayacak durumdaydı.

Samantha'nın süet ceketinin altında bir makineli tüfek vardı. Kalpağıyla ikinci dünya savaşındaki partizanlara benziyordu. Malko'nun üstü el bombalarıyla doluydu ve yassı tabancasını kemerine sokmuştu. Artık onu kullanmaya kesinkes kararlıydı. Alexandra mutlaka Albay Okolov'un olduğu yerde bulunuyordu! Ama Romenlerin, oraya kadar gelebilmelerine nasıl izin verdiklerini bir türlü aklı almıyordu. Bu esrar, ancak albayı bulduklarında aydınlanabilecekti.

Krizantem üstü başı kar içinde gelip Malko'nun yamndaki koltuğa oturdu. Malko hemen hareket etti. Volkswagen'i bir Ferrari gibi kullanıyordu. Yolda kimseyle karşılaşma-

dılar. Malko ancak yarım saat sonra yavaşladı. Enstitünün demir parmaklıklı kapısı yüz metre ilerdeydi.

Malko bir an önce Alexandra'yı bulabilmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Arabadan ilk önce Malko indi ve hemen enstitünün girişine koştu. Avlu ıssızdı.

Sonra koridora daldı ve bütün kapıları açarak koşmaya başladı. Yoksul görümlü odaların bazıları boştu, bazılarında ise yaşlı insanlar barınıyorlardı.

Koridorun sonuna ulaştıklarında, merdivenlerin başında bir hemşire belirdi ve elinde makinelisiyle bir odadan çıkan Krizantem'i görünce çığlığı bastı. Elko bir hamlede silahının namlusunu kızın karnına dayadı.

—Tek kelime edersen karnını kurşunla doldururum...

Elko bunu Türkçe söylemişti, ama kız korkudan olduğu yere çakılmıştı.

—Albay Okolov nerede? diye sordu Malko Romence.

Kız yutkundu.

—Öyle birisini tanımıyorum. Ne istiyorsunuz? Polis misiniz? Burada yaşlılardan başka kimse yok.

—Ya yukarıda?

—Yukarıda da...

Krizantem namluyu biraz daha itti ve kız bir çığlık attı.

Malko'nun kafası allak bullak olmuştu. Kız doğruyu söylüyor gibiydi. Gerçekten de bir huzurevinde bulunuyorlardı.

—Ne yapılıyor burada? diye sordu Malko.

—Yaşlılar yeni yöntemlerle tedavi ediliyorlar.

—Sorumlu kişi kim?

—Doktor Vibescu.

—Öteki binada ne var?

—Orası araştırma laboratuvarı ve kanser tedavi merkezi. Ama yönetici olmayanların girmesi yasak. Kapı kilitli.

—Anahtarınız var mı?

—Dipteki odada.

—Bizi oraya götürün.

Krizantem kızı kolundan sürüklemeye başlamıştı bile. Anahtarı aldıktan sonra ortadaki demir parmaklıklı kapının önüne geldiler. Kız anahtarı kilide sokarken titriyordu.

—Oraya gitmeye hakkım yok,, diye sızlandı. Gelmeden önce neden Doktor Vibescu'ya telefon etmediniz? Size seve seve yardım ederdi.

Kapı açılır açılmaz içeriye daldılar. Orada da boş odalar ve konferans salonları bulunuyordu. Ama koridorun sonunda bodruma inen bir merdiven vardı.

—Bu nereye gidiyor? diye sordu Malko.

—Laboratuvara, dedi kız.

Malko altın renkli gözlerini hemşirenin şaşkın gözlerine dikti.

—İşinizin başına dönebilirsiniz. Bizi gördüğünüzü kimseye söylemeyin.

Dehşet içindeki kız koşarak koridorda uzaklaştı. Malko peşindeki Samantha ve Krizantem ile birlikte bodruma inen merdivenlere yöneldi. Işıklar yanmadığından cep lambasını yaktı. Patlayıcı madde görevini yapmıştı. Birden, sıçanların kokusu genzini yaktı. Yüreği daralarak karanlıkta ilerledi. Acaba neyle karşılaşacaktı?

İlk açtığı kapının arkasında sıçanlar vardı. Etiketlenmiş kafeslerde yüzlercesi kaynaşıyordu. Ama başka kimse yoktu.

İkinci oda, soğuğa karşın iğrenç bir kokunun duyulduğu bir otopsi laboratuvarıydı. Oradan yine bir boş oda dizisine geçiliyordu. Malko umudunu kesmek üzereyken koridorun diğer tarafındaki bir kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir adam gözüktü. Silahları farketmeden asık bir yüzle Malko'ya doğru ilerledi.

— Ben Doktor Vibescu, dedi. Kimsiniz ve burada ne yapıyorsunuz? Bir devlet hastane sinde bulunuyorsunuz.

Malko adamın beyaz önlüğüne yapıştı.

— Ben de Prens Malko Linge. Bana otuz saniyeye kadar Albay Okolov'un nerede olduğunu söylemezseniz doğduğunuza pişman olursunuz...

— Albay Okolov mu?

Romen heyecanlanmadan Malko'ya baktı.

— Az önce gitti. Bugün gelmeyecek, ama yarın burada olur... Ondan ne istiyordunuz?

— Bulmak istiyorum onu. Alıkoyduğu iki kişiyi de.

Malko birden, üstünde bir kurukafa resmi bulunan kapıyı far ketti.

— Nedir bu?

— Bilimsel araştırma tesisatı.

— Açın.

— Anahtarım yok.

— Kimde var?

— Enstitünün başhekiminde. Bugün burada değil.

Krizantem makinelesinin namlusunu kilide dayadı ve tetiğe dayandı. Kilit paramparça oldu ve kapı aralandı.

Doktor Vibescu'nun beti benzi attı ve kapının önüne geçti.

— Buna hakkınız yok. Kim oluyorsunuz siz?

— Kafanıza bir kurşun sıkmaya da hakkım yok, dedi Malko. Ama yine de yapacağım bunu.

Bu kararlı tavır karşısında Doktor Vibescu homurdanarak geri çekildi.

— İçerde son derece tehlikeli radyoaktif madde var, dedi.

Malko kapıyı tamamen açtı. Oda karanlıktı. Cep lambasını içerde gezdirince önce yalnız dev cihazları gördü.

Sonra da üzerine çıplak bir adamın bağlandığı ameliyat masasını far ketti. Adam gözleri kapalı, kıpırdamadan yatıyordu. Malko yaklaşp lambasını adamın yüzüne tuttu. Beriki ışığa tepki gösterdi ve gözlerini açtı.

Malko'nun Georges Borsch'u tanıması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti.

İngiliz bir hayaletten farksızdı. Yüzü birkaç günde yirmi yaş birden ihtiyarlamıştı. Gözlerinin altında iri torbalar oluşmuştu ve rengi sapsarıydı. Malko'yu tanımış gibi gözükmeydi, ama kafasını çevirince Doktor Vibescu'yu far ketti.

Aynı anda da haykırdı.

— Bu herif katil!

Romen geriye doğru bir hamle yaptığında Samantha'nın makinelişiyle burun buruna geldi.

— Burada kalın doktor, dedi sertçe, daha size ihtiyacımız var...

Malko, Georges Borsch'u ameliyat masasına bağlayan kayışları çözdü. İngiliz sendeleye-

*

rek ayağa kalktı.

*

** Georges Borsch kesik

kesik sözcükler mırıldanıyordu. İsterik bir sesle bağırdı:

— Kaçıp kurtarın kendinizi, kalmayın burada, öleceksiniz...

Malko bir şey anlamadan çıplak odaya baktı. Elektronik cihaz suskundu. Doktor Vibescu'ya döndü. Romenin rengi yeşile dönmüştü. Alnından iri ter damlaları süzülüyordu.

— Ne demek istediğini anlamıyorum. Tanımıyorum onu.

Georges Borsch haykırmaya devam ediyordu.

— Bana o işkence etti, bir canavar, bir katil bu herif.

İngiliz hıçkırdı.

— Kobalt... Öleceğim.

Malko dev cihazı gördü ve durumu hemen kavradı. Tabancasını Doktor Vibescu'ya çevirdi.

— Bu bir kobalt bombası mı?

Romen doktor cevap vermedi.

Georges Borsch kesik kesik hıçkırıyordu.

— Mahvoldum. Beni buraya bağladıkları saatler oldu.

— Ölmeyeceksiniz, dedi Malko. Tedavi edileceksiniz.

— Konuştum, diye birden köpürdü İngiliz. Ölmek için her şeyi söyledim. İmzaladım.

İngiliz birden Samantha'nın üstüne atılıp tüfeğini aldı Malko ona engel olma fırsatını bulamadı. Uri birkaç kez takırdadı. Doktor Vibescu ağzı açık sendeledi. Georges Borsch

doktor düşene kadar ateş etmeye devam etti.

Sonra Malko'ya döndü.

— Size verilecek bir haberim var, dedi. Sizi manastırın solundan çıkan yolun sonundaki köşkünde bekliyor. Aşağı yukarı bir mil ötede.

— Kim, o?

— Albay Okolov. Malko güçlük sorabildi.

— Ya Alexandra.

Georges Borsch'un yüzünde tuhaf bir sırıtma okundu. En azından acı çeken yalnız kendisi değildi.

Ama onun için artık hiçbir şey yapılamazdı. Makineliyi kendine doğru çevirdi ve namluyu göğsüne, kalbinin üzerine dayadı.

— Haydi gidin, dedi. Öldürün onu.

Tetiğe asıldı ve tüfek takırdadı. Georges Brosch, kurşunları yer yemez kanlar içinde yere yığıldı. Makineli tüfek yere düştü ve şarjörde kalan son iki kurşun duvara saplandı. Acı bir barut kokusu duyuldu. Malko'nun kulakları patlamaların etkisiyle hâlâ uğuldu-yordu. Georges Borsch son nefesini vermek üzereydi. Gözleri açıktı ve elleri göğsünün üstüne kenetlenmişti. Malko'nun elini tutup sıktı.

— Ölmek istemiyorum, diye mırıldandı.

Bakışları birden karardı.

XIV. BÖLÜM

Çamlar, karlı dar yolun iki kenarında iki karanlık duvar oluşturmuyorlardı. Sinaia bir kilometre daha aşağıda kalıyordu. Malko yanılmış olamazdı. Manastarın solundan yukarı çıkan tek bir yol vardı.

Ama bu dolambaçlı yolda ilerledikçe endişesi de artıyordu. Albay Okolov onları bekliyordu. Aslında yapılacak en akıllı iş, tehlikenin kucağına atılmaktansa geri dönüp bu ülkeden kaçmaya çalışmak olmalıydı. Ama bunu ne Malko düşünmüştü, ne de Samantha.

Birden, Volkswagen'in yüz metre önünde bir karaltı belirdi. Koca sakallı, çizmeli eski giyimli bir adamdı bu. Malko frene basmak zorunda kalınca Volkswagen yolda yan döndü. Kara bir kaftana sarınmış adam merakla onlara bakıyordu.

Malko ona bir şey sormadan yoluna devam etti. O köylüden Albay Boris Okolov hakkında bilgi alamazlardı. Kısa bir süre sonra yokuşun dikliği arttı ve Volkswagen zorlanmaya başladı. Malko sonuna kadar gaz pedalına dayandı.

Daracık bir dönemeci döndükten sonra yolun ortasında duran iki karaltıyı son anda farkedebildi. Kasketli iki asker makineli tüfeklerini arabanın üzerine doğrultmuşlardı. Malko hızlanmak istedi, ama araba patinaj yaparak yan döndü. Krizantem Astra'sını hazır etmişti bile. Malko tüfeklerin namlularının yukarı kalktığını gördü. Karşı koymanın

sırası değildi. Askerler isteseler Volkswagen'i on kez tarayabilirlerdi. Malko Beretta'sını çıkaran Samantha'yı uyardı.

— Hiçbir şey yapmayın, öldürürler bizi. Sakince motoru durdurdu ve ağır hareketlerle arabadan indi.

İki asker ilerlediler. Birisi Malko'ya Almanca olarak seslendi.

— Beni izleyin, sayın albay sizi bekliyor. Ama yalnız siz.

Malko içeriye doğru eğildi:

— Burada kaim!

Malko dar bir patıkaya sapan askerin peşine takıldı. Şimdi kendini çok sakın hissediyordu. Onu kendi ayağına getirmek için her şeyi albayın tezgâhladığını artık biliyordu.

Demekki, onu öldürmek istemiyordu.

Kemerindeki tabancası boş yere ağırlık yapıyordu. Arkasındaki askerin parmağı tüfeğinin tetiği üzerindeydi. Okolov oyunu istediği gibi oynuyordu. Alexandra'ya ne yapmıştı?

Tek kelime konuşmadan on dakika kadar yürüdüler. İki adamın tabanlarının altında çatırdayan kar sesinden başka hiç ses duyulmuyordu.

Birden, çamların arasından bir bina gözüktü. Damından karla kaplı yüksek bir antenin yükseldiği beton bir yapıydı.

İki subay gelip Malko'nun önünde durdular. Tek söz etmeden ustaca üstünü aradılar. Birisi yassı tabancasını alıp inceledikten sonra cebine koydu. Sonra Romence kendisini izlemesini söyledi. Küçük bir holden geçip bir koridora saptılar. Subay bir kapının önünde durup vurarak açtıktan sonra girmesi için

Malko'ya yol verdi.

* **

Malko önce yalnızca Alexandra'yı gördü. Oda karanlıktı ve bir lambadan vuran ışık yalnızca Alexandra'yı aydınlatıyordu. Genç kadın bir sandalyede oturuyordu. Gri bir kazak giymişti. Pantolonluydu ve ayağında çizmeleri vardı. Makyajı yoktu ve sarı saçlarını topuz yapmıştı. Gözlerini Malko'ya dikti, sigarasından sinirli sinirli bir nefes çekti ve bir şey söylemeden onun kollarına atıldı. Odamn ortasında sarmaş dolaş oldular.

— Otur yavrum.

Malko, Albay Okolov'un aksanlı konuşmasıyla ir kildi. Dönünce Rusu farkettil. Okolov bir koltuğa oturmuştu. Üzerinde ipekli, bordo bir robdöşambr vardı. Siyah saçları her zamanki gibi bakımlıydı ve arkaya taranmıştı, ama bir hayaletten farksızdı. Yüzü erimiş gibiydi. Ağzı çok büyük görünüyordu, siyah gözleri gömülmüştü. Ama Malko'nun asıl dikkatini çeken albayın yüz rengiydi. Soluk sarımtırak bir renk ve gri lekeler. Sol gözünün üstünde koca bir yumru vardı. Yerde, koltuğun yanında bir Rus votkası ile gümüş bir tepsinin üstünde bir sürü minik kadehler duruyordu.

— Sonunda gelebildin yavrum. Ölmek için seni bekliyordum.

Babacan bir tavırla konuşuyordu, ama sesi iyice kısılmış, neredeyse duyulmaz olmuştu.

Malko Alexandra'ya baktı. Genç kadının gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

— Doğru söylüyor, dedi alçak sesle.

Malko'nun aklı karmakarışık olmuştu.

Albayı bu koşullarda bulacağını hiç düşünmemişti.

Ama her zamankinden daha tetikteydi.

Düşman bir ülkede, bir KGB albayının karşısında bulunuyordu. En yakın yardım yüzlerce kilometre uzaktaydı. Eh kolu bağlıydı. Her an kapının açılıp Alexandra'nın götürülmesini bekliyordu. Okolov sanki onun düşüncelerini okumuşcasına alçak sesle konuştu.

— Hiç korkma, Alexandra seninle birlikte gelecek.

Malko ismin kullanılış biçimine dikkat etti ve duyduğu kıskançlık, korkusunu bastırdı. Alexandra iki haftadan beri Rus ile birlikteydi. Aralarında neler olup bitmişti?

— Neden buraya kadar gelmeme izin verdiniz? diye sordu Malko. Ne istiyorsunuz?

Okolov zorlukla gülümsedi ve gözleri bir an eski canlılığını kazandı.

— Alexandra'yı sana geri vermek... Artık özgür...

— Onu neden götürdünüz?

Malko birden bir liseli gibi davrandığını farkettil. Rus iyi niyetle gülümsedi ve genç kadına döndü.

— Ona, Albay Okolov'un sana tam bir beyefendi gibi davrandığını söyle, golubçika...

Alexandra başını eğdi. Sesi yalnızca bir fısıltıydı.

— Doğru bu.

Malko'nun tek bir isteği vardı. Alexandra ile yalnız kalıp ona Rus ile aralarında gerçekten olup bitenleri sormak.

Malko "golubçika"nın "küçük güvercinim" anlamına geldiğini bilecek kadar Rusça

biliyordu.

Okolov tuhaf sesiyle konuşmasına devam etti:

— Yavrum, Alexandra sayesinde güzel bir hafta geçirdim. Hayatımın son haftasını... Sana teşekkür ederim, ama bir daha ona iyi göz kulak ol. Sana bunun için göz kulak oldum, yoksa buraya gelemezdin. Buluşmamızın şerefine içelim. Alexandra bize içki ver.

Malko onunla alay edip etmediğini görmek için Rusa baktı. Ama albay son derece ciddi görünüyordu. Bütün bunları anlamak çok zordu. Genç kadın üç kadeh doldurup birisini Malko'ya, birisini de Boris Okolov'a uzattı. Malko kararsızdı. Okolov ile içmek için bir neden göremiyordu. "

Rus onu uyardı.

— Benimle içmen gerek yavrucuğum, protokola uymak için. Tek başıma içemem.

Rus bir dikişte kadehini bitirdi. Malko ile Alexandra da ona uydular.

— Bükreş'ten beri. iki kez öldürmek istediler bizi. Eğer korumanız buysa...

Boris Okolov elini kaldırdı.

— Onlar Romenler yavrum. Burası benim ülkem değil. Bükreş'te yaptıklarınızdan hoşlanmadılar... O kadını öldürmemek lazımdı. Neler oldu?

Malko ona kamyonların saldırılarını anlattı.

— Onların cezalandırılması için emir vereceğim, dedi Rus. Bana karşı gelinmesinden hoşlanmam.

Malko, sonunda Romenlerin onları neden "gizlice" ortadan kaldırmaya çalıştıklarını anlıyordu. Amaçlarına ulaştıklarında bu, KGB

albayına kaza olarak sunulacaktı...

— Georges Borsch intihar etti, dedi Malko. Ona iğrenç bir şekilde işkence ettiniz.

— Georges Borsch pisliğin tekidir. Benim en güçlü olduğumu anlamadı. Ölecek bir adamla mücadele edilemez. Hele bu Albay Okolov olursa. Ama bu önemli değil. Ben görevimi bitirdim. Gedeon'un itirafları Moskova'ya yollandı bile. Albay Poreski davası başlayabilir. Artık elimizde tartışılmaz kanıtlar var. Ölebilirim şimdi.

— Neden öleceksiniz?

Rus alaycı bir bakışla Malko'ya baktı.

— Çünkü sosyalist bilginler bile yaygınlaşmış kansere bir çare bulamadılar...

Malko'nun yüzündeki ifade karşısında gülümsedi.

— İki yıldan beri kanserim. Birkaç gün sonra öleceğim. Ömrümü biraz daha uzatabilirler, ama çok yoruldum. Ölümümün şerefine içelim!

Boş kadehini kaldırdığında Alexandra votka şişesini aldı. Bir kez daha kadehlerini boşalttılar.

— Demek, bu yüzden batıya gelmekten korkmadınız, dedi Malko. Herkesi yanılttınız...

Rus birkaç saniyeliğine eski canlılığına döndü.

— En güçlü benim yavrum, inan bana. Son aylarımı Soci'de geçirmemi önerdiler bana. Ne yapayım ben orada? Tek bir güzel kadın bile yok. Kanser beni öldürmeden önce, ben sıkıntıdan ölürdüm. Onun için son bir hizmette bulunmak istedim. Alçak hain Vladimir Sergiyeviç Poreski'yi mahkûm ettir-

mektubu...

Boris Okolov kadehini Alexandra'ya doğru uzattı. Alexandra hemen kadehleri doldurdu.

—Alexandra'nın şerefine içiyorum, dedi Albay.

Kadehini boşaltıp tepsinin üstüne bıraktı.

—Gidin, dedi, kısık sesiyle.

İncelmiş büyük ellerini koltuğun kenarlarına yapıştırmıştı. Alexandra yamna yaklaşp alnını sildi. Okolov genç kadının elini tutup dudaklarına götürdü. Sonra koltuğun yanındaki zile bastı. Bir dakika geçmeden kapı açıldı. İçeri Malko'yu getiren iki subay girdi. Malko birden adamların üzerlerinde Romen değil de Rus üniforması bulunduğunu far ketti. Bir Sovyet üssünde bulunuyordu. İki adam albayı selamlayıp çıktılar. Okolov:

—Yavrum, özgürsün, dedi sonunda Malko'ya. Bu benim sana elveda hediye. Ama Romen, Macar ya da öteki yoldaşların ne yapacaklarını bilemem. Alexandra için sorun yok. Bükreş'ten uçağa binme izni var. Bükreş buradan 127 kilometre. Trenle fazla uzun sürmez.

Alexandra gözlerini Rusdan ayırmıyordu. Malko onun gözlerinin yaşardığını farketti. Bir kıskançlık dalgasıyla ürperdi ve genç kadının elini tuttu.

—Elveda Albay Okolov, dedi.

Rus kusursuz takma dişlerini göstererek sırıttı.

—Bana General deyin, yavrum... Beni ödüllendirdiler...

**

Malko ile Alexandra karlı patikada iki

askerin arkasından hızlı hızlı yürüyorlardı. Köşk çamların içinde bir düş gibi kaybolmuştu. Subay Malko'ya tabancasını geri vermişti.

Malko aklındakileri Alexandra'ya nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Genç kadın Boris Okolov'un yanından ayrıldıklarından beri tek kelime konuşmamıştı. Malko söze girdi:

—Onun hasta olduğunu biliyor muydun?

—Bunu bana Bükreş'e vardığımız zaman söylemişti. Her gün ölümünü düşünüyordu.

Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Malko'nun midesi bir kıskançlık dalgasıyla kasıldı.

—Ona aşık olmuş gibisin, diye patladı Malko. Seviştin mi onunla?

Alexandra yanıt vermedi. Beş dakika sonra Sinaia'nın küçük garına varmışlardı.

Küçük yapının önüne geldiklerinde Alexandra durup Malko'nun karşısına geçti. Kollarına atılmadan önce bir süre dur aksadı. Ama daha sonra ona sarılarak bütün gücüyle sıktı.

—Dikkat et, diye mırıldandı. Seninle gelmem gerekirdi.

—Saçmalama. Çok geçmeden orada olurum.

Genç kadın ateşli ateşli Malko'yu öptü ve koşarak gitti. Malko yüreği daralarak o uzaklaşınca kadar arkasından baktı.

Sinaia'dan Liezen'e giden yol uzun ve tehlikeliydi. Okolov öldükten sonra, Rumenlerin ve Varşova Paktı'ndaki müttefiklerinin Malko'yu öldürmemeleri için hiçbir neden yoktu.

XV. BÖLÜM

Yol, Köszeg'den sonra ıssızlaşarak bitmez tükenmez çam ormanlarının arasından düz bir şerit gibi uzayıp gidiyordu. Avusturya-Macaristan sınırına yirmi kilometreden daha az kalmıştı. Malko Volkswagen'i yolun kenarındaki park yerine alıp kontağı kapadı. Başını koltuğa dayadığında gözkapakları kapanmıştı bile. İki gündür uyumuyordu.

Sibiu-Pitești yolu kavşağında Samantha onlardan ayrılmıştı.

CIA onlara sınırı Köszeg bölgesinden geçmelerini önermişti. Sınır muhafızları Macaristan ile Avusturya arasındaki büyük çaplı kaçakçılık olaylarına göz yumuyorlardı ve nadiren ateş ediyorlardı. Denenmeye değer bir seçenektir bu... Artık yapacakları tek şey Köszeg'i geçip arabayı bıraktıktan sonra ormanın içinden sınırı geçmek olacaktı. Malko haritayı dikkatle inceledikten sonra sınırı geçen kör bir demiryolunu izlemeye karar vermişti.

Malko doğrulup gözlerini açtı. Az da olsa, dinlenme iyi gelmişti. Krizantem'e döndü.

—Gidelim mi?

—Gidelim, dedi yarı uykulu bir halde. ;

Malko'nun aklı hep Alexandra'daydı. Albay Okolov yalan söylemediyse, genç kadın Avusturya'ya varmıştı bile.

Çamların içine dalacakları anda Malko,

Samantha'nın onlardan ayrılmakta haklı olup olmadığını düşündü. Şimdi bir patikaya sapmışlardı. Geriye sınırı geçmekten başka şey kalmıyordu. Malko düşünüyordu. Bu çok aptalcaydı. Rus böyle bir armağan sunmayacak kadar kurnazdı. Malko'nun ölü ya da diri olarak yakalanması, Doğu Haberalma Örgütleri için büyük bir zafer olurdu. Albay Okolov'un son nefesini vermeden önce ülkesine bir hizmette bulunmak istediği besbeliydi. Malko'nun içini derin bir üzüntü kapladı. Görevini yerine getirememişti ve Albay Vladimir Simonoviç Poreski onun yüzünden kurşuna dizilecekti.

Krizantem Malko'nun omzuna dokunarak onu kötü düşlerden çekip aldı. Tekrar yola koyuldular. Malko yürürken Albay Okolov'un nasıl bir tuzak hazırladığını düşünüyordu.

**

Yakınlarında sesler duyuldu. Malko ile Krizantem hemen çömeldiler. Sesler yaklaştı. Alaca karanlıkta konuşarak yürüyen iki adam far kettiller. Hemen önlerinden bir patika geçiyordu.

Kalkmadan önce beş dakika beklediler ve patikaya doğru ilerlediler. Malko az kalsın sevincinden bir çılgılık atacaktı. Patikadaki kar ancak ayak bileklerine kadar geliyordu.. Ve işte duvar oradaydı! Yüksek ve karanlık kütlesi patikaya paralel olarak uzanıyordu.

Malko yirmi dakikadan beri, önünde dikilen dikenli telli yüksek duvarı inceliyordu. Bir kilometre yukarıdaki Macaristan sınır karakolunun çevresini dolanarak ormana dalmışlar, demiryoluna paralel bir yolu takip

etmişlerdi. Uzakta sarımsı ışıklar farketmişlerdi. Düşman tarafındakiler bile olsa ormanın zifiri karanlığından sonra bu onları rahatlatmıştı.

Malko karanlıkta var gücüyle çevresini seçmeye çalışıyordu. Duvara hakim gözetleme kuleleri olmalıydı. Onları bulmaları lazımdı. Öte yandan duvara tırmanmakla ölümcül bir tehlikeye atılacaklardı. Artık kendilerini olayların akışına bırakmaktan başka yapacakları bir şey yoktu.

Malko duvarın üstünden gökyüzüne doğru uzanan dikenli telleri gösterdi.

— Mutlaka elektrik vermişlerdir...

Elko kemerini çözmeye başladı.

— Kemerim deridendir. Hiçbir tehlikesi yok.

Elko Malko'nun omuzlarına çıktı. Malko bir an onun ağırlığı altında yıkılacağını sandı. Krizantem, tokası önde olmak üzere kemerini salladı. Kemer üç telin üstünden geçti. Elko hafif oynatmalarla onu kaydırıp iki ucunu eline aldı, kemere asıldı. Koca tel biraz eğildi.

Krizantem kendini çekmeye başladı, santim santim tırmanıyordu. Birden sert bir çatırtı oldu, Malko az kalsın Elko'nun ağırlığıyla yere düşecekti. Bağlama noktalarından birisi kopmuş ve teller yirmi santim kadar sarkmıştı. Krizantem hemen kendini dengeldi ve sağ elini duvarın tepesine atmayı başardı.

Sonunda ayaklarından birisim Malko'nun omzundan çekti. Yanağını buzlu taşla yapıştıran Krizantem ölüm saçan telleri gözlüyordu. Duvarla teller arasında elli santimetrelilik bir boşluk vardı. Ani bir hareket yapmamak şartıyla geçmek için yeterliydi bu.

Elko sonunda sağ ayağını duvarın üstüne attı ve son bir hamleyle duvarın üstüne çıktı. Dikenli teller sırtının on santim yukarısındaydı. Tokayı tellere deydirmemeye çalışarak kemeri büyük bir dikkatle Malko'ya doğru sarkıttı. Bacaklarını duvarın her iki yanına atıp sağ kolunu da duvarın diğer tarafına attı. Durumu sağladı. Malko tokayı bileğine doladı ve duvara tırmanmaya başladı. Sol eli Krizantem'inkini yakalayınca sevinçten bağırarak istedi. Aynı anda, Krizantem karnı üstünde dönerek sağ bacağını öteki tarafa attı. Malko'nun sağ eli eline yapıştı. Aynı anda kendini duvarın öteki tarafına bıraktı. Malko'ya tırmanmaktan başka yapılacak bir iş kalmıyordu.

İlk bağıışı duyduğunda Malko hemen hemen duvarın üstüne ulaşmıştı. Ses soldan gelmişti. Bir başka haykırış daha yankılandıktan sonra ağaçların arasından bir ışık belirdi. İzlerini karda bulmuş olmalıydılar.

— Çabuk, diye bağırdı Malko, çabuk.

Krizantem ağır vücuduna hakim olamayarak düştü. Doğrulup duvara tırmanmak istedi, ama duvarın bu yüzü de diğeri kadar kaygandı. Donmuş yüzeyi sağlamca tutabilmek için bir süre delicesine mücadele etmek zorunda kaldı. Soluk alıp verişleri kilometrelerce uzaktan duyulabilirdi.

*

**

Malko bir bacağı boşlukta umutsuzca tırmanışını bitirmek istiyordu. Ormandaki koşuşmaları duyabiliyordu. Paniğe kapılmıştı.

Daha şimdiden yakalanışını ve ölümünü gibi o! görür gibi oluyordu. Böylece Albay Boris Okolov'un

tuzacı iyi yürümüştü. Onları takip edip beklemişlerdi. Son ana kadar onları umutlandırmak tam Rusa göre bir işti. Duvarın diğer tarafından bağırarak Krizantem'in sesi onu yüreklendirdi.

—Çabuk olun Altesleri, geliyorlar!

Malko insanüstü bir gayretle bir hamle daha yaptı ve kendini yüzükoyun duvarın üstünde buldu.

Bir makineli tüfek takırtısı duyuldu ve başının üstündeki yapraklar parçalandı. Yerden ateş ediliyordu. Karşılık vermek neye yarardı ki? Krizantem endişeyle bağırdı.

—Çabuk atlayın!

Malko acele edince kaydı ve tutunmak için bacaklarını duvarın tepesine sıkıştırmak zorunda kaldı. Aynı anda da sırtında şiddetli bir acı hissetti ve hareketsiz kaldı. Dikenli tellere asılmıştı.

Elektrik yükünün kendisini öldürmesini bekleyerek bütün kaslarını gerdi. Ama elektrik çarpmadı.

Bilmediği bir nedenle tellerde cereyan yoktu. Sol eliyle telleri çıkardı. Hemen hemen kurtulmuştu.

Projektörü unutmuştu. Parlak ışık yüzüne geldi. Gözleri kamaştı, içgüdüsel olarak başını omuzlarının arasına aldı.

Birden, projektörün ışığının altında bir gözetleme kulesi farketti. Üstündeki iki adamın önünde bir mitralyöz duruyordu. Malko kendisine çevrilmiş olan silahı rahatlıkla farkedebiliyordu.

Ama bacakları onu öteki tarafa sürüklemeye başlamıştı bile. Mitralyöz bir anda yok olmuştu. Sanki yer yarılmış da yerin içine

girmişti. Malko elleri önde Krizantem'in üstüne düştü. İkisi de yere yuvarlandı. Aynı anda da mitralyöz Malko'nun az önce bulunduğu yerdeki telleri parçalayarak ateş kismaya başladı.

Malko bitkin ve şaşkın bir halde donmuş toprağın üstünde kalakaldı. Kalbi delicesine çarpıyordu. Felç olduğunu sandı.

Onun hareketsiz kalışından korkan Krizantem Malko'yu sallayarak ötesini berisini yoklamaya başladı.

—Altes, yaralandınız mı?

—Hayır, iyiyim.

Malko doğruldu. Yaralı değildi. Yalnızca aklı başına yeni gelmişti. Boris Sergiyeviç Okolov'un zaferi sandığından da eksiksizdi. KGB albayı ona bir özgürlük hediyesi vermişti. Veda armağanı. Malko ile Krizantem duvarı geçmişlerdi, çünkü bunu o istemişti. İşte bunun için tellerde cereyan yoktu...

Doğunun çeşitli gizli servisleri bir ajanı batıya sokmak için zaman zaman bu yöntemi kullanırlardı. Onu yaralamamaya büyük özen gösterir ve büyük yaygara kopartırlardı. Ve ajan komünist zorbalıktan kaçan büyük bir kahraman gibi çıkıp gelirdi. Ama herhalde ilk kez bir Amerikan ajanı bundan yararlanıyordu...

Krizantem tedirginlikle etrafına bakmıyordu. Her şeye karşın artık batıda, Avusturya' da bulunuyorlardı.

—Gereği yok, tehlikede değiliz, dedi Malko. Uçağa bile binebilirdik.

Duvardan uzaklaşarak yavaşça yürümeye koyuldu.

XVI. BÖLÜM

Liezen Şatosu'nun büyük salonunda neşeli bir gürültü vardı. Viyana'dan gelen yirmi kişilik bir dost grubu Malko ile Alexandra'nın davetine katılmıştı. Alexandra küçük bir servet değerindeki rengârenk uzun ipekli elbisesiyle her zamanki gibi güzeldi.

Malko daha fazla dayanamadı.

— Albay Okolov ile aranda ne geçti?

Belki de bininci kez soruyordu bu soruyu ona. Dönüşü bir ayı geçmişti. Kararlaştırdıkları gibi Alexandra'yı Liezen Şatosu'nda bulmuştu. Ama ilişkileri eskisi gibi değildi artık.

Generalliğe terfi eden Albay Boris Okolov ölmüştü. Sovyet gazeteleri haberi büyük manşetlerle vermişlerdi. Ama bu Malko'yu yatıştırmamıştı. Geceler boyu genç kadının kaçırılışım tartışmışlardı.

Bir gün Alexandra daha fazla dayanama mıştı.

— Boris'in seni neden bıraktığını biliyor musun? Bir gün bunu söylemişti bana. CIA'nın senin yardım almaksızın Romanya'dan çıkabileceğine hiçbir zaman inanmayacak larını düşünüyordu. O zaman senin ihanet ettiğini düşüneceklerdi... Ve bir gün kendini ikili oynayan bir ajan olarak bulacaktın...

O akşam Alexandra büyük bir öfkeyle kendi evine dönmüştü. Malko bütün gece onun söylediklerini düşünmüştü. Belki de Romen yetkililerin kendisine hoşgörölü davrandıklarına dair kanıtlar bulunuyordu. Bu

durumda, doğudakiler onu bulmaya gelecek-lerdi.

Rusun gitmesine göz yumduğunu saklamadan CIA'ya anlatmış, ama bu hoşgörüyü Alexandra'nın yarlığına bağlamıştı. Gurur için zor bir durumdu bu. Kendisine inanıp inanmadıklarını bilmiyordu. Mesleğinde düşünceler hiçbir zaman açıklanmazdı. Bu, ilerki günlerde belli olacaktı. Tabii Alexandra'nın hikâyesi akla yatkındı. Ama kafasına takılan kuşkuyu hiçbir zaman silip atamayacaktı.

Alexandra gülümserken bütün bunları bir kez daha düşünüyordu.

Alexandra'nın gülümsemesi daha da arttı. — Sana suçlanacak hiçbir şey yapmadığımı söylemişim. Bu hikâye benim için artık bitti. Buradayım ve bu da sana yetmeli. Bütün dostların seni istiyorlar.

Malko bir motor gürültüsüyle irkildi. Koca siyah bir Mercedes ön kapıya yaklaşıyordu. İçinde sürücüsünden başka kimse yoktu. Malko kaşlarını çatı. Başka hiç kimseyi beklemiyordu. Alexandra'nın yanından ayrılıp çabucak salonu geçti.

Bir kadın eli Malko'nun kolunu tuttu ve tatlı bir ses kulağına fısıldadı.

— Artık sizi Viyana'da pek göremiyoruz sevgili prensim. Daha sık gelmelisiniz. Malko arkasına dönünce, sarı bir kürke bürünmüş Kontes Fürsten'i gördü. O da sutyen takmamıştı. Bu, Viyana'nın en güzel ve elde edilmesi en kolay kadınlarından birisiydi. Malko'dan da çok hoşlanıyordu. Malko öfkeyle Alexandra'nın tepkilerini düşündü. Sırıttı.

— Yapılacak çok işim ve kıskanç bir nişanlım var.

Genç kadın zarifçe olduğu yerde dönerek Malko'nun yanından ayrıldı.

*

**

Malko salonun büyük kapısını açtı. Yabancı Mercedes'ten inmişti. Malko, Viyana ABD Büyükelçiliği'nin Amerikalı memurunu hemen tanıdı. Bu hayra alamet değildi. Okolov işindeki başarısızlığından beri cezalı bulunuyordu. Bunun geçici ya da sürekli olup olmadığını bilmiyordu.

Amerikalı Malko'ya bir zarf uzattı.

— Size bir mesaj var. Cevap istenmiyor.

Memur hemen Mercedes'ine döndü. Araba avluda dönüp gözden kayboldu.

Birden arkasında birisinin varlığını hissetti. Alexandraidibu.

— Sevgili Samantha'ndan haberler mi var? diye alaycı alaycı sordu genç kadın.

Malko, Romanya'da, Pitești yolunda ayrıldıklarından beri ondan hiç haber almamıştı. Hiç de umurunda değildi.

Zarfin içindeki kâğıdı açtı.

Yalnızca bir tek satır vardı. Elle yazılmıştı ve imzasızdı.

"Albay Poreski bu sabah saat yedide Kodimko Kışlası'nda kurşuna dizildi."

Bunun nereden geldiğini sormaya gerek bile yoktu. CIA, Malko gibi kişilere başarısızlıklarını hatırlatmayı çok severdi.

Kâğıdı buruşturup bir küllüğün içine attı. Okolov-Poreski işindeki gibi yürekler acısı bir başarısızlığı hemen hemen hiç tatmamıştı. Bir türlü küllenmeyen korkunç şüphe de işin

cabasıydı. Alexandra'nın yükselen sesiyle ir kildi.

- Bu senin hatan değil ki hayatım...

Malko cevap vermeyip kütüphaneye indi. Ama yarım düzine kadar davetli de çoktan yerleşmişti oraya. Birisi pikaba bir Rus plağı koymuştu. Birçok çift neşeyle dans ediyordu. Malko'yu farkedenden Kontes Fürsten, maksî elbisesinin yırtmacı sayesinde bacaklarını meydana çıkartan bir dansa başladı. Malko kadehine votka doldurup tekrar salona çıktı.

Bodur boylu genç bir Avusturyalı Malko'ya yapıştı.

— Haberler iyidir herhalde?

Malko kafasını salladı.

— Hayır.

Birden aklına bir şey geldi ve tekrar kütüphaneye indi. Pikabı kapattı. Şaşırarak davetliler dansı kestiler. Malko votka kadehini kaldırdı.

— Birisinin şerefine içmeyi öneriyorum, diye açıkladı. Kısa bir süre önce ölen bir adamın şerefine.

Avusturyalılar romantik insanlardır. Erkekler, eşlerinin ve kendilerinin kadehlerini doldurup beklediler. Ani sessizlikle şaşkınlığa düşen Alexandra Malko'nun yanına geldi.

Malko kadehini kaldırıp konuştu:

— Bugün Ruslar tarafından kurşuna dizilen Albay Poreski'nin şerefine içiyorum.

Bu tuhaf tören karşısında duygulanan davetliler sessizce kadehlerini kaldırıp içtiler. Birkaç saniye sonra konuklardan birisi açıkladı:

— Ama bu bir süre önce casusluğu ortaya çıkan Rus subayı değil mi? Gazeteler bundan

söz etmişlerdi. Onun daha önce öldürüldüğünü sanıyordum...

—İki kez öldürülmesi gereken insanlar vardır, dedi Malko gizemli bir tavırla. Albay Poreski onlardandı...

Kontes Fürsten densiz bir ifadeyle ona bakıyordu.

Alexandra ansızın onun bakışlarını yakaladı ve dudaklarını ısırdı.

Votkadan çenesi açılan kontes sordu:

—Sevgili prens, şimdi kimin şerefine içeceğiz?

Malko cevap vermeye fırsat bulamadı. Alexandra kadehini alıp doldurdu. Malko da dahil herkes ona uydu. Malko neler duyacağını biliyordu.

Alexandra kadehini havaya kaldırdı.

—Hepimizin burada toplanmasına neden olan General Boris Sergiyeviç Okolov'un şerefine içiyorum, dedi berrak bir sesle.

"Hepimiz" sözcüğünün üstüne basmıştı. Malko elinde olmadan kızardı. Onu öldürmeliydi. Genç kadın elinde boş kadehi, parüdayan gözleriyle ona meydan okuyordu. Malko onun ağlayacağını sandı. Biraz şaşırان konuklar da kadehlerini kaldırdılar. Meraktan ölen Kontes Fürsten Malko'ya yaklaştı.

—Peki kim şu general?

Alexandra Malko'dan daha çabuk davranırdı.

—Bir Rus casusu.

Sonra, saygıdeğer bir biçimde kütüpheneden çıktı. Kıskançlıktan içi içini yiyen Malko gözleriyle onu izledi. Albay Boris Okolov'u hiç bir zaman unutmayacaktı.

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR

- 1) ÖLÜMLE RANDEVU
- 2) KIYAMET GÜNÜ
- 3) HEDEF REAGAN
- 4) SAS İÇİN SAMBA
- 5) SAS İSTANBUL'DA
- 6) BAŞKANA ŞANTAJ
- 7) KARA CEHENNEM
- 8) SAN SALVADOR'DA DEHŞET
- 9) BULGAR ÇIKMAZI
- 10) ATİNA'DA CİNAYET
- 11) KENNEDY DOSYASI
- 12) ŞANGHAY EKSPRESİ
- 13) HAİTİ CELLATI
- 14) KIZIL GRENADA
- 15) HAMBURG'A FİRAR
- 16) KAHİRE KOMPLOSU
- 17) İTALYAN İNTİKAMI
- 18) AZRAİL BEYRUTTA
- 19) KAMÇATKA KATLİAMI
- 20) HAYBER GEÇİTİ
- 21) NİKARAGUA HAREKÂTI
- 22) LİZBON BÜYÜCÜLERİ
- 23) PAROLA MATADOR
- 24) MALTA SEFERİ
- 25) GÖREV YERİ LAOS
- 26) SURİNAM MACERASI
- 27) BALBEK FEDAİLERİ
- 28) MİAMİ KATİLİ
- 29) LONDRA'DA PANİK
- 30) SRİ LANKA PARYALARI
- 31) MANİLA KASIRGASI
- 32) AMSTERDAM ÇILGINLARI
- 33) BERLİN KORİDÖRÜ
- 34) ABD'YE AMBARGO
- 35) UAGADUGU'DA DARBE
- 36) HONGKONGLU ÜÇ DUL
- 37) BUDAPEŞTE'DE TUZAK
- 38) MONTEVİDEO MELEĞİ
- 39) PAGOPAGO'DA ÖLÜM
- 40) ZENGİBAR TİRANİ
- 41) HARTUM DÜĞÜMÜ
- 42) PRETORİALİ SARIŞIN
- 43) TOKYO REHİNLERİ
- 44) HOLLYWOOD PANTERİ